

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει!..

Α. ΓΑΛΙΑΣ

Πώς έρχονται στον κόσμο ΤΑ ΚΙΝΕΖΟΠΟΥΛΑ

Περίεργα ήθη και έθιμα

Η γέννηση ενός παιδιού στην Κίνα δεν είναι πράγμα τόσο απλό, όσο σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Οι προετοιμασίες κι' οι προπαρασκευές αρχίζουν, άλλωστε, πολύ πριν από την εμφάνισή του στον κόσμο.

Η γυναίκα που πρόκειται να γεννήσει, είτε προέρχεται από την αριστοκρατία, είτε από τις λαϊκές τάξεις, είτε βρίσκεται σε μια πολυτελεστάτη υπερμοντέρνα κλινική, είτε μέσα σε μια άδεια τρώγλη, θεωρεί απαραίτητο να δάλη πλάι της πάνω στο κρεβάτι δύο καλοκαυσιμένα μαχαίρια.

Μην νομίζετε πως αυτά τα δύο μαχαίρια πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για τὸν τοκετό. Κάθε άλλο! Ο προορισμός τους είναι να τρομοκρατήσουν και ν' απομακρύνουν τα κακά πνεύματα που είναι πιθανόν να προσπαθήσουν να δυσκολέψουν με τις πανουργίες και τα τεχνάσματά τους τη γέννηση του βρέφους.

Εκτός από τα δύο μαχαίρια, κρεμούν στον τοίχο, ώστε να πέφτουν πάνω του τα μάτια της ετοιμογενούς ένα κάδρο, που παριστάνει μιά τίγρις σ' όλη τη μεγαλόπρεπη και τρομακτική της αριότητα. Ο προορισμός που έχει αυτό το κάδρο είναι διπλός. Πρώτα - πρώτα να εμπνέει θάρρος στην ετοιμογενή και να την κάμει να ύπνευσι με καρτερία τις οδυνές του τοκετού, και δεύτερο να δίνει θάρρος, ενεργητικότητα και τόλμη στο παιδάκι που πρόκειται να γεννηθεί.

Η ετοιμογενής οφείλει, εξ' άλλου, να προσκαλέσει τους νεκρούς προγόνους να παραστούν στον τοκετό. Η προσκλησις γίνεται ονομαστικά στον καθένα και δεν συγχωρείται καμιά παραλείψις.

Πρέπει επίσης να προσευχηθεί στους θεούς, μπροστά στον οικογενειακό βωμό. (Οι θεότητες στην Κίνα παριστάνονται με πολύ μεγάλα αúτια, για να μπορούν ν' ακούν τις προσευχές των πιστών).

Μετάφρ των θεοτήτων που εφορεύουν τον τοκετό εξέχουσα θέση κατέχει η θεά Κουαν - γίν, που ως τον 12ον αιώνα ήταν αρσενικού φύλου. Κατόπιν, όμως, οι πιστοί σκέφθηκαν ότι η θεότης που προστατεύει τη μητρότητα θα ήταν καλλίτερο να είναι γυναίκα και άλλαξαν το φύλο του Κουαν - γίν.

Όταν το νεογέννητο είναι αγόρι φτιάχνουν μιάν άψίδα στην είσοδο του σπιτιού και κρεμούν απ' αυτή ένα κόσμημα από μαλαχίτη. Αυτό σημαίνει ότι η οικογένεια πλουτίστηκε μ' ένα καινούργιο στολίδι. Αν είναι κορίτσι κρεμούν ένα κεραμίδι, που συμβολίζει την ειρήνη και την οικογενειακή ευτυχία.

Την έκαστη ημέρα γίνεται το πρώτο «έπισημο» λουτρού του παιδιού, που μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιστοιχεί με το δικό μας βάφτισμα. Κόβουν τότε σύρριχα το μαλλιά του μικρού και το βουτούν μέσα σε μιά λεκάνη με νερό. Οι γονείς και οι συγγενείς σπάζουν ο καθένας από ένα χρωματιστό αυγό και χύνουν το περιεχόμενό του μέσα στη λεκάνη.

Κατόπιν κάνουν την τουαλέττα του μικρού και δίνουν μπροστά του ένα κανίστρο, που περιέχει λογις - λογις αντικείμενα. Καθένα απ' αυτά συμβολίζει ένα επάγγελμα. Το παιδάκι, όπως είναι φυσικό, απλώνει το χέρι του και πιάνει ένα απ' αυτά. Από την έκλογη που θα κάμει οι γονείς του διακρίνουν το συμπέρασμα ποιο θα είναι το επάγγελμα που θα ακολουθήσει όταν μεγαλώσει!

Η έκλογη που θα κάμει το μικρό προσδιορίζει προκαταβολικά και το είδος των δώρων που θα πρέπει να του κάνουν στο μέλλον οι γονείς και οι συγγενείς του. Αν π. χ. διάλεξε το σύμβολο που αντιστοιχεί στο στρατιωτικό επάγγελμα πρέπει να του χαρίζουν ξυλίνα σπαθιά, τουφέκια, κλπ. αν διάλεξε το σύμβολο που αντιστοιχεί στην τέχνη του ξυλουργού πρέπει να του χαρίζουν ξυλίνα εργαλεία.

Εννοείται ότι στο ζήτημα αυτό γίνονται πολλές λαθροχειρίες. Οι γονείς οδηγούν δηλαδή με τρόπο το χέρι του μικρού, έτσι που να διαλέξει το σύμβολο του επαγγέλματος που επιθυμούν να του δώσουν.

Σε πολλά μέρη της Κίνας επικρατεί, εξ' άλλου, η συνήθεια να φυτεύουν ένα δενδρύλλιο την ημέρα της γέννησης ενός παιδιού. Πιστεύουν τότε ότι το δενδρύλλιο παρακολουθεί την ανάπτυξη του παιδιού και αντίστροφα.

Τα ανάπηρα και τα κακοφτιαγμένα παιδιά δεν βρίσκουν οίκο στην Κίνα, όπως και στην αρχαία Σπαρτή. Οι γονείς των τα θανατώνουν με διάφορα δηλητήρια και δεν υπάρχει κανείς Κινέζος που να μην επικροτεί αυτή την πράξη τους.

Τὸ τραγούδι τῆς ετοιμοδάνατης

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Άλμπερ Μπρινέλ, ο περίφημος ιδιωτικός ντετέκτιβ, σταμάτησε με μιά κίνηση το συνομιλήτή του.

— Μην βιάζεστε, κύριε Ρολλάν, είπε. Πού και πώς συνέβη αυτό το δυστύχημα;

— Στη λεωφόρο των Ήλυσιων Πεδίων, απάντησε ο χήρος. Η γυναίκα μου ώδηγούσε το αυτοκίνητο. Εγώ καθόμουν πλάι της, έχοντας τη μικρή κορούλα μας στα γόνατά μου. Φαίνεται πως το βολάν της ξέφυγε μιά στιγμή από τα χέρια της και το αυτοκίνητο έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο. Εγώ και η κορούλα μου δεν πάθαμε τίποτε. Αλλά η δυστυχισμένη ή Ίρην χτύπησε στο κεφάλι κι' ένα κομμάτι από το βολάν που έγινε συντριμμία χώθηκε μέσα στο στήθος της. Την έδωλα μισοπεθαμένη από το αυτοκίνητο και, με τη βοήθεια μερικών διαβατών, την μετέφερα στην κλινική του γιατρού και φίλου μας Μενάκ, που έκανε ό,τι μπορούσε για να σώσει την Ίρην. Κόπος χαμένος! Η γυναίκα μου πέθανε έπειτα από δυό ώρες. Ο μυστηριώδης έπισκέπτης έκαμε για πρώτη φορά την εμφάνισή του μιά βδομάδα σχεδόν μετά το θάνατο της γυναίκας μου. Από τότε ξαναγύρισε άλλες δυό φορές.

— Και δεν έκλεψε τίποτε; — Ούτε μιά κοφτίτσα. Δεν θα πρόσεχα την επίσκεψή του αν δεν έβλεπα ότι μερικά πράγματα δεν βρίσκονταν στη συνθημιμένη τους θέσι.

Ήταν ολοφάνερο πως κάποιος είχε μπη μέσα στο γραφείο.

— Αν δεν κάνω λάθος, μου είπατε ότι έφαγε μόνο στο γραφείο σας.

— Ακριβώς, απάντησε ο Ρολλάν. Τ' άλλα δωμάτια φαίνεται πως δεν τον ενδιέφεραν.

Πόσους υπηρέτες έχετε στο σπίτι; ρώτησε ο ντετέκτιβ.

— Δυό. Μιά υπηρέτρια, γρηά σχεδόν, που ήταν άλλοτε παραμάνα της Ίρην και που την αγαπούσε σαν παιδί τις κι' έναν καμαριέρη, που μου είνε τυφλά άσφαλισμένος.

— Θαμνάσια, είπε ο Μπρινέλ. Και τώρα θα κάνετε ό,τι θά σάς πω. Μιά μέρα απ' αυτές θα πάτε έκδρομη. Κατά την ημέρα της απουσίας σας, πρέπει να απομακρύνετε επίσης τον Άντουαν και τη Φρανσουά. Είστε εύκολοι.

Ο Ρολλάν σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Δεν τὸ νομίζω αδύνατο, είπε.

— Θαμνάσια, φώναξε ο Μπρινέλ. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Θ' αναγγείλετε επίσης στους γνωστούς σας την έκδρομη που σχεδιάζετε να κάνετε, θα τους προσδιορίσετε με ακρίβεια την ημέρα και θα μου δώσετε το κλειδί του σπιτιού σας.

★

Ο Μπρινέλ είχε κρυφά από τις ένέα μέσα στο γραφείο του Ρολλάν. Αλλά, μόλις έπειτα από τρεις περίπου ώρες, άκουσε ένα μικρό θόρυβο στο διάδρομο. Κάποιος άνοιξε την πόρτα κι' έπειτα την ξανάκλεισε με προσοχή.

Ο ντετέκτιβ είδε μιά μαύρη σκιά, που έβγαλε εδω κι' εκεί, στο φως ενός ηλεκτρικού φαναριού.

Ο Μπρινέλ είχε κανονίσει να βρίσκεται κοντά στον ηλεκτρικό διακόπτη και σε μιά στιγμή τὸν γύρισε. Τὸ δωμάτιο πλημμύρισε άμσως από φως.

Μπροστά του βρισκόταν ένας κύριος με κομψή εμφάνισι. Τὸ πρόσωπό του φάνερανε μεγάλη ταραχή. Αλλά δεν είχε τίποτε από τὸ τρομαγμένο ύψος ενός λωποδύτου.

Ο Μπρινέλ αναγύρισε σ' αυτόν τὸν γιατρό Μενάκ.

— Έντουαρ Μπρινέλ, ιδιωτικός

ντετέκτιβ, είπε. Μπορώ να σάς ρωτήσω τί ζητάτε εδω;

Ο γιατρός Μενάκ δίστασε. Έπειτα είπτε:

— Έπεσα σε παγίδα. Έπρεπε να τὸ περιμένω. Καταλαβαίνω ποιά είνε η' εντολή που σάς ανέθεσε ο φίλος μου Ρολλάν. Αλλά, πιστέψτε με, θὰ τὸν εξυπηρετήσετε καλύτερα αν με βοηθήσετε στις έρευνές μου. Απευθύνομαι, όχι μόνο στον ντετέκτιβ, αλλά και στον άνθρωπο. Τὸ ὄφος του φανέρωνε μεγάλη συγκίνηση.

— Μιλήστε, κύριε, απάντησε ο Μπρινέλ.

— Εὐχαριστῶ, είπε ο Μενάκ. Ήμουν φίλος της κυρίας Ρολλάν. Η λέξις φίλος δεν λέει τίποτε. Την ελάτρευα. Αγατιόμασταν από την εποχή που είμαστε παιδιά. Έπειτα η ζωή μας χώρισε. Η οικονομική μου κατάσταση, που ήταν αξιοθαύνητη, με είχε αναγκάσει να δεχτώ μιά θέσι στα βάθη της Αφρικής.

Όταν γύρισα, βρήκα την Ίρην παντρεμένη. Η παλιά μας αγάπη ξαναζωντάνεψε άμσως. Αλλά στη ζωή της Ίρην υπήρχε πιά ένας άλλος. Αυτός ο άλλος — έννοώ τὸ Ρολλάν — δεν μάντεψε τίποτε από τις σχέσεις μας όσο ζούσε η' Ίρην και καταλαβαίνετε πως δεν πρέπει να μάθι τίποτε τώρα. Η παραμικρή υποψία θὰ τὸν σκότωνε. Γιατί ο Ρολλάν ελάτρευε την Ίρην.

— Και πῶς μπορεί να τὸ μάθι; — Μερικά γράμματα που είχα στείλει στην Ίρην. Μιά τρέλλα έρωτα κέμει μέσα σχεδόν, αίσθανόμουν πολλές φορές τὰ βράδια την ανάγκη να τῆς γράψω.

— Υποπτεύεστε πὸν μπορεί να βρίσκονται αυτά τα γράμματα;

— Όχι. Τὸ μόνο που ξέρω είνε πως βρίσκονται μέσα σ' αυτό τὸ δωμάτιο. Όταν μετέφεραν την Ίρην στην κλινική μου, συλλήβη μιά στιγμή και μου ψιθύρισε μερικές λέξεις: «Ζώρς... τὰ γράμματα... στο μπουτυνιούρ...». Η δυστυχισμένη έννοιζε πως τὰ πέθανε. Εκείνη τη στιγμή, πλησίασε ο άντρας της. Η Ίρην δεν μπόρεσε να προσθέσι τίποτ' άλλο. Έπειτα άρχισε να παραληρή.

— Και τί είπτε στὸ παραληρήμα της;

— Τίποτε. Πῶς να σάς πῶ;... Ο άντρας της κι' εγώ είχαμε την έντυπωση πως σιγοτραγουδούσε. Έπειτα από λίγο ξεψύχησε.

Ο Μπρινέλ έμεινε σκεπτικός για μερικές στιγμές.

— Ψάξτε στὸ πιάνο, γιατρέ; — Στὸ πιάνο;... Όχι... — Ας ψάξωμε μαζί.

Η έρευνά τους δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά. Τὸ σκέπασμα τῶν πληκτρῶν είχε στὸ κάτω μέρος μιά μικρή κρύπτη, που άνοιξε αυτόματα μόλις πείξε κανείς ελαφρά τὸ κέντρο ενός στολισμάτος σε σχῆμα ρόδου που υπήρχε σ' αυτό τὸ μέρος. Μέσα σ' αυτή την κρύπτη βρίσκονταν τὰ γράμματα.

— Αλλά πῶς μαντέψατε ότι οι έπιστολές βρίσκονταν στὸ πιάνο; ρώτησε ο Μενάκ.

— Τὸ πράγμα ήταν πολὺ απλό, απάντησε ο ντετέκτιβ. Η δυστυχισμένη φίλη σας δεν μπορούσε να μιλήσει, από τη στιγμή που ο άντρας της πλησίασε στὸ κρεβάτι. Προσποίηθηκε τότε ότι τραγουδούσε, για να σάς δείξη πὸν έπρεπε να ψάξετε.

— Αλλά τί θὰ πῆτε στὸ Ρολλάν; — Όα τὸ πῶ ότι... δεν βρήκατε. Κι' όπως δεν έχετε πιά κανένα λόγο για να ξαναρθῆτε, ο πελάτης μου θὰ ξεχάσει ολότελα αυτή την υπόθεσι.

PENE XOOYAPNT

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πρός τὴ Μεγαλόχαρη

Στὸ τέλος του τὸ πρώτο δεκαπενθήμερο τοῦ Αυγούστου. Ίσως να μη ληψίται σὲ άλλους λαούς. Λέει πολλὰ σ' ἑμάς, πὸν τοχουμε ἀφιερωμένο στὴ λατρεία τῆς Θεοτοκου. Ας πῶ καλλίτερα στὴ λατρεία τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀπότητας, τῆς ἀπαλότητος... Ὡραία πὸν τὴν ψάλλει ο Παπαδιαμάντης, γοητευτικός πατριάρχης τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου. Σελίδες με τὸ άρωμα τῆς θρησκείας, με τὸ λιδάνι τῶν ναῶν, με τὰ κυπαρίσι καὶ τὸ πελούδι τοῦ αὐλόγυρου κάποιου ἐξωκκλησιῶ, με τὴ νηστεία, με τὴν κατάνυξι, με τοὺς ὕμνους τῆς Παρθένου, με ὅλη ἐκείνη τὴ γλυκύτητα, πὸν δεν μπορεῖ παρὰ να τὴ νοιώθουν καὶ οἱ πῖο κουρασμένοι τῆς ζωῆς, καὶ οἱ πῖο χαρούμενοι καὶ οἱ πῖο ἀδιόφοροι, κι' ἐκεῖνοι πὸν ἔχουν διακόψει τὴν ἐπικοινωνία τους με τοὺς οὐρανούς.

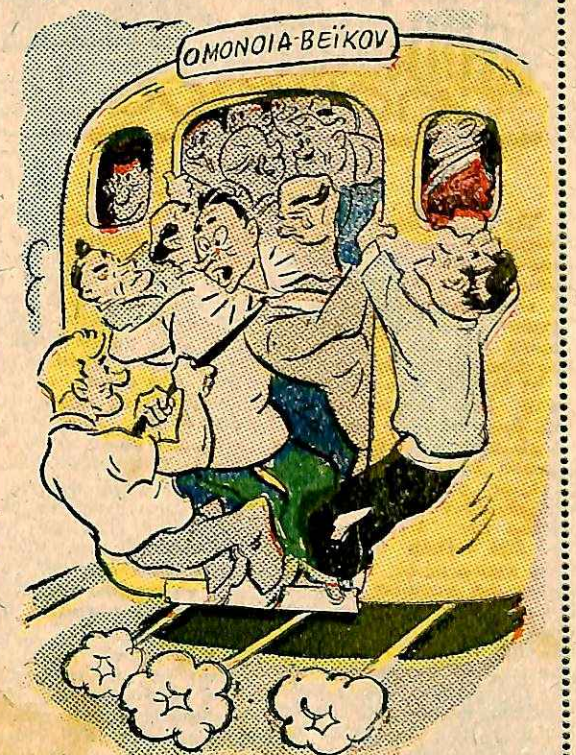
Αλλά ἐκεῖνο πὸν συγκινεῖ περισσότερο τῆς μέρες αὐτῆς είνε τὸ ἔνθιασμα τῆς πίστεως. Πῶσοι δεν εἰδαν τῆς ἐκδηλώσεις τῆς! Πῶσοι δεν εἰχαν τὴν εὐκαιρία να δρεθούν στον Πειραιά καὶ να παρακολουθήσουν τὸ ξεκίνημα τῶν καραβιῶν πρὸς τὴ Μεγαλόχαρη!... Πῶσος μορφῆς καρδιάς. Απὸ τὰ ἀτμολοῖα πολυτελείας, ὡς τὰ ἱστιάφορα πὸν ἀνοίγουν τὰ πανιά τους καὶ κολυμπῶν ἀπὸ τὴν πνοή τοῦ αὐγουστιاتیκου μελτεμιού.

Πῶσος μορφῆς καρδιάς, ἀλλά καὶ πῶσος μορφῆς ἀνθρώπων. Ἐπικρατεῖ ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀρρώστεια. Παραμελῶν οἱ ἄνθρωποι τὰ θεῖα ὅταν χαίρουν τὰ ἀγαθὰ τῆς υγείας καὶ τῆς ἐπαρκείας. Φτωχοί, ἀνήμποροι, ἀνάπηροι, παράλυτοι, πονεμένοι, γέροι, ὑπάρχεις δυστυχισμένες, οἱ γέροι, ὑπάρχεις τῆς μοῖρας, ὅλοι ὅσοι ἀποκλῆρη τῆς μοῖρας, ὅλοι ὅσοι δεν ἔχουν ἄλλο ἀπόθεμα ἀπὸ τὴν δρῶν πὸν ὁδηγεῖ στὴν ἴλη, ἁγία ἔδρα τῆς Μεγαλόχαρης.

Ἀξίζει τὸν κόπο τὸ θέαμα. Απὸ τὰ πῖο συγκινητικά πὸν μπορεῖτε να συναντήσετε. Ἡ σημαία τῆς πίστεως ὠφνίεται σὰς κατάρτια ὡς ἄνθρωποι τῶν καραβιῶν πὸν ἀνοίγουν στὸ Αἰγαίό. Με τὸ ἴδιο βαρὺ φορτίο μήπως δεν ἀνοίγονταν καὶ πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, ὅταν μετέφεραν τὰ ἀναθήματα στὰ ἀσκληπεία, στὰ μαντεία, στὶς θεότητες τῶν παλαιῶν καιρῶν;

Ταλαιπωροῦνται στὸ κατὰστρωμα οἱ πιστοί. Κλυδωνίζεται ἀπὸ τὰ κύματα τὸ σκάφος. Κουρνιάζουν οἱ μοῖρα στὶς γωνίες καὶ κοιμίσμενες ἀρραστίζουν τὰ χεῖλη σε δέσις καὶ προσευχή, γιατί καὶ στὸν ὕπνο τους τὴ θυματουρῆ εἰκόνα δρᾶσιν τζιζονται πίσω ἀπὸ τὰ κλειστά τους βλέφαρα.

Πάνω στοὺς βράχους τοῦ νησιοῦ ὠφνίεται ἡ πίστις σὲ ὅρος πανύψηλος. Ἡ ἀκτινοβολία τῆς πίστεως πηγαίνει ἀπὸ τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὰ μᾶθη, ἀπὸ τοὺς πόρους τῶσαν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸν ὅγκος τῆς πίστεως να ὅλος αὐτός ο ὅγκος τῆς πίστεως να μεταμορφῶνῃ σὲ ὕλη, θὰ σχηματίζονται μιά δύναμις ἱκανὴ να σάλεψι ταν μιά δύναμις ἱκανὴ να πλανήτῃ μας, καὶ τὰ θεμέλια τοῦ πλανήτῃ μας. Δύναμις ἰσχυρότερη κι' ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς ἀτομικῆς.

—Καὶ πρέπει να ξέρετε κύριε ὅτι δεν συνηθίζω να σφίγγω τὴν γραβάτα μου!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

15 Αύγουστου

Στὴν χάρι Της

Τὴν Κοίμησί Σου, Παναγία μας, προσκυνῶμε με τόσο εὐλάβεια καὶ λατρεία ἀληθινή, γιατί ἀπὸ Σένα ήταν γραστὸ τὰ διδασχόμε τὴν Ἐγκάρτησή καὶ τὴν Ὑπομονή. Τὴν Κοίμησί Σου, θεῖα Δέσποινα, θὰ ὁμνήσωμε με δσα λόγια, ἡ Ἁγία Πίστις, μᾶς χαρίζει, τὴν εορτὴ Σου να δοξολογήσωμε γιατί εἶναι μέρα πὸν ἀπ' τῆς άλλης ξεχωρίζει.

Πάντα θερμὴ, μιά τέτοια μέρα τοῦ Αυγούστου στὴν φαντασία φέρνει ἀκούη κάτι τι πῶς ο καλὸς Θεός μας ἀπ' τοὺς Οὐρανούς Του θέλει τὸν ἥλιο στὴν μεγάλη Σου Γιορτὴ.

Καλή, Πανάχαρη Κυρά μας καὶ Μητέρα, δῶσε στὸν κόσμο ἐλπίδα καὶ παρηγορία, να ἰδῇ γαλήνη αὐτὸς ο τόπος κάποια μέρα πὸν βασανίστηκε κι' ὑπέφερε βαρεῖα...

Στὴν Κοίμησί Σου, ὦ Παναγὰ Παρθένα, μιά κι' ἔχεις τόσο στὴν ψυχὴ Σου καλωσύνη, ἕνα χαμόγελο προσμένουμε ἀπὸ Σένα με τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ἴδοῦμε τὴν Εἰρήνη. Ἐνα χαμόγελο πὸν θὰ μᾶς ναουορίση καὶ θὰ μᾶς δώσῃ κάποια ἀλλοίωτική πνοή, ἕνα χαμόγελο πὸν ἴσως μᾶς χαρίσῃ καινούργια δύναμι στὴν δύσκολη ζωή!

Απὸ βραδὶς, τῆς γιορτῆς Σου οἱ καμπάνες ὅταν γλυκύτερη θὰ κάνουν τὴ βραδυά, θὰ γονατίσουν ναυροφόρες τόσες μάννες, θὰ γονατίσουν κι' ὀρφανὰ, τόσα παιδιά... Καὶ θὰ σοῦ ποῦνε: Δέσποινα μας, φώτισέ μας στείλε τὴ χάρι Σου πὸν εἶν' εὐλογημένη, καὶ τὴν Συμπόνια τὴν Μεγάλη, χάρισέ μας ποῦν ἡ καρδιά μας ἀπ' τὴ λύπη, τικραμένη...

Στὴν Κοίμησί Σου, θὰ γιορτάσουμε σ' ἀλήθεια τόσο ψαλμοὶ θᾶνε τῆς θλίψης μας, τὰ λῦτρα θὰ φύγῃ ο πόνος ἀπ' τὰ μαῦρα μας τὰ στήθεια, καλὴ Κυρά μας καὶ Ἀκούραστη ὁδηγήτριά, θὰ μεταλάβωμε, Πανάχαρη Παρθένα, κι' αὐτὴ ἡ μεταλήψι σαν πόθος μας κρυφός, στὴν ἐκκλησία, θὰ θυμίσῃ στὸν καθένα, ὅτι Ἐσὺ ὦσαι ἡ Ἀγάπη καὶ τὸ Φῶς!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εἰς τὰ «μυθουλόγια»

Σ ή μ. Σ υ ν τ ά ξ ε α ς : Σ τ ο π ρ ο η γ ο ύ μ ε ν ο τ ε χ ν ο ς μ α ς
έ δ η μ ο σ ι ε ύ θ η έ ν α ς α θ λ η ς τ ο υ Γ έ ρ ο - Π α ρ α τ α τ ι κ ο υ Ι δ ί α ς υ π ο -
θ έ σ α ς μ ε Ά λ λ η ν π ο υ ε ί χ ε θ η μ ο σ ι ε ύ θ η σ ε έ ν α α π ό τ α τ ε λ ε υ -
τ α ι α τ ε χ ν ή μ α ς. Α ν τ ι σ τ ή ν ο μ ο ς γ ι α τ ο λ ά θ ο ς α ύ τ ο κ α ι έ ρ η τ ο ύ μ ε
σ υ γ γ ν ώ μ η α π ό τ ο υ ς α ν α γ ν ώ σ τ α ς μ α ς.

Ἄπὸ τὴν ἡμέρα κείνη, ὁ Ζὰν - Πιερ κι' ἐγὼ ζήσαμε στὸ ἴδιο σπίτι. Ἡμουν ὁ-

Κι' ὡστόσο, δὲν ἤμουν
εὐτυχισμένη. Ἡ σκέψις του
θάτρεχε πάντα στὴν Ἀλὶν
καὶ τὴ Σολάνζ. Στὴ πρώτη
μὲ οἶκτο. Στὴ δεύτερη μὲ
λατορεία.

μπορεῖς· νὰ ξεχωρίσω ποτε
τὰ ἀληθινὰ μου αἰσθήματα
πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

[illegible]

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο Έρωτας τηλεφωνεί!

Είπε γνωστό σε όλους μας. Τηλεφωνεί ο Έρωτας! Τηλεφωνεί στα φανερά, αλλά και ιδιαίτερα, ο Έρωτας ο νεαρός κι' ο Έρωτας ο γέρος. Τηλεφωνούν μανιωδώς κι' από κάθε μέρος. Αυτό το τηλεφωνικό, που ξέρουμε όλοι, σύμφωνα με συμφωνίες ερωτικές... έχει μεγάλη φήμη! Λογικά ακούει τρυφερά, γελάκια και καυγάδες... και ραντεβού και μυστικά... με τη μαμά μπλεάδες... ακούει αναστεναγμούς και όρκους και βρισιμάτα... και άπειλες και κλάμματα... και διαλοστολαίματα!

ρωτιστός ή υπάλληλος. Κομπή, χαριτωμένη, κατά τις δέκα φαίνεται πολύ εκνευρισμένη και δίχως και την προσοχή των άλλων να κινηση λεί «παρντόν» και μυστικά τρέχει άμεσως βιαστικά

— Τόν κύριο Παπαδόπουλο... Έο' είσαι Κώστα; Γειά σου!

— Έγώ... Έχω πολλή δουλειά!

— Μην κάνεις έτσι! Στάσου!

— Ξέρεις το βράδυ άργήσαμε κι' είχα καυγά μεγάλο!

— Έχω δουλειά, Λίλικα μου! Με θέλεις τίποτ' άλλο!

— Στάσου, παιδί μου, δυο λεπτά!

— Δουλεύω! Μη χειρότερα!

— Άσπινε τώρα τη δουλειά κι' έχουμε σοβαρότερα!

— Φαίνεται χτες που πήγαμε μαζί στο σινεμά κι' είπαν και πόσο μιλάγαμε τη νύχτα στο σκοτάδι...

— Έχω δουλειά, Λίλικα μου! Τά λέμε και το βράδυ!

— Ε, τόν κακό σου τόν καιρό!

— Θά κλείσω το τηλέφωνο και όσο θέλεις χτύπα!

— Τ' είπες, βρέ αναίδεστατε; Μά όσα φέρνει μιά στιγμή, ό χρόνος δέν τά φέρνει.

— Είπα... αυτό πού είπα!

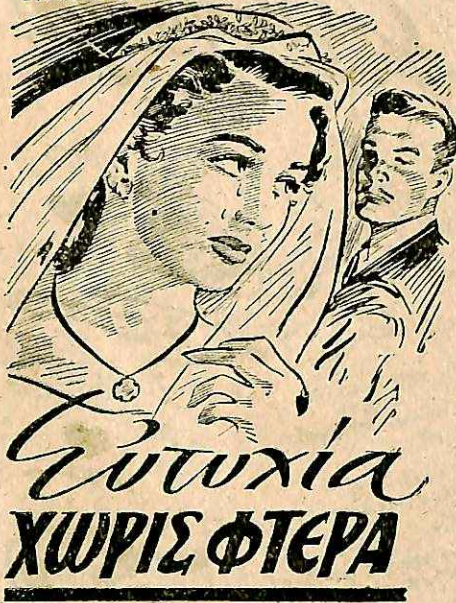
Της κλείνει το τηλέφωνο κι' αυτή το ξαναπαίρνει τόν βρίζει, την βρίζει αυτός, και λέει αυτή και λέει και εις τό τέλος άεφανα... άρχίζει και νά κλαίη... Κι' έσύ άκούς και τίς βρισιές, μά και τίς συγκινησεις και περιμένεις μάταια... νιά νά τηλεφωνήσης!

Φεύγεις και πιά σε θάλαμο, αλλά χωρίς έλπίδες γιατί έχουνε κι' έδώ σειρά... πενήτη δεσποινίδες! Η μία φλυαρεί πολύ, η άλλη εκνευρίζεται... η τρίτη ερωτοτροπεί κι' η πέμπτη... δαμονίζεται... και νά κι' ένας μαντράχαλος - ευχομαι μήν την πάθεις - που μπαίνει μέσ' στο θάλαμο, γλυκαίνεται και «κασάσασθεται» κι' αρχίζει το «αγάπη μου», «λατρεία μου», «μωρό μου»... «χτες όλη νύκτα, κούκλα μου, σ' έβλεπα στ' όνειρό μου»... κι' έσύ διαμαρτυρείσαι και όλο εκνευρίζεσαι και τού φωνάζεις διαρκώς τραβώντας τά μαλλιά σου, μά εκείνος μένει άπαθής ως ότου άπελπίζεσαι και μπαίνεις πιά σ' ένα ταξί... και πιά εις τη δουλειά σου!

Αλλά τηλεφωνήματα, μέσ' τά ερωτικά είναι, καθώς γνωρίζετε, και τά συζυγικά! Τηλεφωνεί ο σύζυγος: - Νά φάς... Θ' άργήσω! Γράφω! Και άγκαλιάζει αυτόστιμμε και τη δακτυλογράφο! Πολλές φορές κι' η σύζυγος μ' όρος πολύ άθωο φιλάει κι' αυτή τό φίλο της... και άπανταί: «Τρώω!» Και τότε το τηλέφωνο ευεργετεί τούς πάντες κι' αναγνωρίζουν πώς κι' αυτό έχει πολλές άόαντες διότι συνεννόησι κάνουν έξ άποστολάσεως πού όλοι τούς την προτιμούν... άνευ τηλεοράσεως. Μπορείς νά πάρης αριθμό στην τύχη νά μιλήσης; Μπρά! Έτσι νά θρής την τύχη σου και νάν' αυτό μία λύση μπορείς ν' άκούς και μία φωνή γλυκειά και κρουσταλλένια και νάνε μία παληόγρηνα με πέντε πήχες γένεια! Αυτά έχει τό τηλέφωνο, αλλά χωρίς άστεία έχει παιδιά μου ελκρινώς και κάποια γοητεία κι' άκούει όρκους και φιλία και νάχια και τερτίπια και μεταφέρει κλάμματα, καύμους και καρδιαχτύπια...

*Επισημασμένοι
Tassia & Sotiriadis*

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Οι δυο αδελφές παντρεύονται. Η "Αννα τον Δημήτριο και η Ρούλα το Θέμο. Η χαρά εναγυριζει στο σπίτι. Σε λίγο καιρό η "Αννα νοιάζει τα πρώτα συμπτώματα της μητρότητας...

8ον

— "Αννα! ξεφώνισε με φωνή κομμένη από τη συγκίνηση. Πώς το λες αυτό; Θα γίνης μητέρα;

— Δεν είμαι σίγουρη ακόμα, αλλά...

— Και λες πως το φοβάσαι αυτό; Και παίρνεις ένα ύφος σχεδόν τραγικό; "Αχ, "Αννα, εγώ αν ήμουν στη θέση σου, θάκαμ σαν τρελλή, θα πηδούσα ως το ταβάνι από τη χαρά μου.

— "Εσύ, φυσικά, έτσι σκέπτεσαι είπε η "Αννα με πικρία.

— Τι ύφος είναι αυτό, "Αννα; Δεν είναι λογικό να στενοχωριέσαι επειδή θα γίνης μητέρα.

— Το πιστεύεις αυτό που λες, Ρούλα; Δεν είναι λογικό λες;

— Μα φυσικά το πιστεύω. Γιατί δεν σ' αρέσουν τα παιδιά; Υπάρχει πού μεγάλη ευτυχία για ένα αντρόγυνο; Πώς άλλαζες έτσι.

— "Ακουσε, Ρούλα, είπε η "Αννα με φωνή βραχνή. Θα σου ανοίξω την καρδιά μου...

Κι' ενώ η Ρούλα ένοιωθε την άνησυχία να της σφίγγη την καρδιά, άρχισε η "Αννα:

— "Αλλάχστα συναισθήματα

— Το ξέρεις πόσο λατρεύω τα παιδιά. Από κοριτσάκι μικρό, θυμάσαι, σουλεγα πως μόνη μου ευτυχία θα είναι να γίνω μητέρα.

— Ναι, το θυμάμαι.

— Θυμάσαι πως μάγευα τα μωρά της γειτονιάς και τα νταντελα; "Ονειρευόμουν σαν την πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου τη στιγμή που θα κρατούσα στην αγκαλιά μου ένα παιδί, το παιδί μου.

— Κι' έτσι είναι, "Αννα.

— Όχι, Ρούλα. "Εσύ δεν ξέρεις.

— Πώς δεν ξέρω; Κι' εγώ παντρεμένη γυναίκα είμαι τώρα, "Αννα. Και όταν θέλω να σκεφτώ τι ευτυχία μπορεί να μου δώσει η ζωή, δεν βρίσκω άλλη πιο μεγάλη παρά να γίνω μητέρα.

— "Αγαπάς τον άντρα σου, Ρούλα;

— Το ξέρεις πως τον αγαπώ.

— "Εγώ όμως δεν αγαπώ το Δημήτρη.

— "Αννα! φώναξε η Ρούλα κοκκινίζοντας. Αυτό δεν πρέπει ούτε να το λες, ούτε να το πιστεύεις.

— Δεν θέλω ούτε να το σκέφτω. Κι' όμως έρχονται στιγμές που νοιώθω τόση απελπισία!

— Είσαι αδύνατος χαρακτήρας, "Αννα.

— Δεν σου τ' είπα όλα ακόμα, Ρούλα. Το δεσμό μου με το Δημήτρη τον θεωρώ...

... πως να σου το πω... Νά σαν ένα πράγμα προσωρινό. Σαν να μην είναι η "όριστική

ζωή μου αυτή. Παρακαλούσα λοιπόν το Θεό να μην κάνει παιδί. Γιατί το παιδί θα είναι ένας άβυσσος κρίκος στην ένωση μας...

— Και δεν χαιρέσαι γι' αυτό;

— Πώς να χαρώ, Ρούλα; Πώς να χαρώ, πούχω την εντύπωση ότι χτίζω ένα παλάτι πάνω στην άμμο;

— "Ερριξε η Ρούλα τα χέρια της γύρω στο λαιμό της μεγάλης της αδελφής.

— "Αννα, άκου που στο λέω, της είπε γλυκά. Θάσαι ευτυχισμένη όταν γίνης μητέρα. Θα τ'α ξεχάσεις όλα, όλα, τ' ακούς; Θάσαι ευτυχισμένη.

— Δεν θάβηλα να δεθώ μαζί του, Ρούλα. Τραβήχτηκε η Ρούλα και κύτταξε τη μεγάλη της αδελφή μέσα στα ματιά.

— "Αννα! φώναξε. Σκέφτεσαι πως δεν θα ζήσης όλη σου τη ζωή με το Δημήτρη;

— "Εχεις καμμία ελπίδα πως... πως είναι δυνατόν να γυρίση κοντά σου ο Φάνης;

— Τά μάγουλα της "Αννας φλογίστηκαν. — "Οχι! όχι! τραύισε παραγμένη

Ποιός σου είπε τέτοιο πράγμα, Ρούλα; Πώς είναι δυνατόν ναχω τέτοια ελπίδα; "Ο Φάνης είναι τόσο μακριά τώρα, και παντρεμένος.

— Κι' αν ακόμα η τύχη τόφερνε να βρεθί κοντά σου, γονατιστός ακόμα στα πόδια σου, φώναξε η Ρούλα με θυμό, θάπρεπε να του γυρίσης τις πλάτες. Αυτό πρέπει να κάνης αν έχεις και μία στολιά περιφάνεια.

— Πώς θα βρεθί κοντά μου; Σ' άλλο κόσμο ζούμε πια οι δυο μας. Αυτός βουτηγμένος στα πλούτη, συνήθισε στα αριστοκρατικά σαλόνια. Κι' εγώ είμαι μία φτωχή σύζυγος δημοσίου υπαλλήλου...

Πώς είναι δυνατόν να βρεθούμε ποτέ στον ίδιο δρόμο;

— Δεν ξέρω, πάντως σου λέω πως ο Φάνης πρέπει να είναι πεθαμένος για σένα. "Ο Δημήτρη είναι ο άντρας σου Προσπάθησε να τον αγαπήσης.

Τά λόγια της μικρότερης αντήχησαν ικετευτικά.

Στριφογύρισε η μεγάλη τα χέρια της.

— Προσπαθώ, Ρούλα, σε βεβαιώνω πως προσπαθώ. "Αλλά δεν μπορώ. Δεν είναι αγαπή αυτό που νοιώθω για το Δημήτρη.

— Δεν σημαίνει... δεν σημαίνει, "Αννα. "Η προσπάθεια θα φέρη την αγάπη.

— Δεν θάβηλα ωστόσο παιδί! ξανάπε η "Αννα συλλογισμένη.

— "Εγώ νύχτα - μέρα παρακαλώ το Θεό να μου στείλη αυτή την ευτυχία. Καταλαβαίνω πως και στα ματιά του Θέμου θα είμαι αλλοιωτική όταν γίνω μητέρα. "Αλλά, ίσως επειδή το θέλω τόσο πολύ, γι' αυτό δεν γίνεται.

— "Είσαι πολύ ευτυχισμένη, της είπε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Εγώ πολύ ευτυχισμένη, της απάντησε η "Αννα.

— "Θάσαι παιδί; "Αλήθεια ευτυχισμένη να κάνης ένα παιδί που να μοιάζει του Θέμου;

— Ναι, θέλω ένα αγοράκι σαν το Θέμο.

— "Ετσι εγώ ισχυρίζομαι και σκληρός.

— "Ας είναι κι' εγώ ισχυρός και σκληρός. Θέλω να ιδώ τον άντρα μου όπως ήταν μικρός, να τον νοιώθω σαν άντρα και σαν παιδί μου. Θέλω, "Αννα, να καταλάβω και τη δική του τη χαρά. Νά ιδώ τα ματιά του να δακρύζουν την ώρα που θα γέρνη στην κούνια του γιου του. "Εσένα δεν σε συγκινεί αυτή η σκέψη;

— "Εκλείσε η "Αννα τα μάτια της. Και σαν να μιλούσε μονάχη της, ψιθύρισε σιγά:

— Κι' εγώ θάβηλα ένα παιδί, με μαύρα φλογερά ματιά, με το κεφάλι στητό, με το κορμί κυπαρισσένιο, με πλούσια μαύρα μαλλιά, κυματιστά...

— "Ενα γιού σαν το Φάνη; οώησε με τρόμο η Ρούλα.

— "Ενα γιού σαν το Φάνη, ναι. "Ενα γιού που να μου θυμίζει τις πιο ευτυχισμένες αλλά και τις πιο δυστυχισμένες ημέρες της ζωής μου...

— Δεν έχεις το Θεό σου, "Αννα!

— Σου λέω τί θάβηλα, ψιθύρισε η μεγάλη. "Αφού αυτό δεν γίνεται θάβηλα να πεθάνω χωρίς παιδιά. Γιατί παιδιά γεννημένα από μία κρύα, μία τυπική ένωση, δεν μπορούν να φέρουν χαρά.

— "Αννα, φώναξε η Ρούλα με δάκρυα στα μάτια. Δεν θέλω να μου ξαναμιλήσης έτσι. Σου λέω πως δεν θα σκεφτείς έτσι όταν θα γίνης μητέρα, και να μου το θυμηθής.

Τό παιδί

Χιονίζει έξω. "Ηταν Γεβάρης. Μερικοί μασκαράδες περνούσαν τραγουδώντας μέσα στη νύχτα. Τελευταία Κυριακή της "Αποκριάς.

Μέσα στους ολοκαθάρους τοίχους της κλινικής, βρίσκονταν ένας άλλο κόσμος, ένας κόσμος πόνων και χαράς, πόνων και γλυκιάς προσδοκίας.

— "Η "Αννα αγωνιούσε στο κρεβάτι της. "Εφερνε το παιδί της στον κόσμο. Τραβάζονταν το κορμί της. Κι' η ψυχή της ήταν τόσο μωδιασμένη που δεν ήξερε πια τί γινόταν γύρω της.

— "Ωστόσο όλη η ύπαρξή της δεν ζητούσε τίποτε άλλο παρά να έλευθερωθί από τον πόνο.

— "Εξω από το θάλαμο, ο Δημήτρης, η Μάγδα κι' η Ρούλα, χλωμοί, περίμεναν. "Ο Δημήτρης κόντευε να λιποθυμήσει. Δεκαπέντε ώρες βασανιζόταν. "Αννα. Οι γιατροί έμπαιναν, έβγαιναν, και τα πρόσωπά τους φαίνονταν σοδαρά.

— "Η κυρία Φωτίδη κερωμένη, προσπαθούσε, ωστόσο, να δώση λίγο θάρρος στο γαμπρό της που τ' είχε ολότελα χαμένα.

— "Ετσι γίνεται με το πρώτο παιδί, τραύισε. Φέρνει πολλούς πόνους, αλλά κι' άλλες τόσες χαρές.

Σε μία στιγμή ο καθηγητής βγήκε από το θάλαμο. Φαίνονταν ταραγμένος.

— Κύριε Δημητρίου, μπορώ να σ'α πω; φώναξε.

Πετάχτηκε ο Δημήτρης επάνω, αν και τα γόνατά του λυγίζαν.

— "Εξέρτε... είναι σχεδόν αναπόφευκτο... του είπε ο καθηγητής. Πρέπει να πάρετε αμέσως μία απόφαση. Προτιμάτε να σωθί η μητέρα ή το παιδί;

— Τα μάτια του Δημήτρη γέμισαν τρόμο.

— "Θέλετε να πείτε, κύριε καθηγητά, ότι...

— "Ότι η κατάσταση είναι σοδαρή. Χρειάζεται άμεση επέμβαση.

— Κινδυνεύει η γυναίκα μου;

— "Εκτός αν γίνη ένα θαύμα. "Εσείς θ' αποφασίσετε.

— Μα, φυσικά. Βόγγηξε ο Δημήτρης, θα σώσετε τη μητέρα. Για όνομα του Θεού! Τη μητέρα!

— Σύμφωνοι, αποκρίθηκε με ανακούφιση ο καθηγητής κι' έφυγε βιαστικά.

— "Ο Δημήτρης γύρισε στη θέση του τρικλίζοντας.

— Τι τρέχει; τον ρώτησε σιγά ο Γιαννάκης που καθόταν παράμερα κι' αυτός.

— Με ρώτησε... αν πρέπει να σωθί η μητέρα ή το παιδί, αποκρίθηκε ψιθυριστά ο δυστυχος σύζυγος.

Χλώμιασε το παλληκάρι. Κύτταξε το γαμπρό του στα μάτια.

— Κι' εσύ; ψιθύρισε.

Γέλασε αυτός πικρά, σπαρακτικά.

— Μα πως μπορείτε και ρωτάτε τέτοιο πράγμα; ρώτησε. "Αν πάθη τίποτε η "Αννα,

εγώ θ'α πεθάνω!...

— "Αλλη μισή ώρα πέρασε. "Ενας αιώνας. Μονάχα οι βαρείες ανάσες ακούγονταν τώρα πια στο διάδρομο. Κι' από μέσα, από το χειρουργείο, πότε - πότε μία πνιγμένη φωνή σαν του ζώου που τ'σφάζουν...

— "Επί τέλους, κάποτε άνοιξε η πόρτα. Μιά νοσοκόμος φάνηκε. Το πρόσωπό της άστραφε, η συγκίνηση ήταν ζωγραφισμένη στη φυσιογνωμία της.

— "Αγορί! φώναξε θριαμβευτικά. Σώθηκαν κι' η μητέρα και το παιδί!...

— "Ολοι πετάχτηκαν πάνω. "Ο Δημήτρης τρικλίζοντας έτρεξε κοντά της.

— "Η γυναίκα μου; Πώς είναι; τραύλιζε.

— Δόξα σοι ο Θεός! Σώθηκαν κι' οι δυο! αποκρίθηκε η κοπέλλα, κι' έτρεξε πάλι στο χειρουργείο.

Σε λίγο βγήκε ο γιατρός, ιδρωμένος, μούσκεμα, μ' όλο το σουχτερό κρύο που κανε.

— Δόξα σοι ο Θεός! Είπε με ήρεμη χαρά. Μου φαίνονταν αδύνατον. Κι' όμως τώρα είναι εκτός κινδύνου κι' οι δυο.

Σε λίγο τούς επέτρεψαν να ιδούνε και τη μανουλά και το μωρό της.

— "Η "Αννα ήταν χλωμή σαν πεθαμένη, έξαντλημένη, πονεμένη ακόμα. Από τα μάτια της έτρεχαν σιγανά δάκρυα. Τη φίλησε η μητέρα της με λυγμούς.

— "Η Ρούλα ξεφώνισε από τη χαρά της από τη χαρά της απροσδόκητης συνάντησης. "Ο Γιαννάκης σήκωσε το μωρό στα χέρια του κι' όλοι γέλασαν.

— "Ο Δημήτρης περίμενε πίσω από τους άλλους. Σιγά, συγκινημένος, πήρε το χέρι της γυναίκας του και, τους άφησαν μόνους στο δωμάτιο, έσκυψε χλωμός, και τη φίλησε με λαχτάρα.

— "Αννα, γλυκιά μου, σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ! της ψιθύρισε. Μ' έκανες τόσο ευτυχισμένο!...

— Κι' εγώ σ' εύχαριστώ, ψιθύρισε η γυναίκα του.

— Γιατί πράγμα, αγάπη μου;

— Που προτιμήσες να χάσης το παιδί παρά εμένα. Το έμαθα.

— Την έσφιξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του και της απάντησε:

— Χωρίς εσένα δεν μπορώ να ζήσω. Το ξέρεις. "Εσύ είσαι η ζωή μου.

— Το παιδάκι μας όμως, δεν τ' αγαπάς;

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

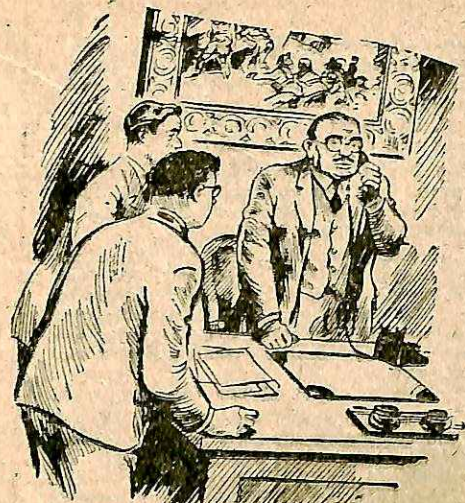
Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— "Αν το αγαπώ;... Είπε αυτός.

Κι' έσκυψε δίπλα της όπου της είχαν αφήσει ακόμα το νεογέννητο.

— "Εσύ, τ' αγαπάς; ρώτησε σε λίγο γελαστός.

— Μά αυτό είνε ανήκουστο! φώναξε ο Μεταξάς.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ από τον τερπιλλισμό της «Ελλης»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Γις πρώτες μέρες του Αυγούστου του 1940 βρισκόμουν στο Λουτράκι. Ο πόλεμος εκείνη την εποχή έκαιγε την Ευρώπη, αλλά δεν υπήρχε — εκείνες τις μέρες τουλάχιστον — κανένα φανερό σημάδι πως μπορούσε γρήγορα να φτάσει ως τη Βαλκανική περιοχή και ειδικότερα στην Ελλάδα. Είχε περάσει η πρώτη αναταραχή από την πραξικοπηματική κατάληψη της Αλβανίας από τις στρατίες του Μουσολίνι κι' ο κόσμος είχε την εντύπωση πως ο φασισμός δεν θ' αποτολμούσε γρήγορα μία πολεμική επίθεση κατά της Ελλάδας.

Κανείς βέβαια δεν πίστευε στις «φιλικές» εκδηλώσεις των επίσημων της Ρώμης. Αλλά και κανείς δεν φανταζόταν ότι έτσι στα καλά καθούμενα οι Ιταλοί θα τερπιλλίζαν ένα ελληνικό πολεμικό, στο λιμάνι της Τήνου, τη μέρα της μεγάλης γιορτής του χριστιανισμού.

Βρισκόμουν λοιπόν στο Λουτράκι, εκείνη την ημέρα και κατά τις 10 και 30' το πρωί συνάντησα έξω από το παραλιακό ξενοδοχείο τον Τίμο Μωραϊτίτη. Λίγο αργότερα ήλθε και μας βρήκε κι' ο συναδελφός Βεν. Ζερβέας, ο οποίος είχε τελειώσει την κούρα του κι' έτοιμαζόταν να επιστρέψει στην Αθήνα. Εκείνο το πρωί όμως αισθανόταν ένα φοβερό πόνο στο χέρι του — από κάποιο σπυρί — και έπειθε ήταν υποχρεωμένος να οδηγήσει μόνος του το κάτως αρχαιοπερπές αυτοκίνητό του, σκέφθηκε ν' αναβάλει για την επομένη την επιστροφή, για να προλάβει σ' αυτό το μεταξύ να περαιοποιηθεί το πονεμένο χέρι του. Ένας φίλος γιατρός του είπε πως χρειαζόταν άμεση επέμβαση. Ο Ζερβέας είχε διαταγμούς, αλλά τελικά πήρε την απόφαση. Τον συνόδευσα ως το Ιατρείο όπου παρέδωσε το πρισιμένο δάχτυλό του στο χειρουργικό νυστέρι. Ο γιατρός του είπε πως για δυό — τρεις μέρες δεν έπρεπε να κουράσει καθόλου το χέρι του, που εξακολούθωσε άλλως τε να πονή φοβερά.

Βγαίνοντας κατά τις 11½ από το Ιατρείο είδαμε τον κόσμο να τρέχει ανήσυχος προς τα παραλιακά κέντρα, όπου τα ραδιόφωνα μετέδιδαν μία μεγάλη είδηση:

«Υποβρύχιον αγνώστου εθνικότητας προσέβαλε διά τερπιλλίων εις τον λιμένα της Τήνου το ελληνικόν ευδρυον «Ελλάς», ελπιμενισμένον εις απόστασιν 800 μέτρων από του λιμενίσκου Αγίου Νικολάου. Το ευδρυον εδλήθη την 8.25' π.μ. ακριβώς, καθ' ην στιγμήν σηματοδοτίσταν μετείχεν εις τον εορτασμόν. Μία τερπιλλη το έπληξεν εις το κάτω μέρος του λεβητοστασίου και δυό άλλαι εξερράγησαν εις την αποβάθραν με τρομακτικόν πάταγον. Τα θύματα ανέρχονται εις ένα νεκρόν και 29 τραυματίας. Νεώτεροι λεπτομέρειαι θ' ανακινωθούν εν συνεχεία. Συνιστάται εις το

κοινόν απόλυτος ψυχραιμία...». Αυτά περίπου έλεγε το ραδιόφωνο. Κι' οι άνθρωποι που τ' άκουγαν έδιναν άμέσως με την αλάνητη διαίσθησή τους την εξήγησι:

— Οι Ιταλοί!... Ούτε ένας δεν βρέθηκε πού να υποθέσει πως μπορούσε να μην είνε Ιταλικό το αγνώστου εθνικότητας υποβρύχιον. Δεν υπήρχε συζήτηση στο σημείο αυτό, όσο κι' αν τα αλληπαλά ανακοινωθέντα της Κυβερνήσεως επέμειναν, για λόγους σκοπιμότητας να μη διευκρινίζουν αυτή τη λεπτομέρεια. Το πρόγραμμά μου ήταν να μείνω μία βδομάδα ακόμη στο Λουτράκι για να συμπληρώσω την κούρα μου, αλλά σκέφθηκα πως έπρεπε να βρεθώ άμέσως στην έφημερίδα μου. Τα λεωφορεία δεν είχαν θέσι ούτε για την επομένη. Έπρεπε να φύγω με το βραδυό τραίνο. Ο Ζερβέας με φοβερούς πόνους στο χέρι του, τυλιγμένο με επιδέσμους, έπόμενε να φύγουμε άμέσως με το δικό του αυτοκίνητο. Αυτό μπορούσε να του άνοιξη μεγάλες φασαρίες στο άνοιγμένο δάχτυλό του. Μ' όλα ταύτα φύγαμε μαζί φάσαμε σε 2½ ώρες στην Αθήνα. Δεν ξέρω αν του στοίχισε αυτό καμμία συνέπεια.

Η πρωτεύουσα βρισκόταν μέσα σ' ένα καμίνι λαϊκής αναταραχής. Τα κυβερνητικά ανακοινωθέντα εξακολουθούσαν να μιλούν για το αγνώστου εθνικότητας υποβρύχιον και το υπουργείο Τύπου έδωσε εντολή στις έφημερίδες να μην κάνουν ούτε μακρινό υπαινιγμό για την Ιταλία. Έπετραπή όμως να γραφούν άρθρα που να επιτινούνται με δριμύτητα κατά του αγνώστου και άσεβους έχθρου. Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά...

Πολύ νωρίς όλα τα συγκοινωνιακά μέσα μετέφεραν τους Αθηναίους από τις έξοχες. Κανείς δεν είχε δρεξει να ασχοληθεί με την άναψη του. Το βράδυ γέμισε η Πλατεία Συντάγματος από χιλιάδες ανήσυχους και καταγνακτισμένους ανθρώπων, που άκουγαν με ταραχή τις ραδιοφωνικές ανακοινώσεις και σχολίαζαν την αναμνηρ έπίθεσι, χωρίς να βρεθεί ούτε ένας που ν' αμφιβάλλει για την ένοχη των Ιταλών. Η λαϊκή διαίσθησις έδλεπε γρήγορο πόλεμο...

Κατά τις 8 μ.μ. ο Μεταξάς δέχτηκε τους δημοσιογράφους στο υπουργείο Έξωτερικών. Δεν απέκρυψε τις υπνώσεις του σχετικά με την εθνικότητα του υποβρυχίου, αλλά έδήλωσε ότι «τα ύψιστα έθνικά συμφέροντα επιβάλλουν ψυχραιμία αντιμετώπισι του γεγονότος και επανέλαβε τη διαταγή να μη διατυπωθι στην είδησεογραφία και άρθρο-

Παρακολουθήστε στο σημερινό τεύχος στη σελ. 22, τη νέα πρωτότυπη και συγκινητική σειρά από αληθινές ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ της αγάπης

Μερικοί παλαιοί φίλοι, ένας γιατρός, ένας πλοίαρχος, ένας δικηγόρος, ένας ζωγράφος και άλλοι Αθηναίοι που είδαν και γνώρισαν πολλά στη ζωή τους, καθισμένοι σε μία ήσυχη γωνία ενός καφενείου, διηγούνται καβένια τους την πιο παράξενη και την πιο δραματική ιστορία που συνέβη σε κάποια πελάτισσά τους ή σε κάποιο πελάτη τους που γνώρισαν κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής ζωής τους. Οι ζωντανές και πονεμένες αφηγήσεις, γεμάτες συναρπαστικό ενδιαφέρον, αποτελούν τη νέα εξαιρετική σειρά των αληθινών ιστοριών του Βερθέρου που θα σας συγκινήσει βαθειά.

γράφει των έφημερίδων έστω και έλάχιστος υπαινιγμός εις βάρος της Ιταλίας. — Έπ' αὐτὸν, προσέθεσε ο Μεταξάς, θά δοθὸν νεώτεροι δὴνγίαι μὲν γίνη ἡ πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ τὸν θραυσματικὸν τὸν δύο τερπιλλίων πού εξερράγησαν εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Τήνου.

Εκείνη τη στιγμή κάλεσαν το Μεταξά στο τηλέφωνο. Μόλις άκουσε τις πρώτες λέξεις του συνομιλητοῦ του ταραχτηκε, χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και φώναξε:

— Μά αυτό είνε ανήκουστο. — Ύστερα μὰς φώναξε κοντά του καὶ μὰς εἶπε ἐκνευρισμένος:

— Κύριοι, ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω καὶ ἓνα ἄλλο θλιβερόν περιστατικόν. Πρὸ ὀλίγου μὲν τὸ ἐπιδοτικὸν ἀτιμόπλοιο «Φρίτων» ἐπολυβόληθη δύο μὲν μίλλια ἔξω ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Κρήτης ἀπὸ ἑνὸς ἀεροπλάνου. Εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχουν θύματα. Οὕτε διὰ τὴν ἐθνικότητα τὸν ἀεροπλάνου αὐτὸν θά κάμετε κανένα υπαινιγμόν...

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ἔφθασε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τῆς Ρώμης πού ἔλεγε: «Τὸ υπουργεῖον Προπαγάνδας ἀνεκρίνωσε πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ ἔξωθεν ἀνταποκριτὰς ὅτι ἡ βύθισις τοῦ ἐλληνικοῦ πολεμικοῦ «Ελλάς» οφείλεται εἰς ἀγγλικὸν δάκτυλον, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξεγερθῶν τὰ Βαλκάνια καὶ ἐπιδεινωθῶν ἐτι μᾶλλον αἱ Ἑλληνο - Ἰταλικά σχέσεις». Παράλληλα ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας διαμαρτυρήθηκε στὴν Κυβέρνησι Μεταξά ἐπειδὴ ἑωρισμένοι κακόπιστοι κύκλοι ἀποδίδουν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ θλιβερόν συμβάν τῆς Τήνου καὶ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ζητήματα μετὰ τὸν δύο χωρῶν.

Αλλά τὴν 21 Αυγούστου εἶχε τελειώσει ἡ πραγματογνωμοσύνη στὰ θραύσματα τῶν τερπιλλίων πού βρέθηκαν στὴν προκυμαίαν τῆς Τήνου. Τὰ ἰταλικά γράμματα στὶς ἑλικες καὶ σὲ διάφορα ἄλλα σημεῖα ἐξηγοῦσαν καθαρά τὴν προέλευσι τῶν τερπιλλίων. Δὲν ἔγινε ὅμως κουβέντα. Καὶ οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦσαν νὰ γράφουν γιὰ τὸ «καταχθόνιο ἐγκλημα πού διέπραξαν οἱ... Ἀγγλοὶ στὴν Τήνο!»...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η «εκαίλισσα των άδαμάντων»

Η δυστυχέστερη γυναίκα του κόσμου είνε η Αγγλίδα λαίδη Ντόκερ, που έχει αποκληθή «εκαίλισσα των άδαμάντων», γιατί έχει στην κατοχή της τόσα κοσμήματα, ώστε θα μπορούσε μόνον μ' αυτά ν' ανοίξει όχι ένα αλλά περισσότερα κοσμηματοπωλεία.

Αλλά θα ρωτήσετε γιατί είνε δυστυχισμένη; Για το λόγο ακριβώς ότι έχει τόσα πολλά κοσμήματα. Το σπίτι της μοιάζει με αληθινό φρούριο. Σε κάθε βήμα συναντάει κανείς φρουρούς με όπλοπολυβόλα. Σε όλα τα δωμάτια υπάρχουν, έξ' άλλου, ηλεκτρικά κουδούνια, που αρχίζουν να χτυποῦν στὸν παραμικρό κίνδυνο. Οι φίλες της έχουν πάψει από καιρό να την επισκέπτονται, γιατί θεωροῦν εξευτελιστικό να βρίσκονται κάτω από την συνεχῆ επιτήρησι των σωματοφυλάκων της. Από τ' άλλο μέρος, η λαίδη Ντόκερ δεν πηγαίνει πουθενά και η ζωή της έχει καταντήσει αληθινό μαρτύριο.

Όστόσο, μ' όλα τα μέτρα προστασίας που έχει πάρει, ένας τολμηρός κακοποιός κατώρθωσε να της κλέψει τελευταία κοσμήματα αξίας 20 χιλιάδων χρυσάν λιρών και, μάλιστα, έπειτα από προειδοποίησι. Ο κακοποιός σ' ένα γράμμα που της έστειλε της έγραφε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κρατᾶτε ἀχρησιμοποίητο ἓνα τόσο μεγάλο θησαυρὸν. Θά ἔρθω, λοιπόν, μὴ μὲρα νὰ σὰς τὸν κλέψω».

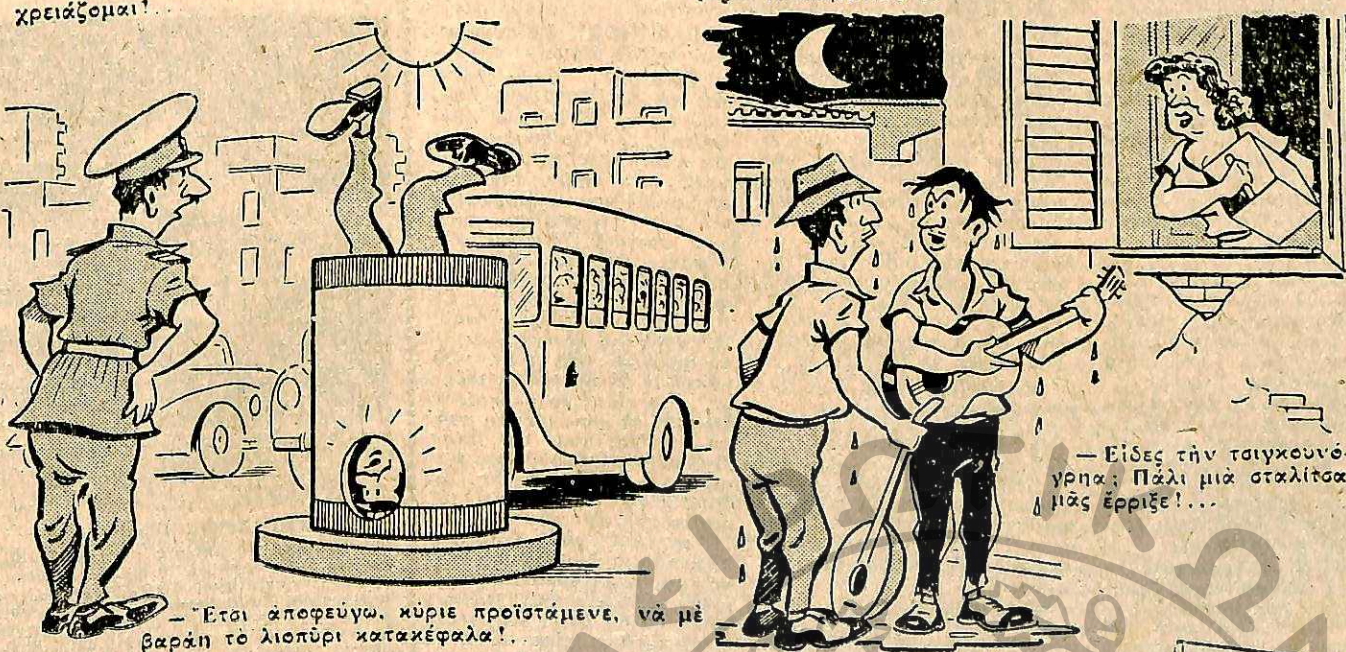
Έπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ἡ λαίδη Ντόκερ ἐδιπλασίασε τὰ μέτρα προστασίας. Αὐτὸ δὲν ἐπὶδόσισε, ὅμως, τὸν κακοποιὸ νὰ τῆς κλέψῃ ἓνα μέρος τῶν κοσμημάτων της.

Τὸ πὼς κατώρθωσε ὁ ἐξυπνότερος αὐτὸς κακοποιὸς νὰ μὴ στὸ φρούριό αὐτό, καὶ νὰ κλέψῃ τὰ διαμάντικα, είνε μυστήριον. Μοιάζει λίγο μὲ ὑπόθεσι ἀστυνομικοῦ μυθιστολήματος.

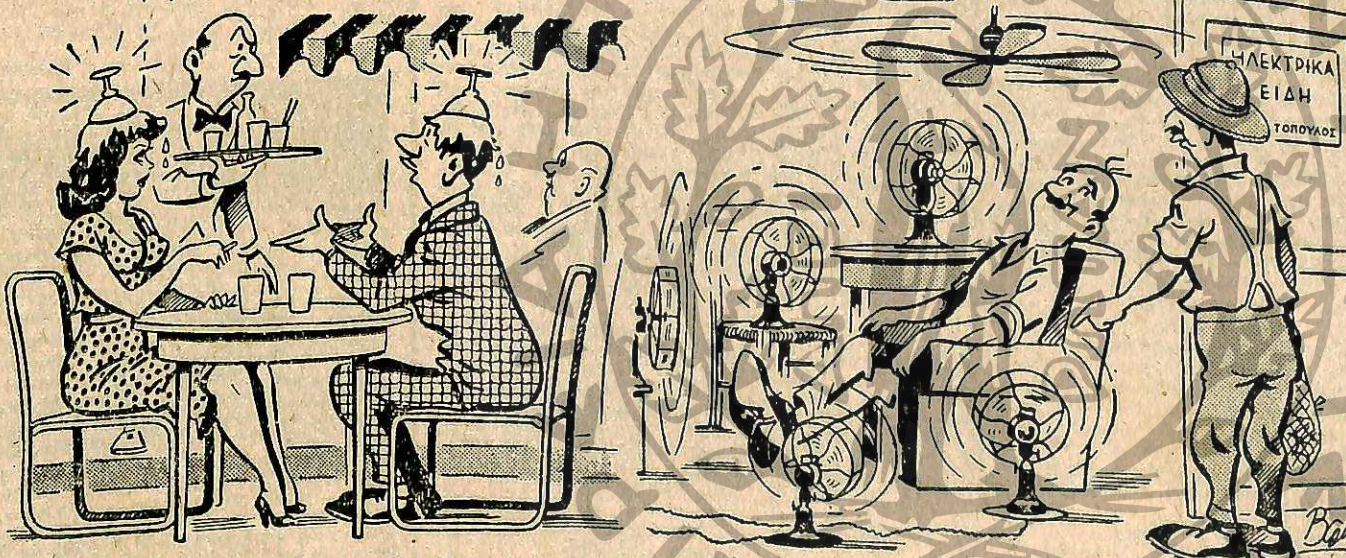

— Μην περιμενης άδικα, πουλάκι μου. Τὰ... χρειάζομαι!

— Σάν δροσερό μου φαίνεται, βρε γυναίκα, σημερα τὸ δωμάτιο!

— Είδες τὴν ταιγκουνό γρηνα; Πάλι μὴ σκαλίτσα μὰς ἔρριξε!...

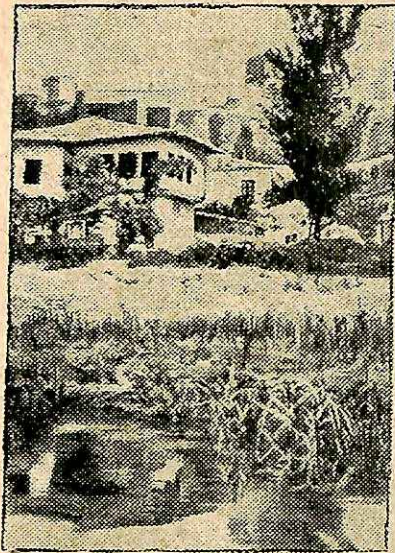

— Γκαρσόν, πιάσε-σε παρακαλῶ ἄλλα δυὸ παγωτά καὶ γρήγορα...

— Δυστυχῶς, κύριε, δὲν τοὺς πουλάμε!...

1

Παλιά σπίτια κοντά στον ποταμό Ληθαίο.

ΤΡΙΚΚΑΛΙΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΑ

Της συνεννόησής της
κ. ΕΛΛΗΝ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Αίθριος, γαλάσιος, γελαστός είναι ο ουρανός. Δροσερό αεράκι παιχνιδίζει στα μαλλιά των επιβατών καθώς έχουν βγάλει τα κεφάλια τους έξω από τα ανοιχτά παράθυρα του λεωφορείου. Στην έξοδο της πόλεως προς τον δημόσιο δρόμο Τρίκκαλων το στρατιωτικό νοσοκομείο της Λαρίσης — το μοναδικό ανετό συγχρονημένο στρατιωτικό νοσοκομείο της Ελλάδος — υψώνει τον κτιριακό του όγκο πάνω από τα περιβόλια κι απ' τα μικρά προσφυγικά σπιτικά.

Σταματάμε για τον έλεγχο κοντά σ' ένα καφεενάκι. Ο ιδιοκτήτης Ένας καλοκαγαθός χοντρός ανατολίτης φορμάρι μακαρίτα τον ναργιλέ του, ένα καναρίνι χοροπηδάει σαν δαιμονισμένο στο κλουβί του διασκεδάζοντας την πελατεία του καφενείου με τους τρελλούς λαρυγγισμούς του. Ο φτωχός συνοικισμός βρίσκεται στο προνύ του ζήτημα. Το γυναικείο χέρι που γλυστράει άναμεσα απ' τα παστικά νοικοκυρεμένα κουρτινάκια και ποτίζει τη λουλουδιμένη γλαστρά ο υπαλληλάκος, ή ραφτοούλα, ή εργάτης που ξεκινάει για το μούχο της ημέρας, το ευχάριστο άρωμα του καφέ, οι ήχοι της πρώτης μουσικής του ραδιοφώνου, κάνουν τη ζωή της φτωχικής γωνιάς χαρούμενη.

Αποχαιρετήσαμε τη Λάρισα με ήλιο και πρίν προλάβουμε να βγούμε απ' την περιφέρειά της, ξαφνικά ο ουρανός απλώσε τον μολυβένιο μανδύα του κι' άνοιξε τους κρουνοί του πάνω απ' το διψασμένο κάμπο.

«Ευλογημένη νάναι ή ώρα» ψιθυρίζει ένας χωρικός στο πλάιό μου καθίσμα και κάνει το σταυρό του.

Πραγματικά. Ευλογία Θεού είναι αυτή την ώρα ή βροχή που πέφτει ρυθμικά και ποτίζει τη γη ως τα διψασμένα σπλάχνα της.

Ένας Θεσσαλός δικηγόρος που ταξιδεύει μαζί μας στο λεωφορείο, έτοιμάζεται να... βγάλει λόγο καθώς περνούμε τη γέφυρα του Κουτσοχείρου.

Το γεφύρι αυτό, άρχισε να λέγει, έφαγε μία φορά κι' έναν καιρό ένα σωρό βουλευτές...

Καλά, καλά, τα έβουρε άπανταί ένας παπάς που προσπάθησε να ψευτοκοιμηθή στη θέσι του. Ο ρήτωρ αναγκάζεται να σταμα-

τήση. Προχωρούμε... «Οχι όμως χωρίς έμπόδια. Κάθε λίγο μας φράζουν το δρόμο βοϊδάμαζες που τις σέρνουν μ' έναν άργο, ανατολίτικο ρυθμό σκελετωμένα βουδάλια.

Είνε ενδιαφέρουσες αυτές οι σκηνές της συνάντησας πάνω στο μεγάλο δρόμο, της άρχαιας βοϊδάμαζας και του μοντέρνου πολυτελούς λεωφορείου.

Εξακολουθεί να βρέχει. Και τα Τρίκκαλα προβάλλουν μελαγχολικά τυλιγμένα μέσα στην ομίχλη. Η αλήθεια είναι πως ή πόλις αυτή διατηρεί κάπως έντονότερο το ανατολίτικο χρώμα από τις άλλες θεσσαλικές πόλεις. Το πρώτο πράγμα που χτυπάει στα μάτια του επισκέπτη είναι το παλιό φρούριο και τα παμπάλαια τουρκόσπιτα πουναι άραδιασμένα στα πόδια του, στη συνοικία Βαρούσια.

Σάν να διατηρή κάτι από την ανατολίτικη ναχλεια κι' ο Ληθαίος, ο ποταμός που χωρίζει σε δύο την πόλι. Αυτό, όμως, την εποχή του καλοκαιριού. Γιατί τον χειμώνα άγριεύει κι' αναπτύσσει δραστηριότητα... ευρωπαϊού ή αμερικανού ποταμού. Μ' όλα ταύτα είναι ευεργετικός. Σ' αυτόν όφειλεται ή εξαιρετική βλάστησις που δίνει στα Τρίκκαλα ζωή και υγεία.

Την εποχή που προσαρτήθηκαν στην Ελλάδα, τα Τρίκκαλα ήταν ένα τοκοκροχό. Δέ ήταν τυχερό τους να έχουν καλούς Δημάρχους — οι Χατζηγάκηδες κι' ο Θεοδοσόπουλος έκαναν πολλά — και να μεταδιδούν μέσα σε λίγες δεκαετίες σε μία ζωντανή και προοδευτική πόλι. Ας σημειωθεί για την ιστορία ότι ένας από τους καλούς δημάρχους της, μετά την εγκατάστασι της ελληνικής διοικήσεως, ήταν Τούρκος, ο Χατζή Μουχιεβίν Κεχριμπάν Βέης, φιλέλλην ως το κόκκαλο, ο όποιος προσέφερε και εθνικές υπηρεσίες κατά την είσβολή του οθωμανικού στρατού το 1897. Ο Κεχριμπάν ήταν δήμαρχος ως το 1883.

Αντίθετα προς τη Λάρισα τα Τρίκκαλα έχουν φτωχότατο ηλεκτροφωτισμό. Μόλις σκοτεινιάσει δυσκολεύεται κανείς να περπατήσει στους δρόμους. Οι πλατείες αδειάζουν, και χρειάζεται μάτι λαγωνικού για να διακρίνει κανείς τα ρωμνικά ζευγαράκια που λένε τα μουσικά τους στις όχθες και στα γεφύρια του Ληθαίου.

Τα Τρίκκαλα δεν έχουν άφθονα τα μέσα της ψυχαγωγίας. Θάισαι δεν τους έπισκέπτονται. Ο θερινός κινηματογράφος «Ορφέας» προσφέρει όσες απολαύσεις μπορεί να προσφέρει ή όθνη. Στον «Ορφέα» συγκεντρώνεται κατά προτίμησι ή φλογερή νεολαία. Στο «Ρέξ» οι άνθρωποι της δουλειάς. Αλλά υπάρχουν και οι πλατείες, μολοντί δεν μπορώ να πω πως είναι άξιες θαυμασμού. Ο ζωρότερος περίπατος γίνεται στον φαρδύ δρόμο του σταθμού, και οι έκλεκτες κοσμικές συγκεντρώσεις στα καφεενάκια της ίδιας περιοχής που κρατούν κάποιο ρομαντικό τόνο με τις πανώπλες λιγερόκορμες λεύκες και τα πελώρια πλατάνια.

Μεγάλο — και δικαιολογημένο — παράπονο των Τρικκαλινών είναι ή έλλειψις ραδιοφώνου. Ο σταθμός Αθηνών δεν άκούγεται ούτε στα μεσαία, ούτε στα βραχέα.

Το βδομαδιατικό — κάθε Δευτέρα — απαράχρη των Τρικκαλινών δίνει πάντα χαρούμενη κίνησι στην πόλι. Οι χωρικοί έρχονται οίκογενειακάς, με τα παιδιά τους, με τις γυναίκες τους και καμμία φορά με τα πουλερικά ή με τα άνοια τους, κάνουν τις αγοραπωλησίες τους και φεύγουν το ίδιο βράδυ ή την επομένη. Πολλοί δέ δεν παραλείπουν να έπισκεφθούν και τον κινηματογράφο.

ΕΛΛΗΝ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Χιούμορ

Παρεξήγησις

Ο γιατρός έλαβε ένα επείγον τηλεφώνημα από κάποιον που τον παρακάλεσε να τρέξη άμέσως στο σπίτι του, γιατί ο γιός του κατάρτιε έναν κοντυλοφόρο!

— Έφτασα άμέσως! απάντησε ο γιατρός. Έσείς τί θα κάνετε στο μεταξύ;

— Τί να κάνω, γιατρέ μου; Θα... γράφω με μολύδι!...

— Μου λείπουν λεφτά από τις τσέπες, λέει ο σύζυγος. Φαίνεται ότι μου τα πήρε ο γιός μας.

— Παναγιώτη!... διαμαρτυρήθηκε ή σύζυγος. Πώς κατηγορείς το παιδί; Μπορεί να στα έχω πάρει έγώ!...

— Αδύνατον!... Άν έβαζες έσύ χέρι στην τσέπη δεν θ' άφινες τίποτα!... Ένώ αυτός άφησε τα μισά!...

Κάποτε σ' ένα γάμο που έγινε στη Σκωτία, ο γαμπρός δήλωσε ότι θα δεχτή μόνο χρυσά δώρα από τους προσκεκλημένους. Το αποτέλεσμα ήταν να μην πάη κανείς στο γάμο, εκτός από ένα εξάδελφό του που κρατούσε για δώρο, μία γυάλα με νερό μέσα στην όποια κολυμπούσε... ένα χρυσόφαρο!...

— Πές μου ένα παραμύθι, παρακάλεσε ή Έλενίτσα τη μαμά της.

— Κάνε υπομονή, παιδάκι μου... Τώρα θάρρη ο μπαμπάς σου και θα μάς πη ένα παραμύθι!...

— Τί παραμύθι μαμά;

— Που ήταν τέτοια ώρα!...

Εκδίκησις

— Έσείς δεν μάς συστήσατε τον καινούργιο μάγειρό μας;

— Μάλιστα.

— Τότε καθήστε να φάμε!

Σ το θέατρο:

— Παντρεύθηκε ή πρωταγωνίστρια.

— Και ποιόν πήρε;

— Τον κριτικό που την σκυλόδριζε!...

— Περίφημη έκδίκησις!...

Ολόκληρη ή οικογένεια συσκέπτεται για το δνμα που πρέπει να δώσουν στο σκυλί που τους χάρισαν.

— Εγώ λέω να το βγάλουμε «Μπλάκ», λέει ο γιός.

— Εγώ λέω να το βγάλουμε «Αζόρ», λέει ή κόρη.

Κι' ο πατέρας που άκούει ένκευοισμένος τη συζήτηση:

— Κι' εγώ λέω να το βγάλουμε... έξω απ' το σπίτι!...

Η έπιδημία της γρίππης που ήταν τόσο φοβερή και με άπειρα κρούσματα θανάτων στον περασμένο πόλεμο, καταπολεμήθηκε στη Σκωτία με τον εξής τρόπο: Η κυβέρνησις γνωρίζοντας την τσιγκουνία των Σκωτσέζων, αύξησε τα τιμολόγια των εργολάδων κηδεϊών.

Κι' έτσι κανένας Σκωτσέζος δεν άρπαξε γρίππη, από το φόβο μην ξεδευτή όταν πεθάνη!...

Ένας άγανακτισμένος κύριος που περίμενε έξω απ' τον τηλεφωνικό θάλαμο λέει σ' εκείνον που τηλεφωνεί:

— Θα τελειώσετε, επιτέλους, κύριε; Κρατάτε μία ώρα το ακουστικό, χωρίς να λέτε λέξι.

— Μα μιλάω, κύριε, με τη γυναίκα μου!...

Ο πατέρας: Κρίαι σε σένα!... Να είσαι πέντε χρονών και να φοβάσαι να κοιμηθής μόνος... Ο γιός: Έσύ το λες αυτό μπαμπά που κοιμάσαι πάντα με τη μαμά!...

Ο κύριος Μιχαλάκης άγόρασε ένα καναρίνι που τραγουδάει περίφημα. Αλλά λίγες ώρες, αφού το πήγε σπίτι του, άντελήθη πως το καναρίνι έχει ένα μόνο πόδι. Το έπιστρέφει άμέσως και κάνει τα σχετικά παράπονα.

Θέλωτε ένα πουλί να τραγουδά, λέει ο πωλητής, κι' αυτό τραγουδά περίφημα. Η μήπως το άρνεισθε;

— Οχι δεν το άρνουμαι, παραδέχεται ο κύριος Μιχαλάκης, αλλά...

— Λοιπόν, τί ζητάτε, τον διακόπτει ο πωλητής, με τις 30 χιλιάδες που δώσατε; Και τραγουδιστή και χορευτή;

Λόρεν Μπακώλ

Κινηματογραφικά νέα ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιοι γεννήθηκαν τον Αύγουστο

Συνεχίζοντας την δημοσίευσι των χρονολογιών γεννήσεως των διαφόρων αστερών του Χόλλυγουντ, σας δίνομε παρακάτω τα ονόματα εκείνων που γεννήθηκαν τον μήνα Αύγουστο:

Εστερ Γουίλιαμς: 1.8.1921. Μίρνα Λούι: 2.8.1905. Ντολάρες ντελ Ρίο: 3.8.1905. Τόμ Ντρίκ 5.8.1918. Ρόμπερτ Ταίηλορ: 5.8.1911. Λούσιλ Μπώλ: 6.8.1911. Ρόμπερτ Μίτσοσιμ: 6.8.1917. Έλλα Ράιτ: 6.8.1921. Ρόρυ Καλχούν: 8.8.1922. Πώλ Κέλλυ: 9.8.1902. Ρόντα Φλέμινγκ: 10.8.1923. Σιλβία Σίδνεϊ: 10.8.1910. Λούντ Νόλαν: 11.8.1904. Τζέιν Ράιμοντ: 13.8.1908. Σίγκνε Χάσσον: 15.8.1915. Άνν Μπλάιθ: 16.8.1928. Μάε Γουέστ: 17.8.1900. Μόντυ Γουέλεϊ: 17.8.1888. Τέντ Ντόναλντ: 20.8.1933. Ίνγκριντ Μπεργκμαν: 22.8.1917. Μαίριλυν Μάξγουελ: 22.8.1912. Τζίν Κέλλυ: 23.8.1913. Ρίτσαρντ Γκρήν: 25.8.1916. Ντόν Ντεφόρ: 25.8.1917. Μάρθα Ραϊν: 27.8.1916. Σάρλ Μπουαγιέ: 28.8.1899. Πέγκυ Ράιαν: 28.8.1924. Τζώρτζ Μοντγκόμερι: 29.8.1916. Ράιμον Μάσεϊ: 30.8.1886. Ντόναλντ Ο' Κόννορ: 30.8.1925. Φρέντ Μάκ Μούρραϊν: 30.8.1908. Τζόαν Μπλουτέλ: 30.8.1909. Φρέντερικ Μάρς: 31.8.1897.

Ο Ταρζάν χοντραίνει

Ο Έναςος και πιό διάσημος απ' όλους τους Ταρζάν, ο Τζόνι Βαϊσμύλλερ δεν πρόκειται να ξανσεμφανιστή στο ρόλο αυτού. Ο λόγος είναι ότι παραχόντρυνε. Σύμφωνα με το συμβόλαιο που είχε υπογράψει με την R.K.O. ήταν υποχρεωμένος να πληρώνη 15.000 δολάρια για κάθε κιλό σωματικού βάρους πλέον του κανονικού. Ο Τζόνι πληρώσε μέχρι σήμερα τέσσερις φορές αυτό το πρόστιμο, δηλαδή 60.000 δολάρια.

Στο τέλος, αποφάσισε να παραιτηθή από την προσπάθεια να διατηρήση τη φόρμα του και να άκυρωση το συμβόλαιο του με την εταιρία του. Έτσι έχει με την εταιρία του, να παχύνει απόλυτη έλευθερία να παχύνει χωρίς να πληρώνη πρόστιμο.

Η τσιγγουνιά της Πωλέτ Γκοντάρ

Η Πωλέτ Γκοντάρ φημίζεται για τη τσιγγουνιά της. Χαρα-

κτηριστικό του πάθους της αυτού είναι τα άκόλουθα ανέκδοτα που άφηγονται εις βάρος της:

Είχε φιλοξενηθή κάποτε από τον περίφημο σκηνοθέτη Ντάβιντ Σέλζνικ. Φεύγοντας σκέφτηκε πως έπρεπε να δώση ένα πουμεμπουάρ στους υπηρέτες του και τον παρακάλεσε να της δανείση 20 δολάρια. Ο Σέλζνικ λοιπόν... δεν ξαναείδε ποτέ τα είκοσι του δολλάρια!...

Μία άλλη φορά πάλι, ή «Παραμύθον» την παρακάλεσε να παραστή στην πρεμιέρα ενός έργου της που θα δινόταν στη Νέα Υόρκη. Η Πωλέτ δέχτηκε. αλλά παρ' όλο που δεν έμεινε στο ξενοδοχείο περισσότερο από τρεις μέρες, ο λογαριασμός της ανέβηκε σε 6.000 δολάρια που ή εταιρία άναγκάστηκε να τα πληρώση. Πώς συνέβη αυτό; Η Πωλέτ είχε εφαρμόσει ένα καινούργιο τέχνασμα: Άγόραζε κοσμήματα και φορέματα κι' έδινε έντολη στο ξενοδοχείο να τα περνούν στο λογαριασμό της.

Πρέπει να σημειωθεί πως και ο Σαρλώ στους λόγους που έπικαλέστηκε για να ζητήσει διαζύγιο — ή Πωλέτ ήταν άλλοτε γυναίκα του — άνοφέρει και τη μεγάλη τσιγγουνιά της.

Ο Γκάρι Κούπερ και τα φαντάσματα

Η Έπαυλις του Γκάρι Κούπερ στο Κολοράντο συχνάζεται από φαντάσματα. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνουν οι υπηρέτες του. Το γεγονός είναι πάντως ότι άκούγονται τη νύχτα σε πολλά μέρη του σπιτιού μυστηριώδεις κρότοι, άναστεναγμοί, φωνές κλπ. Ο ήθοποιός έδήλωσε πως ή μεγαλύτερη έπιβουία του είναι να δη ένα φάντασμα... πρόσωπο με πρόσωπο! Η γυναίκα του όμως Βερνίκια και ή 11ετής κόρη του Μαρία περνούν πολύ άσχημες νύχτες.

Αδιαιρησίεις

Η Έστερ Ουίλιαμς ζή μαζί με τον άντρα της Μπέν Γκρίντς και το παιδάκι της σε μία μικρή έπαυλι στις άκτες του Ειρηνικού. Η ήθοποιός υπόφερε πολύ κατά τη γέννησι αυτού του παιδιού και θα χρειαζόσθι ν' άναπαυτή πολλούς μήνες.

Η Ντιάνα Ντάρμπιν χάρισε από τον άντρα της, τον παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών Φέλις Τζάκσον. Οι φήμες λένε πως πρόκειται να παντρευτή τον ήθοποιό Βίνσεντ Πράις.

Η Χέντυ Λαμόρ, μετά το γύρισμα της ταινίας «Σαμψών και Δαλιδά», πρόκειται να γυρίση τη «Θαΐδα». Παρτενάρ της θα είναι ο Μπάρτ Λανκαστερ.

Κατά τον Αμερικανό κριτικό Κέλεν, οι τρεις πιό έπικίνδυνες Βεντέτες του Χόλλυγουντ είναι ή Βερνίκια Λέικ, ή Λόρεν Μπακώλ και ή Λίτσαμπετ Σκάρ.

Κατά το γύρισμα της ταινίας «Ο άπιστος αγαπημένος σας» τοποθετήθηκε γύρω στην ήθοποιό Βαρβάρα Λόρενς και σε άκτίνα είκοσι μέτρων ένα σιματόπλεγμα. Μεγάλες πινακίδες είδοποιούσαν εκείνους που βρισκόνταν μέσα στο στούντιο ότι το κάπνισμα άπαγορεύεται άυστηρά. Ο λόγος ήταν ότι ή ήθοποιός φορούσε ένα φόρεμα από πλαστική ουσία, που ήταν «διαφανές σαν κρύσταλλο και εύφλεκτο σαν τη βενζίνη».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σόλων ο άστεϊός

— Στην άλλη μας έκδρομή σας πήρα στο λαιμό μου, μ αυτό το γρουσουζή που σας κουβαλάω, είπε ο Βάσος. Μας βγήκε ή διασκεδάσι από τη μύτη. Αυτή τη φορά όμως θα σας άποζημιώσω. Θα σας φέρω το Σόλωνα!

— Ποιος είν' αυτός ο Σόλωνας πάλι; ρώτησα κι' άνατρίχασα, χωρίς να ξέρω γιατί.

— Α! είπε ή Λένα, ή γυναίκα του Βάσου. Είναι πολύ άστεϊός τύπος! Όλο κάκαμ-πουρί — και χιούμορ! Κάνεις καινούργια σκρότι όταν τον έχης παράν.

— Φτάνει να θέλη νάρρη! παρατήρησε ο Βάσος. Γιατί είναι περιζήτητος!

— Ξέρεις, Βάσο, είπα με σκεπτικισμό, έχω πολύ άυστηρές άπόψεις περί του άστεϊού γενικώς. Δεν είναι καλλίτερα να πάμε μόνον μας; Κι' όσο γι' άστεία, παίρνουμε κανένα περιοδικό και διαβάσουμε.

— Οχι, άχι! έπέμενε ή Μαίρη, ή γυναίκα μου. Να τον φέρης, Βάσο. Θέλω να γελάσω λιγάκι, να ξαναϊση ή καρδιά μου. Μας έχει φάει ή σοβαρότητα πιά.

Και νάμαστε, Σάββατο άπόγεμα, στη στάσι των λεωφορείων τα τρία άνδρόγυνα — έγώ + Μαίρη, ο Βάσος + Λένα, ο Άντρέας + Στέλλα. Το όλον έξη κι' ο Σόλων έφτα.

Ο Σόλων: Μάλλον ψηλός, καλοντυμένος, γελαστός και ή ένα ύψος γεμάτο υπεραπτική άνωτερότητα, που του έδινε — φανερό — ή πεποίθησι ότι ήταν άστεϊός. Μας συστήθηκε άμέσως:

— Σόλων Τσιμπητός, λυπούμαι πολύ δια την γχωρμίαν!

— Συγχαρητήρια, κύριε Μανωλάκη μου! Να ζήσετε και νά... γεράσετε!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

κουβα, φώναζε στο σωφάρι:

— Όρτσα! Μάϊνα! Καί δος του χαχάνα. Καί κάθε φορά που λεγόταν κανένα τέτοιο άστείο, ο σοβαρός κύριος με τα γυαλιά, γυρίει και τον αγριοκύτταξε έντατικά. Πόσο τον καταλάβαινα!

Λίγο αργότερα ο Σόλων σηκώθηκε και ήρθε κοντά μας πρόσχαρα. Κρατούσε ένα κουτάκι:

— Μιά καραμέλλα, παρακαλώ!

Επήρα μία κι' ο Βάσος έτερον. Την έβαλα στο στόμα. Σε λίγα δευτερόλεπτα όμως μ' έπιασε φρίκη. Δηλητήριο. Εφύσσα την καραμέλλα, καθώς κι' ο Βάσος. Τα μάτια μας είχαν δακρύσει από την πικράδα.

— Τον άτιμο! είπε ο Βάσος. Είπε καραμέλλες με κινό!

Οά του σπάσω τα μούτρα! είπα.

— Έλα, βρέ αδερφέ, τώρα! Καλαμπουρί τόκανε!

Οί άλλοι της παρέας που είχαν μνηθί στο μυστικό, είχαν ξεκαρδιωθεί πάλι.

Ο αυστηρός κύριος ξαναγύρισε.

— Σας την έσκασε πάλι! είπα.

— Ναί, λέει ο Βάσος. Είπε πολύ ευθύμος τύπος! Πού το βρίσκει το κέφι!

— Εγώ θα τον σκότωνα! δήλωσε ο κύριος και χώθηκε στο διάβασμα της εφημερίδας του.

★ Τέλος, φτάσαμε και τραβήξαμε για το ξενοδοχείο. Στο χώλλ συναντήσαμε το σοβαρό ηλικιωμένο κύριο, που είχε προηγηθεί κι' έδινε τα στοιχεία του.

— Έδώ θα μείνετε; με ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Να μνήν το δωμάτιο! είπα στο θυρωρό. Οά πάω άλλο!

Κι' άρπαξε το βαλιτσάκι του.

Καθώς κανονίζαμε για δωμάτιο, ο Σόλων είπε στο θυρωρό:

— Εγώ θέλω ένα δωμάτιο μεταξύ πρώτου και δευτέρου πατώματος, άνατολικομεσημβρινοδορειοδυτικό, και με τις πόρτες ανάποδα!

Ο θυρωρός τον κύτταξε σαν χαλός. Ο Βάσος του έξηγησε:

— Ο κύριος είναι άστειος!

— Ά! τώρα κατάλαβα! έκανε ο θυρωρός και χαμογέλασε. Οά σας δώσω το 37.

Ήταν το χειρότερο!

★ Δέν θα τα πάμε καλά μ' αυτό το σαχλό, είπα στη Μαίρη, ενώ τακτοποιούσαμε τα πράγματά μας στο δωμάτιο.

— Έλα, καυμένη, μην είσαι δύστροπος. Ο Σόλων είναι χαριτωμένος τύπος. Και μην του κάνης μούτρα, γιατί σε σένα θα κάνει όλα του τ' άστεία!

Και δεν είχε άδικο. Μόλις μαζευτήκαμε πάλι στο χώλλ, έμένα διάλεξε ο Σόλων για να εφαρμόση το νέο του άστείο. Είχα βγάλει τσιγάρο κι' ετοιμαζόμουν ν' ανάψω. Πρόφτασε όμως ο Σόλων και τράβηξε τον αναπτήρα του, έναν πολύ περίεργο αναπτήρα.

— Ανάψτε, παρακαλώ!

Και μόλις τον πλησίασε ακούω ένα «κλάκ» και το τσιγάρο μου έφυγε από τα χείλη. Το είχε άρπαξει ο αναπτήρας κι' ο Σόλων το είχε βάλει κι' όλας στο δικό του στόμα, ενώ ξεσπούσε ένα κύμα από γέλια.

— Όπως μου έξηγησαν, υπάρχουν τέτοιοι άστειοι αναπτήρες, που τους φτιάχνουν ειδικώς για κάτι τέτοια καλαμπουριά. Όποιος σαχλός θέλει, μπορεί ν' αγοράση ένα και να περνάει για πνευματώδες τύπος.

— Τέλος πάντων, είπε η Λένα, δεν έχεις το Θεό σου, καυμένη Σόλων! Πού τα σκαρφίζεσαι κάτι τέτοια!

Μας έκανε κι' άλλα άστεία εκείνο το βράδυ ο Σόλων. Όταν πηγαίναμε π. χ. στο ρεστοράν για να φάμε, βάζει πηδώντας μόνο με το ένα πόδι. Κι' όταν ο Άνδρέας τον ρώτησε γιατί έκανε αυτό το καλαμπουρί, απάντησε:

— Για οικονομία! Γιατί να λυώνω και τα δυο παπούτσια;

Ακολούθησε το άλλο άστείο του Σόλων. Ο Βάσος και η Λένα τον κύτταζαν μ' ένα κονσερβοποιημένο χαμόγελο, περιμένοντας να ιδούν τι θα σκάρανε πάλι ο άνθρωπος τους.

Και το νέο του άστείο ήταν το μενού. Ο Σόλων άρχισε από το παγωτό. Έπειτα έφαγε κομπόστα. Κατόπιν παράγγειλε φρούτα. Ύστερα σαβούρωσε μακαρονάδα με κιμά. Κι' όταν έμεις είχαμε φτάσει πια στα φρούτα, έδωγου του ξεκαθαρίζει ένα ολοκληρω κεφάλι σκόρδο κι' έπινε ένα ποτηράκι ξύδι, για άναψυκτικό.

— Είδες τί άστείος που είναι; μου είπε πάλι, καθώς φεύγαμε, ο Βάσος. Μέχρι ξύδι ήπιε για να μας διασκεδάση.

— Αυτούμαι πολύ, απάντησα.

— Για το Σόωνα;

— Για όλους σας!

Ή παρέα όμως εξακολουθούσε να τον δρίσκη διασκεδαστικό. Όταν γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, καθήσαμε στη βεράντα να θαυμάσουμε τη θάλασσα, που είχε ανταπόκρισι με το φεγγάρι. Ο Σόλων χάρθηκε για λίγο — σί' κάθε άνθρωπος ζητάει συγγνώμη κάποτε από την παρέα για κάποια έντελως προσωπική του υπόθεση. Ξαναγύρισε σε μιση ώρα. Το ξύδι, είπα και δικαιολόγησα την απουσία του. Όμως άλλος ήταν ο λόγος της απουσίας του. Ο Σόλων είχε πάει να εκτελέση άστείο. Πριν φτάσουμε όμως σ' αυτό το άστείο, προηγήθηκε ένα άλλο. Στη βεράντα βρισκόταν μία πολύ καθώς πρέπει οικογένεια, ο κύριος, η κυρία κι' ένα άθωο πλάσμα, ο μπέμπης τους. Ο κύριος κύτταζε τη θάλασσα, η κυρία έπλεκε, ο μπέμπης έπαιζε. Ξαφνικά ο μπέμπης βάζει σπαρακτικά κλάμματα. Ταυτόχρονα βλέπω το Σόωνα να ύψων, αδιάφορος τάχα, το κεφάλι του προς το φεγγάρι. Ο μπέμπης χώθηκε στην ποδιά της μαμάς του, κατατρομαγμένος.

— Τι έχεις, παιδί μου;

— Ο μπαμπούλας! απαντούσε το παιδί.

— Δεν είναι τίποτα. Κάτσε ήσυχα.

Το παιδί ήσυχασε, αλλά αυτό το σπαρακτικό δράμα έγινε δυο-τρεις φορές ακόμα. Τότε είδα τι συμβαίνει. Ο Σόλων έβαζε τα χέρια του στο πρόσωπο, τέντωνε τα χείλη του ώστε οι άκρες να ενώνονται με τ' αυτιά και κύτταζε πολύ άγρια και απειλητικά το παιδί. Το άστείο το άντιλήφθηκε κι' ο μπαμπάς του παιδιού, που έβαλε τις φωνές:

— Δεν ντρέπεσαι, βρέ, κοτίζαμ άντρας να κάνης αυτές τις άηδίες στο παιδί;

Αρχίζει έπεισάδιο. Ο Βά-

σος μπήκε στη μέση να καλμάρη την κατάσταση:

— Συγγνώμη, είπε, ο φίλος μας, το έκανε γι' άστείο!

— Τί άστείο, κύριε! Το παιδί έπαθε σόκ!

Πραγματικά, το παιδί σπάραιε τραγικά, τρομοκρατημένο. Το πήραν οι γονείς του και το πήγαν άπάνω, να το συνεφέρουν, ενώ ο Σόλων πανηγύριζε.

Ύστερα είδαμε το άλλο άστείο: Είχε μπη στα δωμάτιά μας κι' είχε άνακατέψει τα πράγματα των ζευγαριών. Σε κάθε δωμάτιο ήταν άντικείμενα των δυο άλλων ζευγαριών και ούτω καθεξής. Μιση ώρα ξεδεψαμε ως που να διορθώσουμε το άστείο. Βρέ γέλιο που έγινε.

— Πολύ άστείος αυτός ο Σόλων! είπε η Μαίρη. Να ιδούμε τί θα σκαρώσει αύριο!

★ Πολλά άστεία σκάρωσε την άλλη μέρα. Το ένα ήταν στη θάλασσα, που πήγαμε για μπάνιο. Έπαιρνε το κεφάλι του καθενός και το κρατούσε τυθωμένο στο νερό. Είπε το άστείο που κάνουν πολλοί ευθυμοί τύποι. Για τη Στέλλα χρειάστηκε και λίγη τεχνητή άναπνοη. Το δεύτερο άστείο ήταν με τον ηλικιωμένο σοβαρό κύριο. Ο καλός αυτός άνθρωπος διάβαζε ήσυχα την εφημερίδα του, σε κάποιο κέντρο, στην ακροθαλασσία. Έβγαλε ν' ανάψω τσιγάρο. Ευκαιρία για το Σόωνα, που έτρεξε άμέσως με τον αναπτήρα του. Αφηρημένος ο σοβαρός κύριος δεν πρόσεξε τον άνθρωπο που του πρότεινε τον αναπτήρα. Και είδε το τσιγάρο του να αϊχμαλωτίζεται από τον αναπτήρα. Τότε άντελήφθη το πρόσωπο. Και χωρίς να χάση καιρό, σηκωσε μία μαγκούρα που είχε δίπλα του και την κατέβασε στη ράχη του Σόωνα, φωνάζοντας:

— Άχρειε! Από χτες σ' έχω στο ματί!

Αυτή τη φορά σοβαρεύτηκαν οί άλλοι, αλλά γέλασα εγώ.

Το τρίτο άστείο ήταν με το φαί, αλλά το δικό μας αυτή τη φορά. Όταν καθήσαμε στο ρεστοράν και παραγγείλαμε, ο Σόλων σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα, για να διαλέξη ο ίδιος το φαί του. Δυο ώρες αργότερα, καταλάβαμε τ' αποτελέσματα. Όλοι κρατούσαμε την κοιλιά μας και τρακαρίζαμε στο διάδρομο περιμένοντας σειρά.

— Το φαί ήταν χαλασμένο! είπε ο Άνδρέας.

— Οά πάω να του κάνω φασαρία! είπα εγώ, σ' ένα μικρό διάλειμμα της συμφοράς μου και πετάχτηκα ως το ρεστοράν, που ήταν άπέναντι.

Με κανένα τρόπο ο εστιατοράς να παραδεχτή πως το φαί του δεν ήταν έν τάξει. Τότε μας έξηγησε το μυστήριο το γκαρσόνι:

— Ξέρете τί έγινε; είπε. Αυτός ο κύριος ο άστείος που είχατε παρέα σας, ήρθε στην κουζίνα κι' έρριξε μία σκόνη στα πιάτα σας. Είπε πως ήταν φάρμακο, αλλά δεν έπρεπε να το ρίξετε μπροστά στον κόσμο!...

Ήταν, λοιπόν, άστείο του Σόωνα κι' αυτό. Μόλις πρόφτασα να γυρίσω στο ξενοδοχείο, για ν' άκούσω από την κλειστή πόρτα:

— Άλλος!...

Τραγωδία. Και μόνο ο Σόλων δγίκε σε μία στιγμή στην πόρτα του, μας είδε όλους να περιμένουμε σειρά και ξεκαρδίστηκε. Εύτυχώς πρόφτασε

και κλειδώθηκε.

— Χιούμορ! είπα στο Βάσο, που ήταν ώχρος σαν το πτώμα. Καί τούδωσα μία σπρωξιά, για να του πάρω τη σειρά.

★ Αποφάσισα να κάνω κι' εγώ ένα άστείο, χωρίς να το πω σε κανένα. Τη νύχτα, που κοιμόταν, μπήκα στην κάμαρα του Σόωνα, τούψαξα το πορτοφόλι και κάτι του πήρα.

Το πρωί φύγαμε, ώχροι και κατενθουσιασμένοι με τ' άστεία του Σόωνα, που γελοούσαν και τ' αυτιά του. Μπαίνοντας στο λεωφορείο, είδα το σοβαρό κύριο στην πρώτη σειρά των καθισμάτων. Εκείνος ξένειδε ποιοι μπήκαν πίσω, αλλοίως το δίχως άλλο θα πηδούσε. Ξεκινήσαμε. Κανείς δεν είχε όρεξι πια για άστεία κι' ο Σόλων σαν να το καταλαβαίνε, καθόταν μουλχωτός. Σε μία διασταύρωση, το λεωφορείο σταμάτησε.

— Ταυτότητες! φώναξε ο χωροφύλακας.

Εφτάσε και στο Σόωνα. Ο άστείος έβγαλε το πορτοφόλι του και τον είδα να ψάχνη. Πουθενά ταυτότητα. Έψαξε και τις τσέπες. Μηδέν.

— Την είχα, κύριε χωροφύλαξ! είπα σαστισμένος. Καπου την έχασα!

— Κατέδα! διέταξε ο χωροφύλακας.

— Με συγχωρείτε! Οί κύριοι μπορούν να δεβαιώσουν για μένα. Είμαστε παρέα.

— Μάλιστα, είπε ο Βάσος. Είπε ο κύριος Σόλων Τσιμπητός, τον ξέρουμε χρόνια! Δεν είν' έτσι, Τάκη;

— Σόλων Τσιμπητός; είπα εγώ κάνοντας μορφασμό άπορίας. Εγώ τον ξέρω για Αριστέϊδη Στυλόπουλο!

Τότε πετάχτηκε κι' ο σοβαρός κύριος:

— Κι' έμένα μου συστήθηκε ως Γεώργιος Παπαδόπουλος, όμογενής εξ' Αθηνών! φώναξε.

— Μα τί λέτε, κύριε; Πότε; είπα ο Σόλων κι' έτρεμε.

— Κατέδα κάτω! είπα ο χωροφύλακας και τον τράβηξε από το γιόκα. Πρώτον δεν έχεις ταυτότητα και δεύτερον σε ξέρουν με τρία όνόματα. Οά τα βρούμε στην άστυνομία!

Θέλοντας και μη ο Σόλων ο άστείος κατέβηκε. Το λεωφορείο ξεκίνησε. Κι' από το παράθυρο του φώναζε:

— Μπαύ, μπαύ!...

Όταν φτάσαμε πια στην Αθήνα, είπα στην παρέα:

— Έδώ είναι η ταυτότητά του. Να τη!

— Εσύ την πήρες! είπε ο Βάσος. Γιατί;

— Έκανα κι' εγώ ένα καλαμπουρί. Μόνο αυτός θα κινή;

— Δώσε μου τη να του τη στείλω του ανθρώπου.

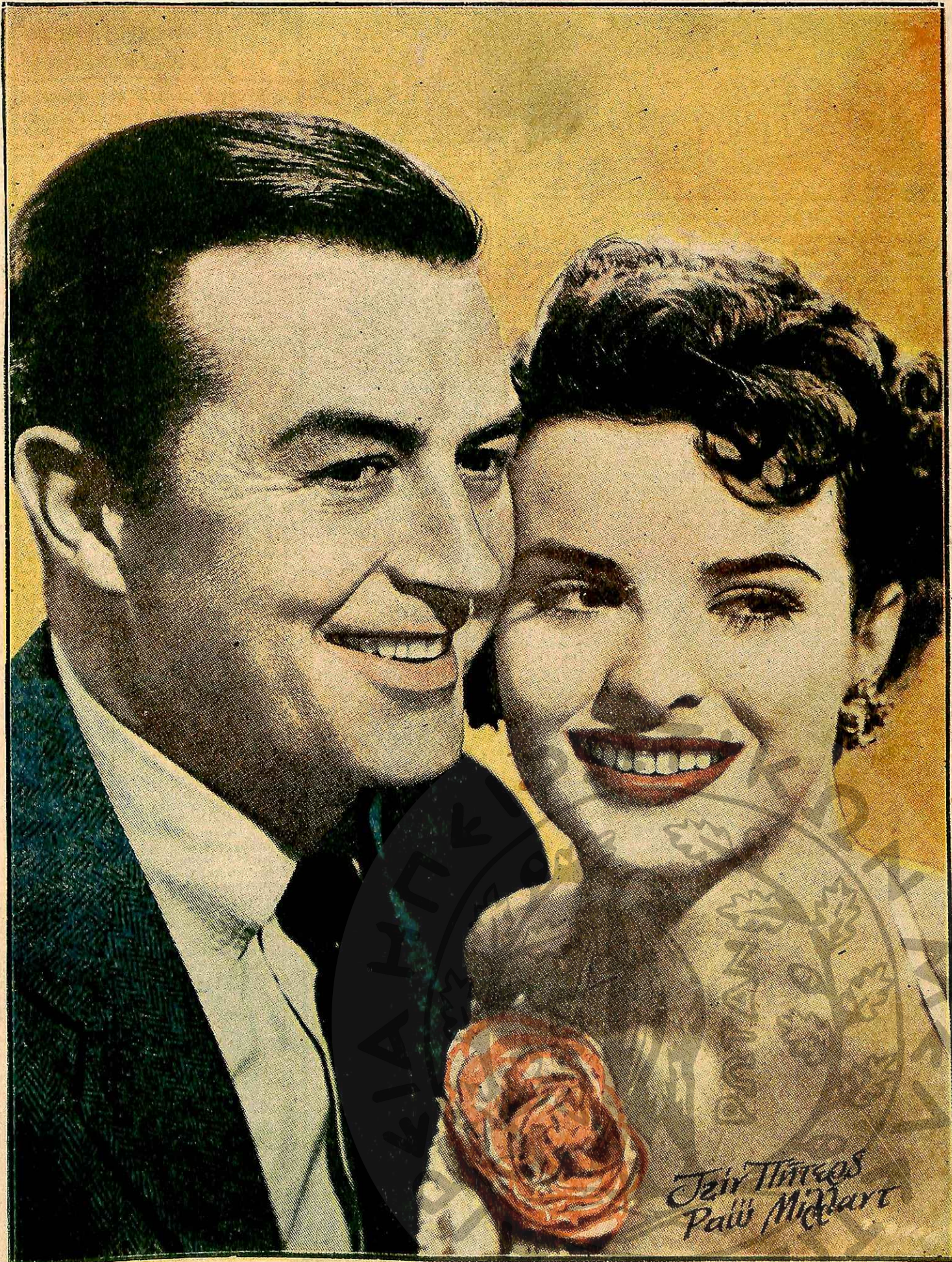
— Μιά στιγμή! είπα. Θά τη στείλω τηλεγραφικώς.

Και την έρριξα στο στόμιο της ύπνομου που ήταν δίπλα.

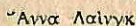
Μόλις μετά τέσσερες μέρες κατάφερε ο Σόλων να ξεμπερδέψη. Λυπήθηκα πολύ, γιατί λογαριάζα το άστείο μου να κρατήση περισσότερο.

★ Λοιπόν, άλλη φορά παρέα δεν έχει. Την άλλη φορά, θα πάω τη Μαίρη και θα πάμε οί δυο μας «έκδρομη» σαν κουτσουρα. Ελπίζω να μη μου συμβη τίποτα πάλι. Αν όμως μου συμβη θα σας κρατήσω ενημέρους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Jen Threos
Pavlidis

21

Μαρτίρες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Το γράμμα της

Την παρέα αυτή την συναντούσα τακτικά στο συνοικιακό καφέ. Φαινόταν να νάνε φίλοι από χρόνια. Τους έβλεπα μιά φιλία από εκείνες που μόνο στα παλιά μυθιστορήματα συναντά κανείς. Καί, κατά περίεργη σύμπτωση, καθένας τους είχε διαφορετικό επάγγελμα. Ο ένας ήταν έμπορος, ο άλλος γιατρός, ο τρίτος δικηγόρος, ο τέταρτος παλιός ήθοποιος — θιασάρχης φημισμένος στον καιρό του — ο πέμπτος απόστρατος... ταβερνιάρης κι' άλλος ακόμα παλιός Αθηναίος. Ήταν μιά πολύ εύχαριστη παρέα. Και γι' αυτό, φρόντιζα πάντοτε να πιάνω κανένα τραπέζι κοντά τους.

«Ακουα μ' ενδιαφέρον τις συναρπαστικές ιστορίες τους. Καθένας τους διηγόταν, με τη σειρά του τη δική του ιστορία, μιά παλιά ανάμνηση, ένα δραματικό περιστατικό της ζωής που είχε άπεραντη και γεμάτη δράματα.

Ή ζήτην ήταν άνυπόφορη εκείνο το δράμα. Ή παρέα του καφενείου έφερε τις καρέκλες της κάτω απ' το συνηθισμένο της δέντρο, μιά φουντωτή ακακία.

— Δεν έτυχε ποτέ να μās πής, αλήθεια, γιατρέ, ποιος ήταν ο πιο παράξενος πελάτης σου!... πετάχτηκε έξαφνα ο δικηγόρος ο Δερρίζος.

— Όλοι οι άρρωστοι είναι παράξενοι... απάντησε ο γιατρός Τέλης. Έν τούτοις μου συνέβη και μένα κάποτε μιά ιστορία που δεν θα την ξεχάσω ποτέ...

— Όλοι κρεμάστηκαν από τὰ χείλη του!

— Τη Χρυσούλα και τον Τάκη — έτσι θα τους λέω — μη ζητάτε επίθετα... — τους γνώριχα από μικρά παιδιά. Μένανε στην ίδια γειτονιά, οι οικογένειές μας συνδέονταν, και τις ημέρες που δεν είχαμε σχολείο βρισκόμασταν πάντα μαζί. Μαζί παίζαμε, μαζί πηγαίναμε εκδρομές, κι' αργότερα, όταν μεγαλώσαμε, μαζί κάναμε τις πρώτες μας δειλές εμφανίσεις στους χορούς και στα πάρτυ...

Από μικρή, θυμάμαι, ή Χρυσούλα ένοιωθε έναν άπεραντο θαυμασμό για τον Τάκη. «Ο,τι έλεγε αυτός, το εύρισκε υπέροχο. Όταν τσακωνόταν ο Τάκης με κανένα της παρέας μας, έπαιρνε το μέρος του... Ήταν στιγμές που την έβλεπα να τον κυττάζει περίεργα με μάτια που έλαμπαν... Άλλα κι' αυτός την ξεχωρίζε απ' όλα τ' άλλα παιδιά της παρέας: δεν της χαλούσε ποτέ το χατήρι, έπαιρνε ένα ύψος προστατευτικό όταν βρισκόταν μαζί της, γινόταν άκεφος όταν τύχαινε να λείπει από τη συντροφιά μας...» — ιδικά καμώματα, θα πείτε. Ναι, μ' αρέσει τέτοια παιδικά καμώματα, με τ' ένα ραίσμα του χρόνου, μεταβάλλονται σ' ένα αίσθημα βαθύ, που γεμίζει όλη τη ζωή...

Κι' αυτό ακριβώς συνέβη με τον Τάκη και τη Χρυσούλα. Και το περίεργο είναι πως δεν έμοιαζαν καθόλου... Η Χρυσούλα ήταν λεπτή, χλωμή, με μιάν έκφραση γεμάτη μελαγχολία στα μάτια. Έμοιαζε μ' ένα σπάνιο, εύθραστο λουλούδι. Ο Τάκης, πάλι, είχε παράστημα αθλητικό, το κέφι δεν του έλειπε ποτέ, ήταν γεμάτος αυτοπεποίθησι και ζωή!

Αρραβωνιάστηκαν λίγον καιρό αφού έρχα γίνει έγώ γιατρός και παντρεύτηκαν ένα χρόνο αργότερα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη Χρυσούλα την ημέρα του γάμου της. Πρώτη φορά την έβλεπα τόσο ροδοκόκκινη, τόσο χαρούμενη...

Πέρασαν μερικά χρόνια. Όλοι μας θεωρούσαμε τον Τάκη και τη Χρυσούλα σαν το πιο ταίριαστο ζευγάρι του κόσμου, το πιο αγαπημένο, το πιο ευτυχισμένο... Ο γάμος δεν τους είχε αλλάξει καθόλου, δεν είχε λιγοστέψει την αγάπη τους. Τα βράδια τραβούσαν μαζί στις κομικές ταβέρνες και στα κέντρα του γλεντιού. Είχε έρθει και μιά ξαδέρφη της Χρυσούλας από την Αίγυπτο, μιά πλουσία κι' όμορφη κοπέλλα, που τους συντροφεύε τακτικά στις διασκεδάσεις τους...

— Ένα πρωί δέχτηκα στο ιατρείο μου την επίσκεψή της Χρυσούλας. Άνυσχησα.

— Πώς από δω; τη ρώτησα.

— Έ, νά... μου είπε αυτή προσπαθώντας με κόπο να χαμογελάσει. Τον τελευταίο καιρό δεν αισθάνομαι και τόσο καλά τον έαυτο μου. Με πιάνει, καμμία φορά, ξαφνικά πυρετός... Νοιώθω μιά περίεργη κορούσι... Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω... Καθώς περνούσα, λοιπόν, είπα ν' ανέβω μιά στιγμή να μ' ξετάσσης...

Την εξέτασα. Κι' άνησύχησα. Αυτή, έδε τη χλωμάδα που απλώθηκε στο πρόσωπό μου.

— Άκουσες τίποτα... στους πνεύμονες; μ' έρωτήσε σιγά.

Δεν της απάντησα. Την πήρα, το ίδιο εκείνο πρωί, και την πήγα σ' ένα φίλο μου ακτινολόγο...

— Άλλοίμονο!... Ή κατ'έστω της Χρυσούλας ήταν αρκετά σοβαρή. Είχε αρχίσει να προσβάλλεται ο ένας πνεύμων της!

Στην αρχή θέλησα να της κρύψω την αλήθεια. Αυτή όμως είδε την ακτινογραφική πλάκα και κατάλαβε.

— Όστε, έτσι... ψιθύρισε, Ός εδώ ήταν λοιπόν... Καλά το είχα μαντέψει...

Και δυο δάκρυα κύλησαν από τὰ μάτια της.

Κύτταξα τότε να την παρηγορήσω. Της εξήγησα πως μπορούσα να πάω σ' ένα σανατόριο, πως αν ακολουθούσε τη δίαιτα που θα της έλεγα θα γινόταν άσφαλώς καλά, πως ή επιστήμη είχε προχωρήσει σήμερα...

— Ναι, μου είπε αυτή άναστενάζοντας. Θα κάνω ό,τι μου πής. Γιατί θέλω να ζήσω... Μόνο που δεν θα πάω σ' ενα σανατόριο... Γιατί δεν θέλω να μάθω τίποτα ο Τάκης! Τ' άκούς; Τίποτα! Ούτε αυτός, ούτε κανένας άλλος...

— Για τους άλλους καλά, τραύλισα. Ο Τάκης, όμως...

Μου άρπαξε τα δυο χέρια και μου τάσφισε με δύναμη:

— Πρό πάντως αυτός δεν πρέπει να ύποψιασθί το παραμικρό! φώναξε. Σ' έξορκίζω, Τέλη... Έπειτα έχεις υποχρέωση να κρατήσεις το επαγγελματικό μυστικό! Πρόσεξε καλά...

Και σαν να καταλάβαινε ότι έπρεπε να μου δώσει κάποιον εξήγησι, πρόσθεσε με χαμηλή φωνή:

— Όρκίσου μου πως επί εξή μήνες από σήμερα δεν θα πής τίποτα! Έπειτα, σ' αφήνω ελεύθερο... Θάθελα όμως να τον προετοιμάσω εγώ, σιγά — σιγά, σ' αυτή τη σκέψη, σ' αυτή την ιδέα... Θέλω να κερδίσω ακόμη εξή μήνες ευτυχίας... Κι' άλλωστε θα δής τι ύποκορη άρρωστη που θα είμαι!... Θα κάνω τις ενέσεις μου, θα παίρνω τὰ χάπια μου...

— Δε θα θγαίνει κυρίως εξώ! Θα σταματήσουν τὰ γλέντια και τὰ ξενυχτία!... της έτόνισα.

— Ναι, ναι... Θα κάθωμαι κοντά στο καλοριφέρ, θα έχω δίπλα μου τον Τάκη και θα πλέκωμω όνειρα για τὴ μέλλον... Και θα γίνω καλά, και θα ζήσω... Ένώ αν πήγαυνα στο σανατόριο... ή αν μάθαινε τίποτα ο Τάκης... θα πέθαινα!

Τὰ τελευταία λόγια τὰ είχε πη τόσο

υπόκωφα, με τέτοιαν άπόγνωσι, ώστε δεν τόλμησα να της φέρω αντίρρησι... Το κακό ήταν, δέβαια, στην αρχή του, κι' αν ακολουθούσε τις συμβουλές μου κατά γράμμα, όλα θα περνούσαν... Έπειτα, ήταν και το άνασθεματισμένο επαγγελματικό μυστικό...

Στην αρχή, γιά κανένα μήνα, η Χρυσούλα κράτησε την ύποσχεσί της. Πήρε τὰ φάρμακά μου, έκοψε τὰ γλέντια και τὰ ξενυχτία... Τότε ακριβώς χρειάστηκε να φύγω εγώ για την Ευρώπη. Της συστήσα ένα φίλο μου παθολόγο για να την παρακολουθή και την παραμονή της άναχωρήσέως μου την εξέτασα για τελευταία φορά. Ή κατάσταση της παρουσιαζε μιά αίσθητη βελτίωσι... Της το είπα αυτό για να χαρή και προσέδεα:

— Πρόσεξε όμως... Θα εξακολουθής πάντοτε την ίδια ζωή! Λίγο αν κάνης δεν ξεφεύγεις, θα έχουμε τὰ ίδια και χειρότερα...

Της έδωσα λεπτομερείς οδηγίες τι πρέπει να κάνη, κι' έφυγα ήσυχος.

Έμεινα εξή μήνες στο Παρίσι. Κι' όταν γύρισα, βρήκα τη Χρυσούλα νά χαροπαλεύει...

— Έτρεξα στο φίλο μου τον παθολόγο, κι' έμαθα απ' αυτόν καταπληκτικά πράγματα. Λίγον καιρό μετά την άναχώρησή μου, ή Χρυσούλα είχε αλλάξει πάλι ζωή. Είχε ριχτή στα γλέντια και στα ξενυχτία, μαζί με τον άντρα της, όπως πρώτα...

Έπηγα στο σανατόριο όπου νοσηλεύονταν. Δεν μπόρεσε όμως να μου μιλήσει. Κάποια στιγμή μόνο χαμογέλασε με πόνο και μου είπε σιγά:

— Θα μάθης... Έσύ, πρέπει να μάθης.

— Υστερα από δυο μέρες πέθανε.

Και τότε έμαθα...

Στὰ πράγματά της βρέθηκε ένα γράμμα που είχε ετοιμάσει για μένα πριν τη μεταφέρουν στο σανατόριο. Τὰ χέρια μου έτρεμαν όταν το άνοιξα... Και διάβασα...

«Ναι, πρέπει να τὰ μάθης όλα, έσύ, Τέλη...

» Στην αρχή, θυμάσαι, είχα πάρει την απόφασι να ζήσω... Ξαφνικά, όμως, μιά μέρα άκουσα κατι σιγανές κρυφές ομιλίες έξω από το δωμάτιό μου... Ο Τάκης μιλούσε με την ξαδέρφη μου — θυμάσαι; — που είχε έρθει από την Αλεξάνδρεια.

Αυτή του έλεγε να πιάω σ' κάποιο πάρτυ το βράδυ, και να μου πουνε κανένα ψέμμα... Αυτός όμως δίσταζε, δεν ήθελε κι' άρνήθηκε στο τέλος. Και τότε, μέσα σ' εμιά στιγμή, αντίκρισα την τρομερή αλήθεια: «Ήμουν μιά άνάπηρη, μισός άνθρωπος. Θάπρεπε πάντα να ζω αυτή την άχαρη ζωή... Ός πότε θ' άρνιόταν ο Τάκης ν' άκούη τὰ λόγια που θα τουλεγε κάποια άλλη, τὰ λόγια που θα τον καλούσαν στη ζωή και στη χαρά που δεν μπορούσα να του δώσω πια εγώ; Ός πότε ή αγάπη του για μένα θαμενε πιστή; Δεν θα μεταβαλλόταν μιά μέρα σ' εμιά λυπή, σ' εμιά πρὸς ένα βαρετό πλάσμα;... Ός πότε θα μπορούσα να τον κρατήσω άκόμα; Και δεν ήθελα να τον χάσω, όσο ζούσα... Ούτε όμως είχα και τὰ δικαιώμα να τον καταδικάσω να ταφεί ζωντανός μαζί μου. Και τότε πήρα την απόφασί μου: Θα ζούσα δυο — τρεις μήνες, αλλά αυτούς θα τους ζούσα!... Θα είχα άπόλυτα δικόν μου τον άντρα που αγαπούσα αυτούς τους μήνες... Κι' ύστερα, δεν θα βασανιζόμουν. Θα πέθαινα. Άφίνοντάς του την άνάμνησι της τρελλής κι' ευτυχισμένης ζωής μας...

» Γιατί μόνο έτσι ήξερα ότι και πεθαμένη θα ζούσα στην καρδιά του... Από τη στιγμή εκείνη, άρχισα ν' ακολουθώ... τὰ αντίθετα απ' ό,τι με είχες συμβουλεύσει έσύ! Όπως βλέπεις, μου έχρησιμεύσαν και πάλι οι συμβουλές σου, για να ξερω ότι πιά τί έπρεπε να κάνω, για να ζήσω, αλλά τί δεν έπρεπε να κάνω για να πεθάνω... Καλλίτερα δεν ήταν ύστερ' από ένα γλέντι, να κρύφταν άμέσως ο θάνατος, και να τον δεχτώ στην άγκαλιά του άγαπημένου μου πριν προφτάση αυτός να με βαρεθί και χωρίς να μάθω ποτέ την αλήθεια...

» Μην έχεις, λοιπόν, καμμία τύψη... Και πέρ' από τον τάφο θ' α' εύλογώ, γιατί, άθελά σου, με βοήθησες να πραγματοποιησώ τὸ όνειρό μου, να κρατήσω δηλαδή τὴν αγάπη μου ζωντανή και πέρ' από τον θάνατό μου...».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο μεγαλοπρεπέστερος ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Θά κτισθῇ στήν Τήνο;

Τί εμποδίζει νά νινῇ

Ή θαυματουργή εικόνα της «Ευαγγελιστριάς» της Τήνου, που θα συγκεντρώσει πάλι σήμερα, όπως κάθε χρόνο, χιλιάδες προσκυνητών, άποκαλύφθηκε από τὰ βάθη της θνιάκης γής στις 30 Ιουνίου 1823. Ο αγώνας για την Άνεξαρτησία και την Έλευθερία της Ελλάδος βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασί του, όταν χαρικόι του νησιού, σκάδοντας τὰ χωράφια τους, βρήκαν την ιστορική εικόνα που προσοριζόταν να παίξη τόσο μεγάλο ήρικό και ψυχολογικό ρόλο στην κατόπιν ζωή του Έθνους.

Πραγματικά, ή άνεύρεσις της εικόνας έκανε καταπληκτική έντύπωσι στον αγωνιζόμενο τότε κατά της θθωμανικής αυτοκρατορίας Έλληναισμό. Οί πολεμιστάι του 21, ποτισμένοι ως τὰ μύχια της ψυχής τους με την θρησκευτική πίστι, έπηρεάστηκαν τόσο πολύ από το γεγονός, ώστε έσπευσαν να διακηρύξουν παντού πως αυτό ήταν ένα όλοφάνερο σημάδι της βελήσεως του Θεού νά επιτύχη ο άγών.

Έκτοτε ή «Ευαγγελιστρία» δέθηκε στενά με την ελληνική ψυχή και παραστέκεται σ' κάθε δύσκολη περίπτωση της εθνικής ζωής, σαν ένα συγκλονιστικό σύμβολο έλπίδας και αισιοδοξίας.

Στη θαυματουργή εικόνα όφειλει πολλά και ή άναγέννησις της νεοελληνικής Τέχνης. Το έμυτο καλλιτεχνικό αίσθημα των Τηνίων βρήκε εύκαιρία να εκδηλωθῇ σ' εμιά εκπληκτική έκτασι ύστερα από την άποκάλυψι του θαύματος.

Τὰ παλαιά Άνάκτορα κατασκευάσθηκαν μ'έν πάνω σ' σχέδια Βαυαρών που τούς μετεκέλεσε ο Όθων, αλλά στην έφαρμογή και την έκτέλεσι επέδλεπαν Τήνιοι καλλιτέχνες. Οί άδελφοί Φιτάλης άναστήλωσαν τον Ταύρο του Κεραμεικού, Τήνιοι δίσωσαν τον Παρθενώνα, που θα είχε ίσως καταστραφῇ χωρίς την παρέμβασί τους. Τήνιος είνε κι' ο Λάζαρος Σάχος που δίσωσε τον Λέοντα της Χαϊρωνείας.

Τὰ σημαντικώτερα όνόματα, εκείνα που δημιούργησαν τη σύγχρονη ελληνική καλλιτεχνική παράδοσι άνή-

Παρακολουθήστε στο σημερινό τεύχος στη σελ. 41, μιά νέα έξαιρετικά ενδιαφέρουσα αθηναϊκή ιστορική σειρά του συνεργάτου μας

ΕΠ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

με τον γενικό τίτλο:

Γιά νά γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Από τις πρωτότυπες αυτές άφηγήσεις θα μάθετε την περίεργη ιστορία των κτιρίων και των ιδρυμάτων της πρωτεύουσας, με τους θρύλους και τις παραδόσεις τους καθώς και τὰ πρόσωπα που πρωταστάτησαν κι' άγωνίστηκαν για ν' άποκτήσουν ή Άθήνα τὰ μεγάλα και λαμπρά ιδρύματά της

Τὰ Παλιά Άνάκτορα, το Πανεπιστήμιο, ή Μητρόπολις, το Στάδιο και τόσα άλλα έχουν μιά άγνωστη και συναρπαστική ιστορία, γεμάτη ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες και χαρακτηριστικά άνέκδοτα.

καν σ'ε Τήνιους. Τήνιος ο Νικόλαος Λύτρας. Κι' ο Φιλίππος. Κι' ο Νικ. Γκούζης. Κι' ο Ι. Χαλεπάς. Και οί Λάζαρος Σάχος, Γ. Φιτάλης, Ι. Βιτάλης, ο Δούκας, Νικ. Λύτρας, Λαμπάκης και πάρα πολλοί άλλοι παλαιότεροι και σημερινοί. Όλοι αυτοί είνε δημιουργήματα της «Ευαγγελιστριάς», γιατί έσπούδασαν ως υπότροφοι του ταμείου της.

Οί Τήνιοι καλλιτέχναι κι' οί παράγοντες του νησιού είχαν άποφασίσει πρό καιρού — πριν είκοσι χρόνια περίπου — να χτίσουν στην Τήνο μιά νέα εκκλησία της «Ευαγγελιστριάς», που θα ήταν ή μεγαλύτερη του κόσμου. Ή δαπάνη ύπολογίσθηκε σ' 500 εκατομμύρια της εποχής εκείνης, από τὰ όποια είχαν εξευρεθῇ στην αρχή τὰ έκατό. Κατά το σχέδιο ή νέα εκκλησία θα είχε μήκος 150 μέτρα, άλλα τόσα πλάτος και ύψος επίσης 150 μέτρα. Θα είχε έκατό μισάρινες πύλες, δέκα πατώματα, όχτώ άσανόνερ μέσα στο ναό κυκλωτέρως. Όλο το οικοδόμημα θα ήταν κυκλικό, δηλαδή ένα αληθινό «ήχειον» για την άρμονία της βυζαντινής μουσικής.

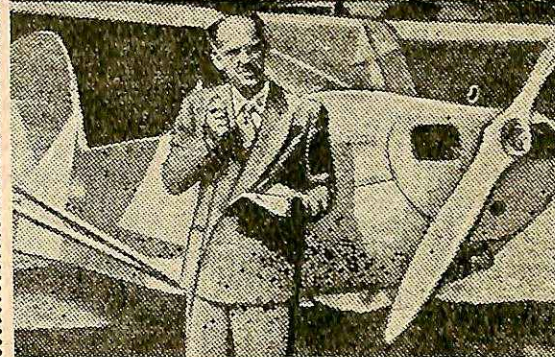
Ειδικές μελέτες είχαν καταρτισθῇ για τὸ πανύψηλο και μεγαλοπρεπές στατο καμπαναριό. Οί καμπάνες του, όταν θα χτυπούσαν όλες μαζί, έπρεπε ν' άκούγονται στη Χίο και σ' όλες τις Κυκλάδες. Σ' ειδικό διαμέρισμα του Ναού θα κατασκευάζονταν μεγαλοπρεπείς ξενώνες για τὴ διευκόλυνσι του κοινού. Έπίσης Νοσοκομείο, Όρφανοτροφείο κ.τ.λ.

Άς σημειωθῇ ότι ο Ναός του Αγίου Πέτρου της Ρώμης μόλις μπορεί να χωρέσει, 25.000 προσκυνητές. Ή Άγία Σοφία έχει μήκος 75 μέτρων. Δηλαδή ο Ναός της Τήνου θα ήταν διπλάσιος. Το σχέδιο το είχαν έκπονησει ο άρχιτέκτων της Άρχαιολογικής Έταιρίας Γεώργιος Ευγένιος, Τήνιος φυσικά. Έπιθυμία του ήταν να χτισθῇ στην Τήνο ο μεγαλύτερος σ' έκταση και μεγαλοπρεπέστερος σ' εμφάνισι Ναός της Γής. Θα ήταν ή Μητρόπολις του Χριστιανισμού.

Στην αρχή οί κάτοικοι του νησιού άκούσαν τις σχετικές πληροφορίες με κάποιο σκεπτικισμό. Φοβήθηκαν μήπως ή μεγαλοπρέπεια του Ναού άφαιρέσει κάτι από τὴ θρησκευτική ύποβλητικότητα που πρέπει να κυριαρχῇ. Φοβήθηκαν δηλαδή μήπως πολλοί από τους έπισκεπτάς της Τήνου ενδιαφέρονται περισσότερο για τὸ εκπληκτικό αυτό μνημείο παρά για τὸ προσκύνημα της θαυματουργῆς εικόνας. Γρήγορα όμως οί άδικαιολόγητοι φόβοι τους διαλύθηκαν. Και είχαν άρχισει ή σοβαρή προεργασία για τὴν πραγματοποίησι του σχεδίου, που χρειαζόταν όπως είπαμε δαπάνη 500 περίπου εκατομμυρίων της εποχής εκείνης. Ξεσηκώθηκαν τότε οί πλούσιοι του νησιού, οί έφοπλιστάι, οί πολιτικοί παράγοντες κι' άρχισαν τις προκαταρκτικές ένέργειες για τὴν εξέυρεσι του κολοσσαίου ποσού. Μελετήθηκαν σχέδια έράνων, λαχειών κ.τ.λ. Υπήρχε και μιά πληροφορία ότι ένας από τους πλουσίους του νησιού ήταν έτοιμος να διαθέσει 60 εκατομμύρια κι' έτσι με τὰ άλλα 100 που άπατελούσαν την περιουσία του υπάρχοντος Ναού μπορούσαν ν' άρχίσουν οί έργασίες και να θεμελιωθῇ το μεγαλοπρεπέστερο θρησκευτικό οικοδόμημα του κόσμου.

Γιατί δεν πραγματοποιήθηκε τὸ ωραίο σχέδιο; Πρώτα — πρώτα έπειδή σκόνταψε στο οικονομικό μέρος. Ή συγκέντρωσις 500 προπληρωμένων εκατομμυρίων δεν ήταν εύκολο πράγμα. Υστερα ήλθαν οί περιπέτειες. Ο πόλεμος, ή κατοχή, ή μετά την κατοχή άναστάσις. Άλλά ή έπιθυμία των Τηνίων ν' άποκτήσουν τὸ νησί τους ένα Ναό αντίθετο της ιστορικής εικόνας, υπάρχει. Κι' ίσως να πάρη σάρκα και όστά τώρα που τελειώνει ή φοβερή περιπέτεια του Έθνους...

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ

Ο Φάλλης Κάρ Βέτζελ απ' το Λόκ Χάσεν ετοιμάζεται να επίδειασθῇ στο άεροπλάνο του που θα τον μεταφέρει στους αϊθέρas. Απ' εκεί πρόκειται ν' άναγνώρι μερικούς ψαλμούς που θ' άκουσθούν με τὴ βοήθεια ενός ισχυρού ραδιοφωνικού έναχτού σ' όλη την γύρω περιοχή! Θα είνε, άσφαλώς, ή πρώτη φορά που θ' άκουσθούν ψαλμοίς κατ' εὐθείαν απ' τον ούρανό!

Επίκαιροι στίχοι

Εορτάζουν οί Μαρίες!

Μεθαύριο τρεχάματα, φωνές και φασαρίες:

Γιορτάζουν οί Μαρίες, τ' όνομα που κυριαρχῇ στὰ ελληνικά τὰ μέρη μισοκομμένο, δόκκληρο κι' ύποκριτικό, γιατί στα δυο θηλυκά, τὸ ένα είνε Μαίρη κι' έχομε πιά πληθωρισμό «Μαρίας» γενικό: Μαίρη, Μαρικά, Μαριώ, Μαρούσα, Μαρικάκι και Μαριγούλα, Μαρουδιά, Μάρω, Μαριώ, Μαρακι, Μάρι, Μαρίτσα, Μαρουλιά, Μαρούλα, Μαρικάρα, ή Παναγιώτα, Δεσποίνα, Παρθένα, Δεσποινάρα, Γιώτα ή Νότα, Παναγία, Μάρι, Μανόλη, Μαρφόρα... Κι' όλες αυτές προσμένουνε, λουλουδία, ευχές και (δωρά!

Για νάσαστε ειλικρινείς κι' έμεις καθώς κι' αυτές ούτε λουλουδία ούτε ευχές καμμία δεν προτιμά κι' όλες με λέξεις βέβαια, σταράτες και κοφτές θέλουνε κάποιον μπουναμά, και τὸ προετοιμάζουνε σοφά, πριν ένα μήνα: — Ένα ρολόι όλοχρυσό είδα σ' εμιά βιτρίνα, που θα μου πήγαινε έξοχα στο χέρι μου...

Συνήθως φοβάει για κοσμήματα τών γυναικών τὸ πλήθος κι' οί άνδρες, οί κακόμοιροι και ξεπαρδιασμένοι, κάνουνε τον λογαριασμό και σκέπτονται: «Άς (μην!...»

Μιά τέτοια σκέψις, πάντοτε με τρόπο άναστέλλεται με μιά γλυκειά ύπεκφυγή: «—Νά ίδουμ... ναι... (σου άξίζει!...»

Και... μιά άνθοδέσμη μοναχά στο Μαρικάκι στέλνεται τότε ή εορτάζουσα θυμώνει και άφρίζει!...

Άν δυο Μαρικές έξαφνα, βρεθούν την επομένη να προσποιηται κάθε μιά την ευχαριστημένη:

— Έμένα τί σου χάρισε; — Ένα χρυσό βραχιόλι

Και λήγει τόσο ευχαριστῇ με μαργαριταράκια...

με δυο ψευματάκια,

ενώ λουλουδία λάβανε κι' όχι χρυσά στολίδια, που τώρα μαραθῇκανε και πῆγαν στα σκουπίδια!...

Τ' όνομα είνε συνήθες... Τί πλήθος οί Μαρικές όλες με νάσις χωριστά και όμαφίες και γλυκές κι' από τον κόσμο των ανδρών, πολλοί και πιαμπλη-

είναι οί Μαρικόπληκτοι και Μαρικοπαθείς και άπειροι όσοι σκέπτονται με πείσμα και με (πικά:

«Άχ μ' έφάγες Μαρικά!...»

Μαρικές!... Είν' ή εορτή του γυναικείου πλήθους που φευγει από τὰ όρια νομίζω, του συνήθους κι' ή παροιμία ή λαϊκή, σαφώς τάχει ειπωμένα:

— Μαρία λεν την Παναγία, Μαρία λεν και σένα!... Υπάρχουν κι' άνδρες μερικοί που γλέντια ετοιμά-

Μάριον, Παναγιώτρες γιατί κι' αυτοί γιορτάζουνε, μ' εμιά πληθος Μαρϊών, ο κάθε Παναγιώτης άμελητέα φαίνεται κι' άσημάντος ποσότης!...

ΓΙΑΝ.

25

ΕΝ ΠΑΝΕ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΓ-
γέθηκε επίσημα η παραίτησις του
Τυκοζί Ράο Χολκάρ, ενός πάμπλουτου
μαχαραγιά, πού, φεύγοντας από το κρά-
τος του, δεν πήρε μαζί του παρά μόνον
τους θησαυρούς που του άνηκαν προσω-
πικά.

Ενα σκανδαλώδες ειδύλλιο και ένα ά-
ποτρόπαιο έγκλημα κρύβονταν πίσω από
αυτή την παραίτησι, που επεβλήθη στο
μαχαραγιά Τυκοζί από τον Άγγλο αν-
τιβασίλεα των Ινδιαν.

Στις αρχές του 1922, ο μαχαραγιάς
Τυκοζί είχε δεχτή στο παλάτι του μια
όμορφη χορεύτρια, που ήταν περίφημη σ'
όλη την Άπω Ανατολή. Την έλεγαν
Μουντάς κι ήταν παντρεμένη μ' ένα νε-
ρό χορευτή, τον Σάο Τίκκε.

Οι χορευτικές επιδείξεις του ζεύγους
των ιθαγενών χορευτών ήταν μια σειρά
θρίαμβων. Άλλ' η όμορφη Μουντάς δεν
είχε γοητεύσει μόνον τους θεατές, που
παρακολουθούσαν τους χορούς της. Είχε
ανάψει συγχρόνως μια αληθινή πυρκαϊά
στην καρδιά του μαχαραγιά Τυκοζί.

Από την άλλη μέρα κιόλας, ο Ίνδος
ηγεμών παραχώρησε σ' αυτήν και το σύ-
ζυγο της ένα πολυτελές διαμέρισμα μέ-
σα στο παλάτι του κι άρχισε να στέλ-
νει πολυτίμητα δώρα και κοσμήματα στη
Μουντάς.

Στην αρχή, ο άντρας της δεν είδε τί-
ποτε το ύποπτο σ' αυτές τις εκδηλώσεις
του πρίγκιπος. Άλλά, σ' ένα λίγο, προσέ-
ψε πως η Μουντάς φερνόταν με μεγάλη ψυ-
χρότητα απέναντί του. Ένα άλλο πρά-
μα που του έκαμε εντύπωση ήταν ότι οι
άνθρωποι του μαχαραγιά, με το πρόσχη-
μα ότι ήθελαν να τον διασκεδάσουν, τον
περιστοίχιζαν αδιάκοπα και σχηματίζαν
σαν έναν κλοιό γύρω του.

Όσο για τη γυναίκα του, την έδλεπε
πολύ λίγο και κάποτε καθόλου. Άλλά τι
έκανε η Μουντάς, λοιπόν, την ώρα που
αυτός φλυαρούσε με τους αυλικούς του
μαχαραγιά ή τους συνώδευε στις επι-
σκέψεις τους στους ιερούς ναούς και στα
κυνήγια τους;

Ο Τίκκε θέλησε να το μάθι κι' απο-
φάσισε μια μέρα να παρακολουθήσει κρυ-
φά τη γυναίκα του. Την είδε τότε να δια-
σχίζει διάφορες αίθουσες και, στο τέ-
λος, να εξαφανίζεται πίσω από μια χρυ-
σοστόλιστη πόρτα. Άλλ' όταν ο χορευ-
της έσπρωξε αυτή την πόρτα, είδε δυο
γιγαντόσωμους φρουρούς, με γυναιά έ-
φιφ, να δρθώνονται μπροστά του. Βρι-
σκόταν στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του
μαχαραγιά.

Την άλλη μέρα, δεν τον άφησαν να
βγί από το δωμάτιό του. Ήταν φυλακι-
σμένος μέσα σ' αυτό.

Ο μαχαραγιάς Τυκοζί θεώρησε περι-
τό, να κρατήσει περισσότερο τα προ-
σχήματα. Κι' έστειλε τον πρωθυπουργό
του να προτείνει ένα σοβαρό ποσό στον
Τίκκε, αν ήθελε να χωρίσι τη γυναίκα
του. Ο χορευτής άρνήθηκε. Και χάλασε
τον κόσμο με τις φωνές του.

Μερικές μέρες αργότερα, δυο άνθρω-
ποι του μαχαραγιά πήγαν να τον βρουν
στο δωμάτιό του. Ο κύριός τους, του
είπαν, είχε αλλάξει γνώμη κι' είχε απο-
φασίσει να δώσι σ' αυτόν και στη γυ-
ναίκα του την έλευθερία τους. Η Μουν-
τάς, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, τον
περίμενε μέσα σ' ένα άμαξι μπροστά
σε μια από τις εξόδους του παλατιού.

Ο Τίκκε άκολουθησε άνυπόπτος αυ-
τούς τους δυο ανθρώπους.

Σε μια στιγμή, οι δυο συνοδοί του ά-
νοιξαν μια σιδερένια πόρτα και του έ-
δειξαν ένα μακρόστενο διάδρομο. Στην
άκρη αυτού του διαδρόμου, του είπαν,
θα εύρισκε μια δεύτερη πόρτα. Ήταν η
έξοδος για την όποιαν του είχαν μιλή-
σει. Πίσω απ' αυτή την πόρτα περίμενε
το άμαξι με τη Μουντάς.

Ο Τίκκε έσπρωξε αυτή την πόρτα και
προχώρησε μερικά βήματα. Άλλά, ξα-
φνικά, μια κραυγή φρίκης ξέφυγε από
το στόμα του. Βρισκόταν μέσα σ' έναν
κλειστό περίβολο, όπου μερικά λιοντά-
ρια και τίγρεις περιφέρονταν ελεύθερα.

Ήταν το θηριοτροφείο του μαχαρα-
γιά.

Ο δυστυχισμένος έκαμε να γυρίσι
πίσω. Άλλά βρήκε κλειστή την πόρτα
από όπου είχε μπη κι' όλες οι προσπά-
θειές του για να την άνοιξη δεν έφεραν
αποτέλεσμα.

Στο μεταξύ, όμως, τα θηρία είχαν μι-
ριστή την παρουσία του κι' έτρεχαν με
άγριους βρυχηθμούς προς το μέρος του.

Επειτα από μερικά λεπτά, δεν είχε
άπομείνει τίποτε από τον δυστυχισμένο
Τίκκε.

Άλλά το αποτρόπαιο αυτό έγκλημα
δεν έμεινε κρυφό. Πριν από μερικές δε-
καετιήδες, μια τέτοια πράξι δεν θα έ-
κανε ίσως σε κανένα έντυπωση. Άλλά
τόρα η κοινή γνώμη είχε εξεγερθή εναν-
τίον του Τυκοζί κι' η άγγλική διοίκησης
των Ινδιαν θεώρησε χρέος της να επέμ-
βη. Δύο λύσεις υπήρχαν: η έπρεπε να
παραιτηθή από το θρόνο του, ο Μαχαρα-
γιάς, και να φύγι από το κράτος του, ή
να λογοδοτήσει στη δικαιοσύνη.

Ο Τυκοζί προτίμησε την πρώτη.
Στη φυγή του θέλησε να πάρη μαζί
του τη Μουντάς. Άλλά το ταξίδι των
δυο τραγικών ερωτευμένων συνεχίστηκε
μόνο ως το Νεπάλ. Όταν έφτασαν εκεί,

δυ Μίλλερ κι' έγκαταστάθηκε μαζί της
σ' έναν παλιό γαλλικό πύργο, κοντά στη
Σαίν - Ζερμαίν αν Λαί.

Για την άνάπη της Σάνκι

Όχι λιγώτερο σκανδαλώδες ήταν η
ζωή ενός συγγενούς και γείτονα του Τυ-
κοζί, του μαχαραγιά του Ντεβάρ σερ Τυ-
κοζί Ράο Πουάρ.

Ο Ίνδος ηγεμών είχε παντρευτή έν-
τεκα γυναίκες κι' είχε άλλες έβδομηντα
στο χαρέμι του. Αυτό δεν τον έμποδισε,
όμως, ν' απαγάγι από το ναό της θεάς
Σίτα την όμορφη χορεύτρια Σάνκι.

Είχε περάσει πιά η εποχή που η ά-
παγωγή μιας μπαγιαντέρας έθεωρείτο
σαν ένα από τα μεγαλύτερα έγκληματα
κι' ο μαχαραγιάς του Ντεβάρ έγκατέ-
στησε την όμορφη Σάνκι στο άνακτορό
του, χωρίς κανείς να παραξενευτή γι'
αυτό.

Η Σάνκι ήταν την εποχή εκείνη —
1912 — δέκα εφτά χρόνων. Άλλ' η μι-
κρή της ηλικία δεν την έμποδίζει να είνι
μια άπαιτητική φιλενάδα. Και ζήτησι
από τον άγαπημένο της να της χτίσι
ένα ζικό της άνακτορο, όπου θα ζούσε

Σκανδαλώδη ειδύλλια μαχαραγιάδων

οι άγγλικές άρχες κοινοποίησαν στη χο-
ρεύτρια μια διαταγή που την εξώριζε για
πέντε χρόνια σε μια περιοχή του Κα-
σμίρ. Ο μαχαραγιάς έπρεπε να συνεχί-
σι μόνος το ταξίδι του.

Λίγον καιρό αργότερα, ο Τυκοζί παν-
τρεύτηκε μια Άμερικανίδα, τη μίς Νάν-

μόνη της μακριά από τις άλλες γυναί-
κές του.

Ο μαχαραγιάς του Ντεβάρ δεν βρήκε
τη δύναμη ν' αντισταθή. Και διέθεσε για
το χτίσιμο αυτού του άνακτορου όλους
τους θησαυρούς του. Οι καλύτεροι τε-
χνίτες της Ευρώπης και της Άμερικής
και τα πολυτιμότερα και σπανιότερα ύ-
λικά χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκο-
πό. Το λουτρό της Σάνκι ήταν ολόχρυσο
κι' ο κοιτώνας της από πορφυρίτη λίθο,
διαμάντια.

Ολόχρυσο ήταν επίσης το κρεβάτι της
που στις τέσσερες γωνίες, στους στύ-
λους του, άστραφταν τέσσερα υπέροχα
Άλλ' οι θησαυροί του μαχαραγιά δεν
έφτασαν για να συμπληρω-
θι το παραμυθένιο αυτό πα-
λάτι. Κι' ο Τυκοζί
Ράο Πουάρ έβαλε τό-

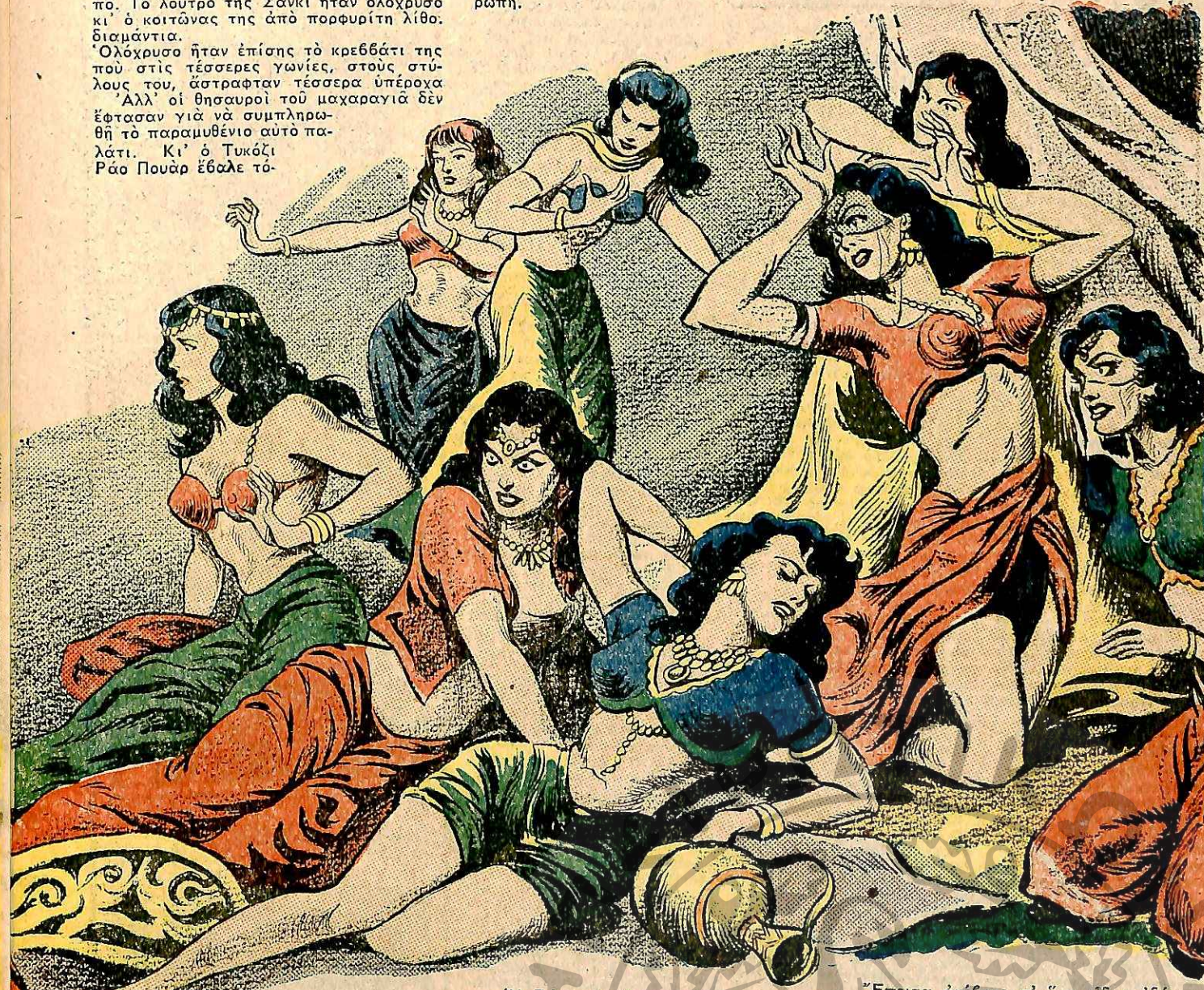
τέλος, αυτή η εξέγερσις απλώθηκε σ'
όλη τη χώρα.

Ο μαχαραγιάς αναγκάστηκε τότε να
παρουσιάσι στους αντιπροσώπους του
λαού τους λογαριασμούς του για τη δια-
χείρισι της κρατικής περιουσίας. Κι' οι
καταχρήσεις του ήρθαν σ' έφω.

Ο Τυκοζί Ράο Πουάρ υποχρεώθηκε τό-
τε να παραιτηθή κι' έφυγε για την Ευ-
ρώπη.

Και μια μέρα ώργάνωσε μια υπέρο-
χη γιορτή στο παλάτι του. Όλες του
οι γυναίκες — η μεγαλύτερη είχε περά-
σει τα πενήντα κι' η μικρότερη ήταν ένα
κοριτσάκι μόλις δώδεκα χρόνων — έλα-
βαν μέρος σ' αυτήν.

Ο νιζάμ τις φίλησε όλες με τη σειρά
και μοίρασε από ένα δώρο στην καθεμιά.

Σε λίγο, οι βασιλικές τί-
γρεις ώρμησαν μέσα στην
αίθουσα...

τε χέρι στο κρατικό τα-
μείο...

Η κατάστασις έγινε
σε λίγο άφόρητη στο
Ντεβάρ. Όλοι δούλευαν
για να ικανοποιήσουν τα
καπρίσια του μαχα-
ραγιά και της Σάνκι. Οι
άνθρωποι λύγιζαν κάτω
από τους θαρράτους
φόρους. Κι' όμως ούτε
οι υπάλληλοι πληρώνον-
ταν, ούτε οι δρόμοι έ-
πισκευάζονταν, ούτε τί-
ποτε γινόταν.

Ο Τυκοζί Ράο Που-
άρ, μεθυμένος από τη
γοητεία της Σάνκι, δεν
έδλεπε τη λαϊκή εξέγε-
σι που μεγάλωνε ολόένα
γύρω του. Άλλά, στο

Ή Σάνκι έπρόκειτο να τον άκολουθή-
σι εκεί. Για να μην αναγνωρισθι από
το λαό είχε μεταμφιεσθι σε Ίνδη χωρι-
κή. Άλλ' οι φρουροί που φρουρούσαν
στις πύλες της πόλεως και που ήταν
άγανακτισμένοι, γιατί είχαν από πολ-
λούς μήνες να πάρουν το μισθό τους,
δεν γελάστηκαν απ' αυτή τη μεταμφίεσι.

Κι' άφησαν την όργη τους να ξεσπάσι
εναντίον της όμορφης μπαγιαντέρας...

Η Σάνκι υπέστη σκληρά μαρτύρια έκ
μέρους των και στο τέλος, πέθανε από
άκατάσχετη αίμορραγία!

Ένας Ίνδος κυανοπόνων

Σκανδαλώδες ήταν επίσης κατά το
18ο αιώνα η ζωή του νιζάμ της Ντερά.

Ο νιζάμ της Ντερά συνώδεε μια
φλογερή περιπαθεία με σαβιστικά και
άγρια ένστικτα. Υπέβαλλε τις γυναίκες
που είχε στο χαρέμι του σε ανατριχί-
στικά μαρτύρια και μεθούσε στη θεά
του αίματος.

Ο νιζάμ της Ντερά είχε γεράσει πιά
κι' από καιρό δεν έπισκεπτόταν το χα-
ρέμι του.

Έπειτα ανέβηκε σ' ένα είδος εξώστου,
που βρισκόταν στο βάθος της αίθουσας,
για να μπορη να τις βλέπη καλύτερα.

Οι δυστυχισμένες άρχισαν άνυπόπτες
να τραγουδούν και να χορεύουν.

Άλλά, ξαφνικά, άκούστηκαν τρομεροί
βρυχηθμοί. Και, σε λίγο, πέντε βασιλι-
κές τίγρεις ώρμησαν μέσα στην αίθουσα.

Οι υπηρέτες του παλατιού είχαν κλει-
σει όλες τις πόρτες και καμιά δεν μπο-
ρεσε να γλυτώσι από τα θηρία.

Η αίθουσα άντηχούσε σπασίαια από
τις σπαρακτικές κραυγές.

Ο μαχαραγιάς, πάνω στον εξώστη,
γελούσε ενθουσιασμένος. Άλλά, ξαφνικά,
ένοιωσε δυο στίβαρα χέρια πάνω στους
ώμους του και, πριν προφτάσι να κατα-
λάβη τί συνέβαινε, βρέθηκε στην αίθου-
σα του θανάτου, ανάμεσα στις τίγρεις.

Εκείνος που τον είχε πετάξει στα
θηρία ήταν ο άρχηγός των σωματοφυλά-
κων του.

Έτσι, ο άπάνθρωπος νιζάμ της Ντε-
ρά βρήκε το τέλος που του άξιζε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νσάρ - Γιοχάν, το
«Φώς του κόσμου».

Τί ταιριάζει στον κάθε τύπο

Έξηντα άπ' τὰ άνδρικά μέλη της κοσμικής κοινωνίας της Ν. Υόρκης παρήλασαν μπροστά στη μίς Μυριέλ Κόξ, που θεωρείται ειδικό της ζήτημα της άνδρικής κομψότητας και διδάσκει μάλιστα αυτό το μάθημα σ' ένα γνωστό Κολλέγιο. Λίγα λοιπόν άπ' τα κοστούμια τους επέτυχαν την έγκριση της, κι' οι περισσότεροι λαιμοδέτες απορρίφθηκαν!

Έπειτα ή μίς Κόξ σύστησε σ' όλους αυτούς τους «κομψούς» κυρίως να παρακολουθήσουν τα μαθήματά της, αν θέλουν νάναι πάντα τέλει στη εμφάνισή τους.

Όταν έγκρινε αυτές τις παραδόσεις, ή μίς Κόξ δυσκολεύθηκε να βρη μαθήτριάς. Γιατί — όπως λέει ή ίδια — οι άντρες λεπτολογούν στο ντύσιμό τους όσο κι' οι γυναίκες, αλλά δεν έννοούν να το παραδεχθούν αυτό. Τέλος, έγγραψαν μερικοί από περιέργεια, κι' άλλοι γιατί τους γκρίνιαζαν οι γυναίκες τους...

Όλοι ήσαν δύσπιστοι κι' έτοιμοι να την εϊρωνευθούν. Έπειτα όμως άπ' τα πρώτα μαθήματα άλλαξαν γνώμη κι' έγιναν οι θερμότεροι προπαγανδιστά της μίς Κόξ. «Ας δούμε τώρα τους γενικούς κανόνες της διδασκαλίας της.

Συνήως, οι άντρες φροντίζουν να διαλέγουν ένα λαιμοδέτη ταιριασμένο με το ποικάμισό τους. Δεν ένδιαφέρουν όμως ποτέ αν ταιριάζει με το χρώμα των μαλλιών τους και της επιδερμίδος τους.

Το πρώτο που πρέπει να μάθει κάθε άντρας — λέει ή μίς Κόξ — είναι ότι το χρώμα που συμπαθεί ιδιαι-

τέρως, ένδεχεται να μη του πηγαίνει καθόλου. Αναφέρει δε την περίπτωση ενός μεσόκοπου κυρίου, με άσπρο δέρμα και γαλάνα μάτια, που φορούσε συνήθως κοστούμια μπλε ή καφετιά, με αποτέλεσμα... άξιοβρήντο. Ακολουθώντας τη σύσταση της μίς Κόξ, άρχισε να φορη χρώματα γκριζοκίτρινα, για να ταιριάζουν με τα γαλάνα του μάτια και με τα γκριζά του μαλλιά.

Ένας άλλος πάλι, σωματώδης, με κόκκινο πρόσωπο και γαλάνα μάτια, έμφανιζόταν πάντα με πουλόβερ κίτρινα και καφετιά. Έξακολουθούσε δε ακόμη κι' όταν έγιναν γκριζά τα μαλλιά του. Το λάθος του λοιπόν ήταν άσυνχώρητο, γιατί το κίτρινο του πουλόβερ αποτελούσε αντίσθητικό του συνόλο με τα φάρά του μαλλιά. Έπρεπε να διαλέγη ένα χρώμα γκριζοσκύρο, ταιριασμένο με τα γαλάνα μάτια του.

Οι χλωμοί άντρες πρέπει ν' αποφεύγουν τα κοστούμια μπλε — μαρέν, που τους κάνουν να φαίνονται ακόμη ώχρότεροι. «Αν έχουν γαλάνα μάτια, άς προτιμούν χρώματα γκριζά προς το μπλε. «Αν έχουν μάτια μαύρα, τους ταιριάζουν κοστούμια καφετιά.

Κοστούμια από καπαρντίνα είναι κατάλληλα μόνο για μαλλιά σκουροκάστανα. Ένας άντρας με μαλλιά μαύρα και γκριζά στους κροτάφους πρέπει να φορη γκριζά και προς το μπλε, για να φαίνονται οι κροτάφοι του σαν άσημένιοι.

Άντρες μάλλον κοντοί και σωματώδεις πρέπει ν' αποφεύγουν τα σταυρωτά σακάκια, άφ' ενός γιατί

δεν κουμπώνουν άπ' την παχουλή κοιλιά τους κι' άφ' έτέρου γιατί ή διπλή σειρά των κουμπιών κάνει το μάτι να κινείται οριζόντια και να προσέχη περισσότερο το πάχος του σώματος.

Τα σταυρωτά λοιπόν σακάκια είναι κατάλληλα μόνο για άντρες ψηλούς, ή τουλάχιστον μετρίου άναστήματος, άπαραιτήτως δε άδυνάτους. «Η μίς Κόξ υποδεικνύει τέτοιο τύπο το στρατηγό Αϊζενχάουερ. Έξ άλλου, το σταυρωτό σακάκι δείχνει τους ώμους πλατύτερους ότως χρειάζεται ακριβώς για έναν ψηλό κι' άδύνατο.

Για τους κοντούς (λιγότερο από 1.60) ταιριάζουν σακάκια μονόπετα και πολύ άνοιχτά στο κάτω μέρος τους. Τους κάνουν να φαίνονται νεώτεροι και ψηλότεροι.

Υφάσματα με κατακόρυφες ρίγες είναι έντελώς κατάλληλα για τους ψηλούς κι' άδύνατους άντρες, γιατί ένθαρρύνουν το μάτι να κινηται κατακόρυφα και να εκτιμή περισσότερα το ύψος εις βάρος του πλάτους του σώματος. Ούτε κι' οι πολύ κοντοί όμως πρέπει να φορούν τέτοια κοστούμια.

Οι χοντροί άς αποφεύγουν υφάσματα χνουδατά, περίπου σαν το βελούδο. Κατάλληλα γι' αυτούς είναι τα πολύ πενιέ, που δεν αυξανουν ακόμη περισσότερο τις σεβαστές διαστάσεις τους.

Όσο για τα ποικάμισα, ή μίς Κόξ θεωρεί κατάλληλα για όλους τους άνδρικούς τύπους τα άσπρα.

Για τους λαιμοδέτες, θα μπορούσε να γραφή ολόκληρο βιβλίο. Έδώ παίξει τον κυριότερο ρόλο το χρώμα των χαρακτηριστικών κι' ή προσωπικότης. Ένας άντρας με δυναμική προσωπικότητα μπορεί να φορέση λαιμοδέτες φανταχτερότερους, παρά όσο ένας φιλήσυχος και συμμαζεμένος τύπος. Το ίδιο μπορούμε να πούμε για τους άντρες που έχουν σκούρα μαλλιά και μάτια.

Λαιμοδέτες ριγωτοί δεν επιτρέπεται να φοριούνται με ριγωτό κοστούμι και ποικάμισο. Το κίτρινο ή το πορτοκαλί χρώμα στη γραβάτα κάνει ένα πρόσωπο χλωμό να φαίνεται κίτρινωπό... σαν να βόγαλε τη χρυσή!

Γενικά, ή μίς Κόξ συνιστά στους μαθητάς της διακριτικότητα κι' όχι υπερβολές στα χρώματα της ένδυμασίας τους. Όσοι άκολουθήσαν τις συμβουλές της, διαπίστωσαν πως άρρεσαν περισσότερο στις γυναίκες τους, στις φιλενάδες τους... και στον ίδιο τον εαυτό τους.

ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Με την ευκαιρία της 90ης έπετείου του βασιλέως της Σουηδίας, ο Μπέρναρ Σω του έστειλε το ακόλουθο τηλεγράφημα:

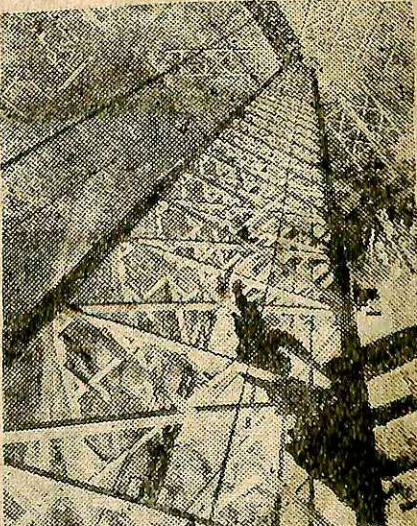
«Σας εύχομαι να περάσετε θαρραλέα την υπόλοιπη ζωή σας. Σεις κι' εγώ βαδίζουμε επί κεφαλής του καιρού μας».

ΕΝΑΣ «ΑΝΑΠΟΔΟΣ» ΑΝΘΡΩΠΟΣ
Έδώ και 30 χρόνια, ο άκροβάτης Λ. Μουρτίλ δημιουργούσε στο Παρίσι ένα τύπο που ξεπρόκλεινε τους Παριζιάνους: «τον άναποδο άνθρωπο». Με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά, έκανε τα πιο παράξενα πράγματα. Σήμερα ο Ζάν Μουρτίλ, βαδίζοντας στα ίχνη του πατέρα του, ισχυρίζεται πως ή στάσις αυτή είναι θαυμάσιο φάρμακο πολλών άνωμαλιών του άνθρωπίνου οργανισμού. Άνωτέρω ο νεαρός Μουρτίλ κατά τη διάρκεια ενός «άναποδου» περιπάτου, άγοράζει ένα παγωτό.

ΚΑΠΕΛΛΙΝΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ
Θέλοντας να δείξη πως δεν ύστερεί από τη γαλλική και την αμερικανική μόδα σε τη γαλλική και πρωτοτυπία ή άγγλική έξωφρενισμός και παρουσιάζει την άουμασία αυτή πλεχτή καπελλίνα.

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΙΣΤΟΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Πρό ήμερών άρχισε στο Σάπτον Γκόλντφιλντ ή συναρμολόγησις του μεγαλύτερου ίστου τηλεόρασεως της Άγγλιας, που θα υπερβεί τα 200 μέτρα.

Προσέλκυσις κεφαλαίων

Έν μέσω των συσκέψεων αυτών των τελευταίων, σπουδαιότητα κρίνεται ή συγκληθείσα έσχάτως, με θέμα την «προσέλκυσις των ξένων κεφαλαίων» για νάβρουν τοποθέτησι μες στο φτωχό μας κράτος.

Νάρθουν οι ξένοι γρήγορα! Καθένας δε να φέρη όλα του τα κεφάλαια και χρήματα πλημύρα. Και σε δυο χρόνια το πολύ να έχουμε στο χέρι, έμεις μεν τα κεφάλαια, εκείνοι δε την... πείρα!

Ο ψημένος

«Η άγορανομία μας πολύ μας έλυπήθη που όλοι σιγοβράζουν μες στο καμίνι αυτό, και τώρα στους παραγωγούς του πάγου έπεδλήθη να φτιάχνουν τον πάγο τους άκέραιο και σφιχτό.

Οι άσπλαχνοι παγοποιοί — δεν έχουνε Θεό — τον πάγο «άψητο» έβιναν και τρύπιο κι' άραιό. Κι' ως που στο σπίτι να τόν πος, όπως και άλλοτε ή μεν κολώνα έλυνε κι' απόμεινε ή... τρύπα.

«Ψημένος» τώρα δίδεται ο πάγος εις την πόλι. Τον παίρνεις και τον χαίρεσαι από τον παγοπώλη. Και λες όλίγον έκπληκτος:—Τί θαύμα ώρισμένως, να σου προσφέρη τη δροσιά ο πάγος ο... ψημένος!»

Κίνδυνοι

Είς πολίτης Άθηναίος που έπηγε όλο βιάσι έκλεκτό κυμά και φρέσκο στο χασάπη ν' άγορέψη, έπαθε ζημιά μεγάλη που μπορεί, αν δεν το μάθουν, να την πάθουνε και (άλλοι).

Δεν τ' άρεσαν τα κομμάτια που ο χασάπης είχε βάλει μες στη μηχανή να κόψη — κάθε είδους κατίμα — και το χέρι βάζει μέσα τα κομμάτια αυτά να βγάλη και ή μηχανή του κάνει τόνα δαχτυλο κυμά!

Τί λαχτάρεις που μπορούνε να σου τύχουν ξαφνικά! Και γι' αυτό, λοιπόν, σάς δίνω συμβουλές πολύ (σπουδαίας).

Στο χασάπη όταν πάτε να του λέτε εύγενικά: —«Καλημέρα κύρ - χασάπη! Να παράδες, δός μου (κρέας!»)

Τα πρόδοτα

Είς κρεοπώλης εύφυης έσχάτως συνελήφθη γιατί το κρέας του άμνον — εις ο έχω προτίμησιν — εις το κοινόν να το πωλή, μιά μέρα κατελήφθη, έπτά χιλιάδες... μοναχά, ύπερ την διατίμησιν!

Βεβαίως ήγανάκτησεν ολόκληρη ή πόλις. Μά έτσι μόνον γίνονται τα μέγαρα κι' αϊ λίραι. Τόσο πουλούσε τον άμνον ο φίλος κρεοπώλης, διότι τους πελάτας του γιά π ρ ο β α τ ο υς πήρε!

Ο 'Αγά - Χάν

Ένώ ταξίδευε ο 'Αγά Χάν μαζί με την Μπεγκούμ —τη νόμιμη συμβία του, γλυκεία σαν το λουκουμ— τέσσερες ένοπλοι άρπαζαν τους στήσανε καρτέρι κι' ό,τι είχε ή 'Αγά - Χανού το βάλανε στο χέρι.

Βραχιόλια, περιδέρια, πουντριέρες, δαχτυλίδια, μπριλλάντια και άδάμαντας κι' άλλα άκριδα στο (λίδια, όλα τα πήραν της Μπεγκούμ μ' αυτή τη ματσα (ράγγα, —Διακόσια έκατομμύρια στοιχίζαν, λέει, φράγκα!

Τουτέστι της έπήρανε αυτής της κακομοίρας μονάχα τεσσαράκοντα σχεδόν χιλιάδες λίρας! Κι' από κοσμήματα ή Μπεγκούμ άπόμεινε μπου- (κάλα, —Μά άς είν' καλά ο 'Αγά - Χάν και θα της πάρη (άλλα!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Δημοτικές εκλογές

Θά γίνουν... Κι' όμως τελικώς άς μάθη το κοινόν... Θ' αναβληθή ή έκλογη Δημάρχου Άθηνών, κι' αυτό οι νέοι κατάλογοι για να συμπληρωθούν, και οι γυναίκες γρήγορα να σπεύσουν να γραφτούν. Αλλά, νομίζω, πως καμιά δεν θα γραφή γυναίκα κι' αναβολές έάν δοθούν ακόμα κι' άλλες δέκα λευκοί θάδ' οι κατάλογοι θηλέων Δημωτών, γιατί καμιά ένήλικη δεν είναι Άθηναία. Αφού και όσες σήμερα είν' είκοσι έτών του χρόνου θάναϊ άσφαλός κι' αυτές... δεκαεννέα!

Συντάξεις

Όρθη και ή άπόφασις δικαία και ή πράξις, αύξησεις να μη δώσουν καθόλου στις συντάξεις. Κι' ο Χέλμς ειπε σχετικώς προχτές σε μιά στιγμή, που ν' αποδείξη ήθελε πως έχει και πυγμή: «Στους συνταξιούχους αύξηση δεν δίνω εγώ καμμία, κι' αν ίσως έπιμεινουν άς κάνουν άπεργία».

Συναλλαγαί εις χρυσόν

Λέγεται ή Κυβέρνησι, πως βρίσκεται σε σκέψη τας εις χρυσόν συναλλαγάς με νόμο να επιτρέψη. Έτσι στο μέλλον όλοι μας νομίμως θα μπορούμε με λίρες ν' αγοράζουμε, με λίρες να πουλούμε. Κι' όσοι καταδικάσθηκαν για τέτοιους άφορμάς θα βγουνε από τη φυλακή εύθες και με τιμάς και σε καθέναν άπ' αυτούς, επίκρατη ή γνώμη, να τρέχη ο Είσαγγελεύς να του ζητά «συγγνώμη».

Σοφόν μέτρον

Σοφόν το μέτρον κι' αύστηρά φαίνεται θα τηρήται. Κάθε πεζός αύτοστιγμεί —λένε— θα τιμωρήται, αν δεν περνά άπ' τα καρφία, που έβαλ' ή Τροχία. Έτσι θα είν' ή κίνησις στους δρόμους μας ώραία... Στις διαβάσεις οι πεζοί θα τόν περνούν το δρόμο και θα τους κόβουνε τα τζίπ συμφώνως με το νόμο.

Όμαλή προσγειώσις

Έκ της Συρίας έρχεται και τουτό μας το νέο, όπου συνέη κατ' αυτές και το έξης σπουδαίο: Άεροπλάνο ιπτάμενον έπαθε κάποια βλάβη, και ο πιλότος το κακό θέλοντας να προλάβη, το έπροσγειώσε όμαλώς, χωρίς πολλά στραπάτα, σε μιά που ειδε από ψηλά νοσοκομείου τάρτασα. Οι έπιβάται σώθηκαν και οι πιλότοι ακόμη καθώς έπροσγειώθηκαν εκεί τ' αεροπλάνο. Και την πληρώσαν δυο γιατροί και πέντε νοσο- (κόμοι! που παίρναν τον άέρα τους εις την τάρτασα έπάνω! Γ. Ας.—

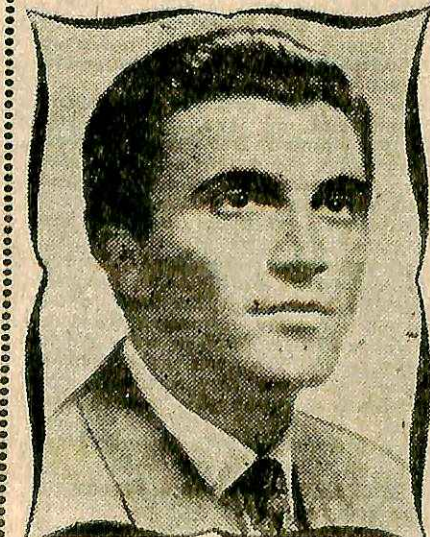
Στή μία!

Ένώ έπεριμέναμε με άγωνία τόση εις την κυκλοφορία μας παράτασι να δώση διαταγή έξέδωσε τώρα ή άστυνομία όλα τα κέντρα γενικώς να κλείνουνε στη μία. Έκλείνανε στη μιάμηση τη νύχτα όλα τα κέντρα. Κι' ως τότε την άράξαμε όλοι υπό τα δέντρα. Και με τη νέα διαταγή που έξεδόθη τώρα, άπ' την κυκλοφορία μας μισή μας τρώνε ώρα. Λοιπόν, την ιστορία αυτή άς τηνε σταματήσουμε. Γιατί έάν παράτασι και πάλιν άπαιτήσουμε, είνε νομίζω πιθανόν να μας συμβη κι' αυτό: Να διατάξουν κλείσιμο των κέντρων στις... όχτώ!

Ντιζερινλίκι

Τί έσοδεία άπίστευτη τραγουδιστών κι' έφέτος! Όλο καινούργιοι βγαίνουνε και τραγουδούν άνέντως. Σ' αυτό το κέντρο ένας ντιζερ, σε κείνο μιά ντιζέα και συνοδεία άσματος παντού την κάνει τέξα. Νέες και νέοι ένα σωρό που ή δόξα τους άνηκει το ρίξαν ένθουσιωδώς εις το ντιζερινλίκι. Και γίνονται ύποδειγμα σοπράνο ή βαρυτόνου με άοκετην βοήθειαν όλίγου... μικροφώνου. Έτούτο το μικρόφωνο, λοιπόν, θαυματουργεί. Ντιζερ εύκόλως ήμπορεί καθένας μας να βγη. Και αν τα λες ψιθυριστά δεν έχει σημασία γιατί ή φωνή σου γίνεται εύθες χιλιαπάσια! Βουτάς ένα μικρόφωνο, τραβάς και κένα ούζο, κι' από Βαγγέλης γίνεσαι Σινάτρα ή Καρούζο!

Χ.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Με το σπινθηροδόλο πνεύμα του και την ευγένειά του ο Γιώργος Οικονομίδης έξασφάλισε μια έξωκριστή θέση μεταξύ των Έλλήνων κομψοτεχνιστών. Δημιουργός του «Ριάλτο», έδωσε στο θέατρό του μιά κατεύθυνσι που το έφερε επί κεφαλής των άθηναϊκών θεαμάτων. Στις 31 του μηνός, ο Οικονομίδης θα δώση την τιμητική του στο «Ριάλτο».

«Από μυστική πρίγκηπισσα»

Ο βασιλεύς που κατέβηκε
σε τη νεομαρκετική σημαία

Φάνοντας και πάλι στην Κοπεγχάγη, όπου είχε ζήσει επί 40 χρόνια, η πρίγκηπισσα Ελένη δεν δίστασε να αποδεχθεί το παλαιό της «καλωσόρισμα». Την υποδέχθηκαν όλοι με μια ψυχρή τυπικότητα και την ωδήγησαν κοντά στο κρεβάτι του ετοιμασμένου συζύγου της: του πρίγκηπος Χάραλντ, αδελφού του βασιλέως Χριστιανού της Δανίας και του βασιλέως Χάακον της Νορβηγίας.

Ίσως ξαναθυμήθηκε τότε την πρώτη φορά που είχε φτάσει στην πρωτεύουσα της Δανίας... Ήταν, τότε, καιρό εκείνη, μια ξένοιαστη κοπέλα, η Γερμανίδα πρίγκηπισσα Ελένη του Σάντμπουργκ, και πήγαινε να παντρευτεί με τον πρίγκηπα Χάραλντ. Οι Δανοί τη δέχθηκαν με χαρές και γέλια, στην καινούργια της πατρίδα... Αργότερα, δοκίμασε καινούργιες χαρές: έφερε στον κόσμο δύο γιους, τον Όλφουφ και τον Γκόρμ, και τρεις κόρες, τη Θεοδώρα, την Καρολίνα Ματθίλδη και την Αλεξάνδρινα Λουίζα. Πέρασε έπειτα ειρηνικά τα χρόνια του παγκοσμίου πολέμου, που η Δανία διατήρησε την ουδετερότητα της.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο και στο δεύτερο πόλεμο. Οι Ναζίδες εισέβαλαν τότε στη μικρή γειτονική χώρα. Όταν τα πρώτα γερμανικά αεροπλάνα πέταξαν πάνω απ' την Κοπεγχάγη, η πρίγκηπισσα Ελένη προγεμίστηκε στη βεράντα της, με μια φιλική συντροφιά. Κι τότε ψηλά κι είπε με ικανοποίηση:

— Βλέπετε τί ώραία που είναι τα αεροπλάνα μας;... Μια παγωμένη σιωπή απλώθηκε γύρω της. Έπειτα ένας Δανός αξιωματικός της είπε:

— Επιτρέψατέ μου να

σας υπενθυμίσω ότι είστε τώρα πρίγκηπισσα της Δανίας!

Εκείνη γέλασε μ' αυτή την παρατήρηση. Άγαπούσε τους Ναζίδες, ήταν βεβαία για την τελική νίκη τους και δεν μπορούσε να καταλάβει τις αντιρρήσεις των πεισματάρηδων Δανών. Της φαινόταν ανεξήγητη η παθητική αντίσταση που πρόσβαλλε στους κατακτητές ο κουνιάδος της, ο βασιλεύς Χριστιανός...

Είχε μάθει αρκετά σχετικά με τον πόλεμο. Μια μέρα π. χ., ο Χριστιανός είδε να κυματίζει πάνω απ' το παλάτι της βασιλικής σημαία. Γύρισε τότε και είπε ξερά σ' ένα αξιωματικό της γερμανικής φρουράς:

— Αυτή η σημαία πρέπει να κατεβεί!

Ο αξιωματικός ανήλθε, φυσικά.

— Τότε θα στείλω ένα στρατιώτη μου να την κατεβάσει, πρόσθεσε ο Χριστιανός.

— Θα τον πυροβολήσουμε και θα τον σκοτώσουμε, δήλωσε ο αξιωματικός.

— Θαμαι εγώ λοιπόν αυτός ο στρατιώτης! πρόσθεσε ο βασιλεύς.

Κι' η σημαία κατέβηκε απ' το βασιλικό παλάτι... Ωστόσο, η πρίγκηπισσα Ελένη εύρισκε μεγάλη ευχαρίστηση με τη συντροφιά των κατακτητών, και ιδίως του στρατηγού Πάνκε, του αρχηγού της Γκεσταπο στην Κοπεγχάγη. Τους προσκαλούσε συχνά στο σπίτι της, πήγαινε στις δεξιώσεις τους...

Ο άντρας της κι' οι γιοι της φρόντιζαν να μένουν σε απόσταση. Ο πρίγκηπος Χάραλντ προσπαθούσε να τον άρρωστο, ο Γκόρμ, είχε πάει στη Σουηδία κι' ο Όλφουφ — που ήταν αξιωματικός των Ουσσάρων — δεν έφευγε καθόλου απ' το στρατόν.

Ο λαός της Κοπεγχάγης πετροβόλησε επανειλημμένως το αυτοκίνητο της Ελένης, όταν πήγαινε να συναντήσει το στρατηγό φόν

τανκε. Κάθε φορά δέ, ο βασιλεύς Χριστιανός γύριζε κατόπι στους δρόμους, έφιππος και ολομόναχος, για να καθησυχάσει το εξερεθισμένο πλήθος.

Είχε διαδοθή τότε ότι ο πρίγκηπος Χάραλντ είχε ζητήσει διαζύγιο. Αλλά οι Ναζίδες δεν μπορούσαν να το επιτρέψουν, γιατί θ' αποτελούσε μια έκδηλη αντίσταση κατά της «φιλικής» γερμανικής κατοχής.

Η πρίγκηπισσα Ελένη ήταν τόσο άφοβη στην απέναντί της Γερμανίας, ώστε άπορρησε ειλικρινώς, όταν έμαθε ότι ο γιός της Όλφουφ είχε γίνει μέλος της «Αντιστασίας».

Τέλος, έφτασε η ημέρα της απελευθέρωσης της Δανίας. Ο πρίγκηπος Γκόρμ γύρισε τότε στην πατρίδα του. Και το χαμόσυνο γεγονός γιορτάστηκε μ' ένα οικογενειακό γεύμα. Σ' αυτό, η Ελένη παρουσίασε στο τραπέζι μια μπουτίλα κονιάκ, απ' το οποίο έλειπαν ένα-δυο ποτηράκια.

— Ποιος άνοιξε αυτή τη μπουτίλα; ρώτησε ο Γκόρμ.

— Ο στρατηγός Πάνκε!

— Μου μούρλιασε ο αδελφός σου.

Ο Γκόρμ έγινε κατακόκκινος, τινάχτηκε όρθιος, άρπαξε τη μπουτίλα και την κομμάτισε πάνω στο τζάκι. «Έπειτα δώθηκε απ' το δωμάτιο, καταγνακτισμένος, ενώ η μητέρα του έλεγε με κατάπληξη:

— Μα γιατί;... Γιατί;... Δεν ήταν τόσο κακοί οι Ναζίδες!...

Της ήταν αδύνατον ακόμα να εξηγήσει την εχθρότητα, που μπορούσαν πια να εκδηλώνουν φανερά οι Δανοί κατά των Γερμανών...

Το Μάιο του 1947, ο βασιλεύς Χριστιανός τη διέταξε να φύγει απ' τη Δανία. Ο μικρότερος αδελφός του, πρίγκηπος Κνούτ, τη συνόδευσε από το αεροδρόμιο, και μουρμούρισε μετά την απογείωσή του αεροπλάνου:

— Δόξα σοι ο Θεός, έφυγε!

Λίγους μήνες αργότερα, της επέτρεψαν να ξαναγομώσει, για να επισκεφθεί τον άντρα της, που είχε πάθει πνευμονία. Έπειτα ξαναφύγε για την εξορία της.

Η δεύτερη και τελευταία επίσκεψή της έγινε το φετινό Μάρτιο. Αυτή τη φορά, ο πρίγκηπος Χάραλντ είχε άρρωστο πια σοβαρά, και πέθανε στις 30 Μαρτίου. Οι γιοι του συλλυπήθηκαν τυπικά τη μητέρα τους. Φαινόταν όμως καθαρά ότι δεν είχε πια καμιά θέση στην καρδιά τους.

Έπειτα της επέτρεψαν να μείνει στη Δανία όσο θα χρειαζόταν για να κανονισθούν τα ζητήματα της κληρονομιάς. Ήταν προτιμώτερο άλλωστε και για την ίδια να φύγει το γρηγορότερο απ' τη χώρα εκείνη, όπου όλοι τη μισούσαν γιατί γελούσε και διεσκεδάζε με τους κατακτητές ενώ υπέφερε η δεύτερη πατρίδα της.

Την αγάπη της στους Ναζίδες και την αδιαφορία της για τους Δανούς, την πληρώσε πολύ ακριβά με το μίσος όχι μόνο του λαού αλλά και των παιδιών της.

Οι «μικρές αγγελίες» των Αμερικανικών εφημερίδων

Εξωφρενισμοί και συγκινητικές
εξομολογήσεις

Τίποτε δεν δίνει παραστατικότερα την εικόνα της αμερικανικής ζωής από τις μικρές αγγελίες που δημοσιεύονται στις εφημερίδες. Να π. χ. τρεις που είδαν το φως κατά τις τελευταίες ημέρες στον «Καθρέφτη του Λός Άντζελες».

Η πρώτη λέει: «Ζανέτ, θησαυρό μου, έφυγες μαζί με τα κλειδιά του σπιτιού. Ξαναγύρισε ή στείλε μου τα κλειδιά».

Μια άλλη, που δημοσιεύεται στη στήλη των «αυστηρόδω προσωπικών» αναφέρει τα εξής: «Εκείνο που συνέβη την Πέμπτη δεν έχει σημασία. Μου λείπει τόσο πολύ! Σε περιμένω στο γνωστό μέρος». Και η τρίτη: «Αν ο άντρας σου φύγει αύριο, έλα να με βρεις στο μπαράκι μας. Πολλά φιλάω».

Οι Αμερικανοί και οι Αμερικανίδες έμπιστευονται χωρίς δισταγμό τα μεγάλα και μικρά μυστικά τους στις εφημερίδες, με τη βεβαιότητα ότι η ελεύθερη δημοσιότητα είναι ο καλύτερος τρόπος για να τους εξασφαλίσουν το απόρητο.

Αλλ' αντίθετα με ό,τι συμβαίνει σε άλλες χώρες, π. χ. στη Γαλλία, οι αγγελίες προτάσεων γάμου σπανίζουν στις αμερικανικές εφημερίδες. Έλαχιστοι είναι οι άντρες κι' οι γυναίκες που καταφεύγουν σ' αυτό το μέσον για να παντρευτούν. Πολλοί — και πολλές — προειδοποιούν, μάλιστα, εκείνους ή εκείνες που θέλουν να σχετισθούν μαζί τους ότι αποκλείουν απόλυτως το γάμο, όπως π. χ. η νέα που δημοσίευσε στο «Βήμα της Λιούισβιλ» την κάτωθι αγγελία: «Είμαι παχουλή και άμορφη. Ζητάω σύντροφο που να σκέπτεται σαν και μένα ότι η ζωή είναι καμένη για να την χαρούμε και να μην υπολογίζω σε γάμο».

Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική, στις 500 γυναίκες που καταφεύγουν στις «μικρές αγγελίες» των εφημερίδων για να βρουν ένα σύντροφο, οι 418 προσδιορίζουν προκαταβολικά ότι αποκλείουν το γάμο. Οι 170 βέβαιον άρα ότι ο σύντροφός τους πρέπει να έλξη αυτοκίνητο. Άλλες απαιτούν από το σύντροφό τους να είναι σε θέση να εξοδέυη άριστον ποσόν δολλαρίων τη βδομάδα για να τις διασκεδάσει.

Μερικές αγγελίες αποτελούν αληθινές εξομολογήσεις. Ένας νέος 28 ετών π. χ. γράφει:

«Δεν είμαι πολύ σταθερός στον έρωτα. Αυτό είναι το μεγάλο ελάττωμά μου. Έκείνη που θα συνδεθεί μαζί μου πρέπει να ξέρη ότι θα έχω ν' αντιμετώπιση την αστάθεια μου».

Η ελκρινεία αυτό του ανθρώπου είναι, αξιοθαύμαστη. Και δεν είναι μικρότερη ενός άλλου που γράφει:

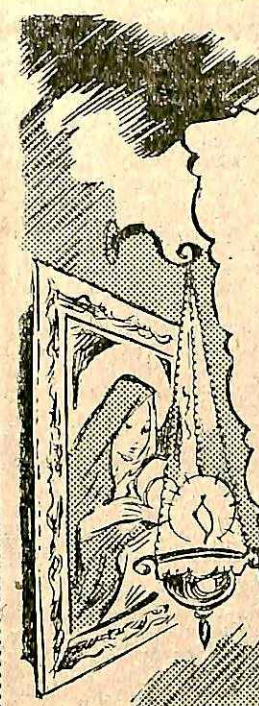
«Καπνίζω λίγο, αλλά πίνω πολύ. Όταν πιά, τα κάνω θάλασσα».

Άλλα εκείνες που καταφεύγουν στις «μικρές αγγελίες» φαίνεται πως δεν γλυτώνουν εύκολα από τους επιστολογράφους, που τις βομβαρδίζουν επί μακρόν με τις επίτολές των. Να π. χ. η αγγελία ενός κυρίου Μπράνζ:

«Κάνω για δεύτερη φορά γνωστό ότι η Ντόρις Χ. είναι από δέκα πέντε ημέρες σύζυγός μου. Η αγγελία που δημοσιεύθηκε στο φύλλο της 15ης Μαρτίου δεν έχει πια αξία. Εκείνοι που εξακολουθούν να γράφουν στη Ντόρις Χ. χάνουν άδικα τον κόπο τους».

Και να τώρα η «μικρή αγγελία» μιας νέας 17 ετών:

«Γνώρισα τον έρωτα με όλες του τις μορφές, γράφει. Εκείνο που ζητάω τώρα είναι ένας καλός φίλος, που να είναι πάνω από 50 χρόνων και να ξέρη να μου αφηγείται όμορφες και συγκινητικές ιστορίες».

Διπλό θαύμα

— Μην κλαίς, καυμένη μάνα μου, μην κλαίς και θά (γυρίση)

δεν τον αφήνει η Παναγιά, μακριά μας, να χαθεί. Βάρη ο πατέρας σπίτι μας, να μάς ξαναχαρίση την ευτυχία... μάνα μου... να ιδής, θά ξαναρθή... Έτσι μιλούσε ένα παιδί, στη μάνα του. Της μιλάγε την ώρα που απ' τα μάτια της, πικρό το δάκρυ έκυλανε.

Ο άντρας της, ταξίδευε. Δύο χρόνια δίχως γράμματα είχε και τ' αγοράκι της — παιδί μοναδικό — που τόβλεπεν ή άμοιρη και μαυρίζε απ' το κλάμμα γιατ' ήτανε κατακόκκινο και παραλυτικό.

Αύγουστος ήταν... Η φτωχή, δύο χρόνια δίχως (γράμμα)

τι προσευχές ψιθύριζε, με τ' άχρωμά της χείλη, στο μπόι της, δόκλρη λαμπάδα είχε ταίμα (της)

Κάποια στιγμή, κυττάζοντας το γιοί της, το καμάρι (της)

σαν άθελά της σκέφτηκε: «Αν πήγαινα στην Χάρη της ίσως ή Θεία Δέσποινα, ίσως να με λυπότανε...»

Κύτταξε το Εικόνομα... το κύτταξε καλά κι' αυτό το Εικόνομα... το κύτταξε καλά... Κύτταξε τη φάνηκε πως χαμογέλασε... Κι' ή δόλια μάνα μόνη της, ψιθύρισε μ' έλπίδα: — Μέσ' τη ζωή μου γνώρισα μονάχα καταιγίδα, ίσως να θέλη ή Παναγιά στην τούση συμφορά μου, αν γίνη το παιδί καλό, να βρω την μία χαρά μου.

Για το ταξίδι φρόντισε, μ' έλπίδα αληθινή, κι' έτσι, στην Τήνο έφτασε. Ήταν παραμονή της μέρας που γιορτάζεται η Κοίμηση. Ο κόπος, καθόλου δεν την κούρασε. Ήταν εκεί ο τόπος, όλος γεμάτος με πιστούς που είχαν ξεκινήσει, κάθοντες, μπρός στη Χάρι της να πιά να προσκυνήσουν, μπρός στη Παναγία, ληψήσουν με σάν Μάννα, ληψήσουν με, Παναγία, Σε δοξολογώ, Σε ίκετεύω Δέσποινα και Σε δύνει μία βεική καμπάνα την ώρα αυτή που Σε ύμνει και λυγώ... δεν έχω άλλη δύναμη ν' άνεξω και λυγώ... Θα πέσω κάτω Παναγιά, θά σβύσει πιά ή πνοή μου... τον άντρα μου τον έχασα... σώσε μου το παιδί μου...

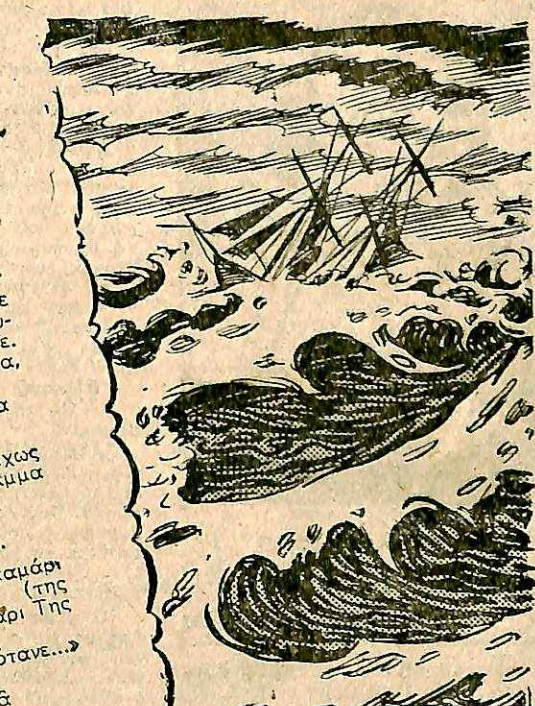
Ένώ αυτά τα έλεγε στο κλάμμα βουτηγμένη, στην Άγία Πύλη έπεσε, λιποθυμή, μπροστά και το παιδί, κυττάζοντας τη μάνα του πεσμένη και νάτο... και νάτο... την σηκώσαν κι' εκείνη σηκώθηκε μονάχο του... την σηκώσαν κι' εκείνη Τρέσαν άμέσως οι πιστοί... να ξαναπαρή λίγο νερό της δώσανε, ζωή να ξαναπαρή και όλοι καταλάβαινε πως θαύμα είχε γίνει και κλαίγοντας εύχριστούν της Παναγίας τη Χάρι. Σε λίγο ή μάνα μπόρεσε το γιοίκα της να δει, κι' αγκαλιασμένοι κλαίγανε, μητέρα και παιδί.

Στο σπίτι τους γυρίσανε κι' έλεγεν ή καυμένη: — Ποτέ δεν βαρυκομώσα... ή Μοίρα μου ή γραμμή (μένη)

από το χέρι του Θεού, αυτό ήθελε μόνο... να σβύνη του παιδιού ή χαρά του άντρα μου τον πάνο. — Έξαφνα άκούει καπου εκεί μία θλιβερή φωνή: — Ελεημοσύνη Χριστιανού... Κυρά μου, — Έδωσε κάτι και ή γρηά ψιθύρισε: — Κυρά μου, όπως έσύ μ', έδόθησες στην μαύρη συμφορά μου, ή Παναγιά μας ή καλή να σε χλισηβοθήση, κι' ό,τι ποθείς κι' ό,τι ζήτας, νάρη... να μην άργήση.

Κι' έφυγε... Μάνα και παιδί, στο σπίτι τους γυρίσανε, εκεί που έστριβαν στο δρόμο νη γωνιά μα νά... εκεί που έστριβαν στο δρόμο νη γωνιά μπροστά, καλέ, στην πόρτα τους, γειτόνους αντίκρου (σαν)

κάθε γνωστό τους κι' άγνωστο από την γειτονιά. Έκόπηκαν τα γόνατα της δύστυχης μητέρας της ήθελε ζήλη στο μυαλό, της ήθελε σκοτοδίνη... Της Παναγίας το δεύτερο το θαύμα είχε γίνει. Με βουρκωμένες τις ματιές πέφτει στην άγκαλιά του και πνιγόντας τον, πνιγεται κι' εκείνη απ' τα φίλιά (του).

Δ. Τσανουλάκης

Οι μεγάλοι άνδρες και το πρώτο τους έπόγγελμα

Πολλοί απ' τους μεγάλους άνδρες ήσαν ταπεινής καταγωγής, φτωχοί και στα πρώτα τους βήματα έκαναν ταπεινά επαγγέλματα. Να μερικά παραδείγματα:

Ο μεγάλος νομοθέτης των Κινέζων Κομφούκιος ήταν εργάτης και γεωργός. Ο Πάπας Βενέδικτος ο 12ος ήταν γιος καρδουναρίου. Ο Πάπας Σίξτος ο 5ος ήταν βοσκός. Ο μεγάλος φραγκλίνος ήταν τυπογράφος. Ο Κρόμγουελ υπαρχηγός. Ο ποιητής Μεταστάσιος Βοσκός. Ο φυσιοδίφης Λιναίος παπουτσής. Ο στρατηγός του Μ. Ναπολέοντος και βασιλεύς της Σουηδίας Μπερναρντότε έκανε στα νεατά του το φλεβοτόμο.

Ο αντιβασιλεύς της Αιγύπτου Μεχμέτ Άλφης ήταν στη νεότητά του κουσάρας. Ο διάσημος Άγγλος ρήτορας και βουλευτής Κόλβεν ήταν βοσκός. Ο ένδοξος Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Λίνκολν ήταν γιος φτωχών χωρικών και στα νεατά του δούλεψε σκληρά ως ελουργός και ναυτής. Ο περίφημος Ισπανός στρατηγός Έσπερτέρο ήταν νεωκόρος.

Όλοι τέλος οι πατριάρχαι των Έβραίων ήσαν γεωργοί και τσοπάνηδες, με μεγάλα κοπάδια βοδιών και γιδιοποδών.

32

Η Μάργκαρετ Τρούμαν

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

της Μάργκαρετ Τρούμαν

Ως παντρευτή τον τέταρτο γιό του Ρούζβελτ;

Οι Αμερικανοί υποδέχθηκαν με αισθήματα χαράς την πληροφορία που ανέγραψαν μερικές εφημερίδες ότι η Μάργκαρετ Τρούμαν, η μοναχοκόρη του Αμερικανού Προέδρου, πρόκειται να παντρευτεί τον Φράνκλιν Ντελάνο Ρούζβελτ, το νεώτερο, τέταρτο γιό του τέως προέδρου.

Η Μάργκαρετ έχει απογοητεύσει ως σήμερα την αμερικανική κοινή γνώμη. Μ' όλο που συμπλήρωσε τα είκοσι πέντε χρόνια της — στις 17 του περασμένου Φεβρουαρίου — δεν είχε προκαλέσει το παραμικρό ενδιαφέρον και οι χρονικογράφοι των εφημερίδων δεν είχαν ν' αναφέρουν τίποτε άλλο γι' αυτήν εκτός από τις συγκρούσεις — φανταστικές τις πιο πολλές φορές — με τον πατέρα της, εξ άφορμης της επιθυμίας της να εμφανισθεί στο θέατρο και τον κινηματογράφο. Μιά μόνο φορά έγινε λόγος για κάποιο δήθεν μνηστήρα της, το νεαρό δημοσιογράφο του Μίτσιγκαν Φράνκ Χένρυ. Αλλά η είδησις ήταν τόσο άσυστατη, που δεν έγινε πιστευτή περισσότερο από ημερικές ώρες. Οι ίδιες οι εφημερίδες που την είχαν δημοσιεύσει αναγνώρισαν την πλάνη τους και την διέψωσαν.

Εκτοτε δεν ξαναγίνε λόγος για την αισθηματική της ζωή, για τον

Ελληνικές πεννιές

Τον Απρίλη του 1834 τα γυναίκα μοναστήρια, που ήταν αρκετά, κλείστηκαν όλα, εκτός από τρία: ένα στα νησιά του Αιγαίου, ένα στην Πελοπόννησο και ένα στη Στερεά Ελλάδα.

★

Το Μάιο του 1834 ωρίστηκε δια Β. Διατάγματος η κατασκευή νεκροταφείων και απαγορεύτηκε ο ενταφιασμός των νεκρών στους περιβάλλοντες των εκκλησιών.

★

Το Σεπτέμβριο του 1834 δημοσιεύθηκε Β. Διατάγμα το οποίο όριζε: «Η νήσος των Σπετωδών θα φέρη εις το έτος το νέον τουτο δνομα, το όποιον εδοξάσθη δια των ηρωικών ανδραγαθημάτων των κατοίκων. Το παλαιόν δνομα της νήσου Τίπαρνος καταργείται».

απλουστατο λογο ότι η Μάργκαρετ δεν είχε ούτε φλέτ, ούτε περιπέτειες.

Με την ευκαιρία των 25 χρόνων της, η Μάργκαρετ εγκατέλειψε, ως γνωστόν, το Λευκό Οίκο — με τη συγκατάθεσι του πατέρα και της μητέρας της — και πήγε να εγκατασταθώ σ' ένα μικρό διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη μαζί με τη γραμματέα της κυρίας Τρούμαν. Πριν από λίγον καιρό, μερικοί δημοσιογράφοι την επισκέφθηκαν σ' αυτό το διαμέρισμα και την πολιορκήσαν μ' ερωτήσεις.

«Πρόκειται να μνηστευθώ;»

— Δεν το ξέρω. Δεν εξαρτάται, άλλωστε, από μένα. Πρέπει κάποιος να με ζητήσει σε γάμο. Κι αυτό δεν έγινε ως σήμερα.

«Είσαστε ερωτευμένη;»

— Ως τη στιγμή μόνο με τη μουσική.

Αλλά οι δημοσιογράφοι δεν απογοητεύθηκαν. Εψαξαν, παρακολούθησαν, κατασκοπέυσαν και έμαθαν εκείνο που ήθελαν. Ανακάλυψαν, λοιπόν, πως ένα τρυφερό ειδύλλιο συνδέει τη Μάργκαρετ με τον Φράνκλιν Ντελάνο Ρούζβελτ, τέταρτο γιό του αποθανόντος προέδρου.

Ο νεαρός Ρούζβελτ είναι ένας ώριος άντρας τριάντα πέντε χρόνων, με ψηλό ανάστημα (1 μ. 90), φωτεινά μάτια και έκφραστική φυσιογνωμία.

Οι εφημερίδες ασχολήθηκαν δύο φορές κατά τον τελευταίο καιρό μ' αυτόν. Την πρώτη εξ άφορμης της εκλογής του ως αντιπροσώπου του 20ου διαμερίσματος της Νέας Υόρκης στο Κογκρέσο. Ο Ρούζβελτ είχε εκτεθώ ως «μαύρο άλογο», δηλαδή ως δημοκρατικός υποψήφιος χωρίς επίσημο χρίσμα και, επί 80.000 ψηφοφόρων, πήρε 40.825 ψήφους, (περισσότερες από εκείνες που συγκέντρωσαν όλοι μαζί οι αντίπαλοί του). Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι εξαιρετικά δημοφιλής και η γενική αντίληψις είναι ότι θ' ακολουθήσει τα ίχνη του πατέρα του.

Οι εφημερίδες ασχολήθηκαν για δεύτερη φορά μ' αυτόν εξ άφορμης του προσφάτου διαζυγίου του.

Ο Φράνκλιν Ρούζβελτ ο νεώτερος ήταν παντρεμένος με την Έτελ ντ' Πόν (της μεγάλης οικογένειας των Αμερικανών βιομηχανών), κι οι δυο σύζυγοι έζησαν επί δώδεκα χρόνια μια ζωή πολύ αρμονική. Τους άποκαλούσαν «Ρωμαιοί και Ιουλιέττα των Ηνωμένων Πολιτειών», γιατί ήταν πολύ αγαπημένοι. Η ζωή τους, όμως, έπαψε να είναι ειδυλλιακή, έπειτα από την ανάμιξι του Φράνκλιν στην πολιτική. Και πήραν από κοινού την απόφασι να χωρίσουν.

Ο νεαρός Ρούζβελτ είναι πολύ άφωτισμένος στον Τρούμαν και φαίνεται ότι οι συχνές επισκέψεις του στο Λευκό Οίκο ήταν η άφορμή του ειδυλλίου του με τη Μάργκαρετ.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες των αμερικανικών εφημερίδων, οι δυο οικογένειες* είναι συμφωνες σ' αυτό το γάμο, που θα συνενώσει τα όνοματά των Ρούζβελτ και των Τρούμαν. Οι αρραβώνες τους φαίνεται πιθανόν ότι θ' αναγγελθούν πριν από το τέλος του τρέχοντος έτους.

☉☉

Ένα χαριτωμένο τριό..

Ο Αμερικανός Ρόμπερτ Ουέλς, κάτοικος της Σάντα Ροζα, καταδικάστηκε πριν από μερικές μέρες σε εξάμηνο φυλάκισι ως διγαμός. Μετά των μαρτύρων της υπερασπίσεως ήταν και η πρώτη σύζυγός του.

— Εγώ τον παρακίνησα να παντρευτεί τη φίλη μου Ντόροθυ και να την φέρη να μείνωμε μαζί, είπε στο δικαστήριο. «Αν ξέρατε τί ώραία περνούσαμε κι' οι τρεις!...

Η τραγική μοίρα των αϊγυπτιολόγων

Θύματα «ατομικών παγίδων»

Τον Ιούνιο του 1942, την εποχή που τα Βρετανικά στρατεύματα εγκατέλειπαν το Έλ Αλαμείν και υποχωρούσαν προς την Αλεξάνδρεια, ο υπολοχαγός Ράφλ Μπάρκερ, που είχε πληγωθεί μπροστά στο Τομπρούκ, έβγαине από το νοσοκομείο του Καίρου, όπου νοσηλευόταν ως τότε κι' έκανε τα πρώτα βήματά του στην πόλι και περιφερόταν άσκοπα.

Μιά μέρα, λοιπόν, είδε σ' ένα παληατζίδικο ένα περίεργο αντικείμενο. Ήταν ένα μαυρουδερό πράγμα, που φαινόταν καμωμένο από μιά άγνωστη ουσία. Ο Άγγλος υπολοχαγός το πήρε στα χέρια του και το εξέτασε από όλες τις μεριές, χωρίς να μπορή να καταλάβη τί ήταν. Στο τέλος ρώτησε τον παλαισιώλη. Αυτός του απάντησε με περιφρόνησι ότι ήταν ένα δάχτυλο από τη μούμια του Τουτμέν του 3ου, ενός από τους ισχυρότερους Φαραώ.

Ο Ράφλ Μπάρκερ βρήκε, ωστόσο, ενδιαφέρον αυτό το αντικείμενο και το αγόρασε για δυο σελλίνια. Δέκα τρεις βδομάδες αργότερα, στις 13 Σεπτεμβρίου του 1942, έπεφτε και πάλι μπροστά στο Τομπρούκ. Αλλά αυτή τη φορά δεν έπρόκειτο να ξανασηκωθώ. Ένα θραύσμα οβίδος τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι και τον είχε άφησει στον τόπο.

Το δάχτυλο του Φαραώ δεν χάθηκε ωστόσο. Ένας φίλος του Ράφλ το έβαλε σ' ένα κουτί και το έστειλε με μερικά άλλα αντικείμενα στην οικογένειά του νεκρού, που έμενε στο Νιούκαστελ.

Η χήρα του Ράφλ παρέλαβε με συγκίνηση αυτά τα αντικείμενα. «Ο... άνοιξε, όμως, το μικρό κουτί, έφερε, ξαφνικά, το χέρι της στο λαιμό της, σαν να πνιγόταν και σωριάστηκε άμεσως κάτω νεκρή. Από την εποχή εκείνη, πολλά άλλα μέλη της οικογένειας του Μπάρκερ, που είχαν την περιέργεια να εξετάσουν το δάχτυλο της μούμιας, είχαν την ίδια τύχη με τη γυναίκα του Ράφλ ή πέθαναν με μυστηριώδη τρόπο.

Οι θάνατοι αυτοί θυμίζουν εκείνους που είχαν προηγηθί από την περίφημη μούμια του Τουταγχάμυν κατά το 1922.

Όταν ο λόρδος Κάρναβον και ο καθηγητής Χόουαρντ Κάρτερ κατώρθωσαν να εισχωρήσουν στον τάφο του περίφημου Φαραώ της 18ης Δυναστείας, βρήκαν ένα σφραγισμένο κύλινδρο, που περιείχε μία τρομερή κατάρα εναντίον εκείνων που θα βεβήλωναν μ' όποιονδήποτε τρόπο τη μούμια του Τουταγχάμυν, Αλλά οι δυο επιστήμονες δεν έδωσαν σημασία σ' αυτή την προειδοποίησι και συνέχισαν τις εργασίες τους. Δέκα μέρες αργότερα, ο λόρδος Κάρναβον πέθανε από μιά μυστηριώδη ασθένεια, που δεν φαινόταν να είχε τίποτε το κοινό με όλες όσες ήξεραν ως τότε οι επιστήμονες. Ο καθηγητής Κάρτερ είχε επίσης την ίδια τύχη έπειτα από λίγον καιρό.

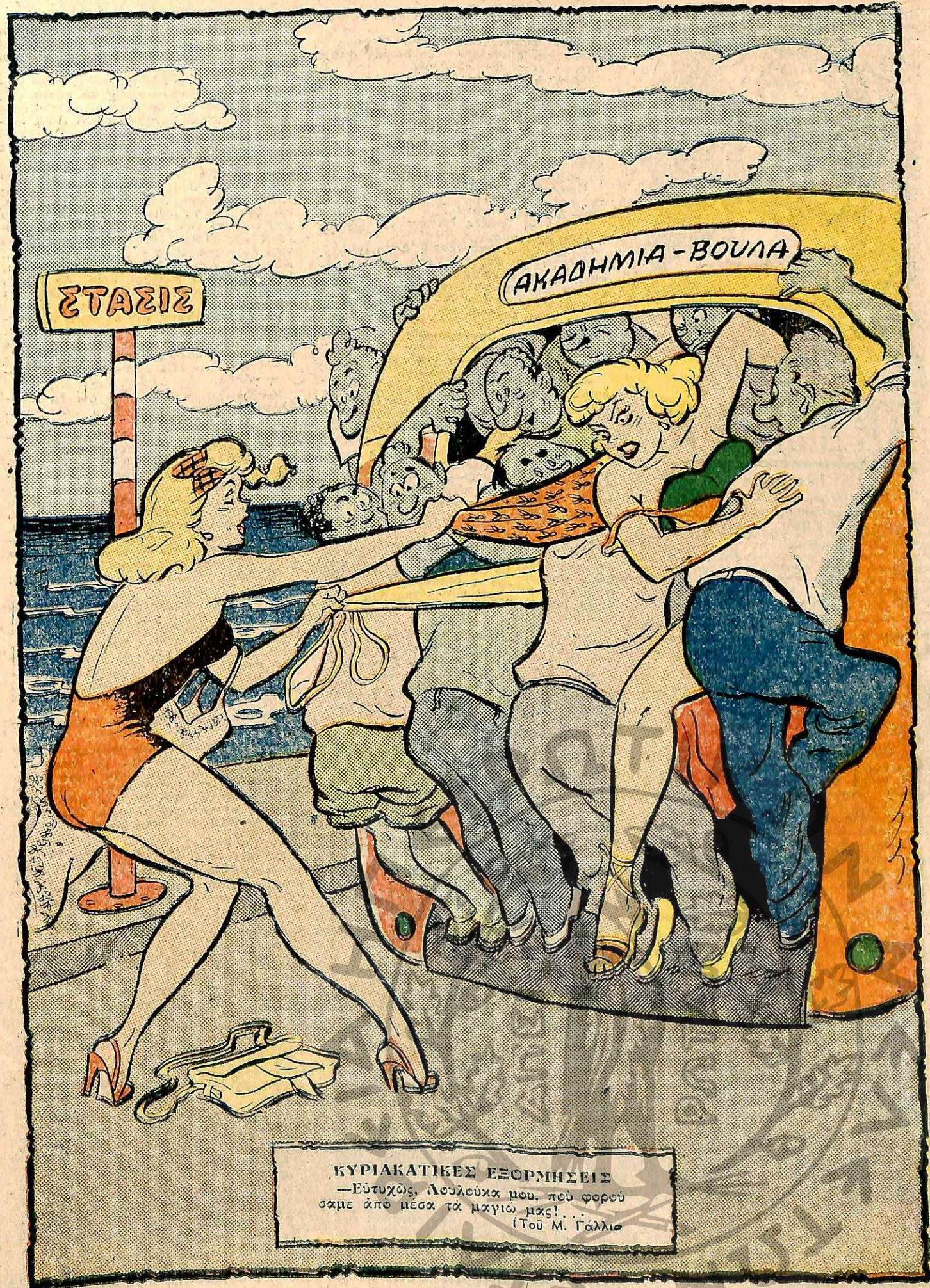
Και οι μυστηριώδεις θάνατοι συνεχίσθηκαν. Ένας Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος, ο Τζόρτζ Γκούλντ, που ήταν φίλος του Κάρναβον και θέλησε μετά το θάνατό του να συνεχίση τις εργασίες του, είχε κι' αυτός το ίδιο τραγικό τέλος. Ένα άλλο θυμάμεταν ο πλούσιος Άγγλος Τζόελ Βόλφ, που ανέλαβε τη διεύθυνσι των ανασκαφών μετά το θάνατο του Γκούλντ.

Ένας περίφημος ραδιολόγος, ο «Αρτσιμπαλντ Ντούγκλας» θέλησε τότε να εξετάση τη μούμια. Αλλά πέθανε κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο.

Οι μυστηριώδεις αυτοί θάνατοι άπασχόλησαν τελευταία τον καθηγητή Λιούις Μπουλγκαρίνι, που είναι ένας από τους κυριάρχους του Όρκιτζ, της περίφημης ατομικής πόλεως και θεωρείται αυθεντία στα ζητήματα της ατομικής ενέργειας.

Ο καθηγητής Μπουλγκαρίνι χρησιμοποίησε στις έρευνές του πολλά από τα σύγχρονα ατομικά όργανα και, έπειτα από διάφορες παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι αρχαίοι Αίγυπτιοι ήξεραν τους θεμελιώδεις νόμους της διασπάσεως των ατόμων.

«Είμαι βέβαιος, παρατηρεί σ' ένα πρόσφατο άρθρο του, ότι ο λόρδος Κάρναβον και πολλοί άλλοι θύματα της διάρκειας ανασκαφών που έκαναν στην Κοιλάδα των Βασιλέων ή λίγο καιρό αργότερα, έπεσαν θύματα μιάς ατομικής παγίδος. Το πιθανώτερο είναι ότι οι Αίγυπτιοι ιερείς, για να προστατεύσουν τις μούμιες των Φαραώ, ακόρτιζαν άλατα ουρανίου με- μούμιες των τάφους των ή τα τοποθετούσαν στο έσωτερικό των σαρκοφάγων. Η «φονική» ενέργεια αυτών των άλατων συνεχίζεται και σήμερα. Δεν πρόκειται, λοιπόν, για τυχαίους και ανεξηγήτους θανάτους, αλλά για προμελετημένα εγκλήματα, που σχεδιάσθηκαν για να προμηλετημένα εγκλήματα, για να εξασφαλισθί μ' πριν από πέντε χιλιετίδες, για να εξασφαλισθί μ' άποτελεσματικό τρόπο το άπαράβαστο των τάφων των Αιγυπτίων Βασιλέων».

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΕΞΟΡΜΗΣΕΙΣ

—Ευτυχώς, Λουλούια μου, που φορούσαμε από μέσα τα μαγικά μας!...
(Του Μ. Γάλλιο)

ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΥΔΟΔΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ σκοτώνει τον κακοποιό. Φτάνει στο σπίτι του σε κακό γάλλο και βρίσκεται ένα κομμάτι με 25 λουδοβίκεια εκ μέρους της Σμαράγδας. Έπικεπτεται κατοπινόν τον Έβραϊο Έκεκιήλ Ναθάν ένεχυριάζει το πολύτιμο ρολοί με τα διαμάντια και με τα χρήματα που παίρνει παίρνει χαρτιά και κερδίζει άσθονο χρυσάφι. Στο μεταξύ στο σπίτι του Έβραϊού η «Κόρη του Διαβόλου» λέει τη μοίρα της στη Δεβόρα.

17ον — Λοιπόν, ας σταματήσουμε ως εδώ, είπε ζωηρά η «Κόρη του διαβόλου». Μη με ρωτάς τίποτε άλλο πιά...

— «Οχι, καμμένη και σύ... Μη μ' αφοινίσω στη μέση... Θέλω να σε ρωτήσω και για μερικά άλλα πράγματα ακόμα...»

Η χειρομάντισσα έσκυψε το κεφάλι, ύποτακτικά, κι η Έβραιοπούλα εξακολούθησε:

— Θα παντρευτώ εκείνον που θ' αγαπήσω και θα μ' αγαπήσει;

Η «Κόρη του διαβόλου» δίστασε για λίγο, κι έπειτα απάντησε:

— «Οχι».

Η Δεβόρα ταραχτηκε.

— Είσαι δέσποινη; ρώτησε.

— Ναι... Θέλω να πω, αν δεν γελιέμαι στις προβλέψεις μου... Γιατί δεν ξέρω, καθώς σου είπα και πριν, αν είμαι σε θέση να διαβάσω στο χέρι όπως η μητέρα μου...

— Έξακολούθησε, ψιθύρισε η Δεβόρα.

— Τι άλλο θέλεις να σου πω;

— Τι θα γίνει μ' αυτόν τον έρωτά μου, που μου είπες;

— Αυτά που βλέπω στις γραμμές του χεριού σου, είναι κόπως υπερδεμένα και με ανησυχούν...

— Δηλαδή, τί είδες;

— Είδα ότι θα προσφέρεις την καρδιά σου σ' έναν άνθρωπο μυστηριώδη... Είδα μία φοβερή αντίληψη, μίαν άπαισία άπιστία, μία προδοσία, και τέλος...

Η χειρομάντισσα σώπασε σά να δίσταζε.

— Και τέλος; επανέλαβε η Έβραιοπούλα άνυπαύτως.

— Βλέπω ένα άπαισιο και τραγικό τέλος... ψιθύρισε η «Κόρη του διαβόλου».

— Ποιο είναι το τέλος αυτό; Μίλησε λοιπόν.

— Βίαιος και πρόωρος θάνατος...

— Θάνατος βίαιος και πρόωρος... επανέλαβε η Δεβόρα τρομαγμένη. Δολοφονία δηλαδή;

— Ναι...

— Και ποιός θα είναι ο δολοφόνος;

— Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω... Βλέπω τη δολοφονία, αλλά όχι και το δολοφόνο.

Η Δεβόρα που είχε γίνει κάτωχρη, έ-

γυρε πάνω στην πολυθρόνα όπου καθόταν κι έκλεισε τα μάτια της.

— Τι έπαδες; την ρώτησε άνήσυχη η «Κόρη του διαβόλου», σκυδοντας άπάνω της.

— Αλλά η Έβραιοπούλα δεν απάντησε. Είχε λιποθυμήσει.

Διακόσιες χιλιάδες φράγκα κι' ένα διπλό λουδοβίκειο

Η «Κόρη του διαβόλου» γονάτισε κοντά στην Έβραιοπούλα και της ξεκούμπωσε το φόρεμα, για ν' αναπνεύσει καλλίτερα.

Πραγματικά, η νέα άνοιξε τα μάτια της και ψιθύρισε:

— Δεν είναι τίποτα...

— Μα, τί έπαδες λοιπόν; την ρώτησε η χειρομάντισσα.

— Δεν ξέρω, απάντησε η Έβραιοπούλα, αλλά αυτές οι φοβερές προφητείες μου έκαναν μεγάλη έντυπωση...

— Ένοιωσα την καρδιά μου να παγώνει... Μου φαινόταν πως με πίεζε το χέρι του δολοφόνου μου...

— Ήταν ένας άνοητος και παράλογος φόβος...

— Σου ζητώ συγγνώμην, Δεβόρα μου...

— Για τί πράγμα;

— Γιατί έγω φταίω για όλα αυτά...

— Μην είσαι παιδί, καμμένη... Αν μίλησες, τόκαγες για κατήρι μου...

— Μήπως έγω δεν σ' παρακάλεσα να μου πής την τύχη μου;... Κι' έπειτα, μήπως ήξερες και συ ότι θα μου έκαναν τέτοια έντυπωση τα λόγια σου;

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε η «Κόρη του διαβόλου», αλλά θα ήταν προτιμώτερο να σωπάσω...

— Όπωςδήποτε όμως, πιστεύω, Δεβόρα μου, πως η δυσάρεστη αυτή έντυπωση πέρασε πια κι' ότι δεν πιστεύεις ούτε λέξη από τις άνοητες προφητείες μου...

— Όσο γι' αυτό, μείνε ήσυχη, απάντησε χαμογελώντας η Έβραιοπούλα. Προτιμώ ν' αμφισβάλλω για την τέχνη σου... Θα ήταν τόσο φοβερό να δολοφονηθώ, ενώ δεν είμαι ακόμα παρά μόνο δεκαεννιά χρονών...

★

— Άς αβίσουμε όμως τις δυο αυτές νέες, που θα τις ξαναβρούμε σε λίγο, κι' ας ξαναγυρίσουμε στον Ραούλ ντε Τραμπλέι.

Με τις τσέπες του γεμάτες από χρυσά νομίσματα, έφυγε από το μέγαρο, όπου χαρτοπαιζάν και γύρισε στο ξενοδοχείο του.

Ο Ζάκ, που τον περίμενε άγρυπνος, του είπε, μόλις τον είδε:

— Νά ξέρατε, κύριε ίππότη, πόσο φοβόμουν μήπως σάς συνέβη τίποτα...

— Πραγματικά, παιδί μου, απάντησε ο Ραούλ, κάτι μου συνέβη.

— Οχι κανένα δυστύχημα, ελπίζω...

— Ο Ζάκ πλησίασε στο τραπέζι.

Κύτταξε άρεκτη ώρα το σωρό τα χρυσά νομίσματα, που ήταν άπλωμένα εκεί πάνω, κι' έπειτα άπλωσε το χέρι του διαστακτικά και πήρε ένα διπλό λουδοβίκειο, που τββαλε στην τσέπη του.

— Τι θα τά κάμω τόσα χρήματα; ψιθύρισε...

— Η άγνωστη

— Καύμένο παιδί, σκέφτηκε ο Ραούλ, προσέχοντας τη διακριτικότητα του Ζάκ.

— Ένας υπέρτης έχει, καμμία φορά, ψυχή ευγενικώτερη από έναν άρχοντα... Ένώ εγώ σκέπτομαι πως να εκδικηθώ, αυτός δεν σκέπτεται παρά πως να με αγαπήσει...

— Έπρεπε έπειτα να κοιμηθώ, γιατί είχε μείνει άγρυπνος όλη τη νύχτα, παίζοντας χαρτιά, και ξύπνησε κατά τις τρεις το άπογευμα.

Βγήκε τότε, άποφασισμένος να βρή ένα σπίτι κατάλληλο για να μείνει, και, πρώτα απ' όλα, να πάρη πάλι από τον Ναθάν το ρολοί του.

Καθώς βόδιζε όνειροπολώντας την καινούργια ζωή, που θάκανε, έφτασε στη γωνία της όδου Ρισελιέ κι' ήταν έτοιμος να μπη στην όδον Σαιν - Ουορέ, όταν έπεσε, άσφοημένος καθώς ήταν, πάνω σε κάποιον, που έρχόταν από το αντίθετο μέρος.

— Σήκωσε τα μάτια του, κι' είδε πως ήταν μία ώσαιοτατή νέα, άπλοντυμένη σαν μοδιστρώλα.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς ψιθύρισε.

— Τώρα θα ίδης...

Κι' ο Ραούλ, δάχνοντας τα χέρια του στις τσέπες του, έβγαλε δυο χούφτες χρυσά νομίσματα και τάρριξε πάνω στο τραπέζι.

Ο Ζάκ κυτούσε το σωρό εκείνου του χρυσάφιού, χωρίς να πιστευη τα μάτια του, ενώ ο Ραούλ ξανάβαλε τα χέρια του στις τσέπες του και ξανάβγαλε και άλλα λουδοβίκεια.

— Θεέ μου... Πόσα χρήματα... ψιθύρισε θαμπωμένος ο Ζάκ.

— Δεν είναι χρήματα, αγαπητέ μου, του είπε με ύφος σοδαρό ο Ραούλ. Είναι η δύναμη, η εκδίκηση... Με πρόσβαλαν και μ' έδιωξαν από το σπίτι μου άνθρωποι, που μου εκλεψαν την περιουσία μου και τ' όνομά μου. Τους ανθρώπους αυτούς θα τους ξαναγκάσω να μου ζητήσουν έλεος...

Και σένα, Ζάκ, σ' έδιωξαν από το σπίτι, όπου πέθανε ο πατέρας σου. Αν βέλεις, παιδί μου, μόλις τελειώσω την εκδίκησή μου, θάρη κι' η σειρά της δικής σου...

— Κύριε ίππότη, δεν επιθυμώ να εκδικηθώ κανένα, απάντησε ταπεινά ο Ζάκ.

— Είσαι λοιπόν τόσο άνανδρος, ώστε να ξεχνάς το κακό που σου έκαναν;

— Οχι, δεν είναι αυτό, κύριε ίππότη...

— Άλλος;

— Εκείνος, που νόμιζαν ότι θα μ' έβλαψαν, εργάστηκαν για το καλό μου...

— Τι θέλεις να πής;

— Αν δεν καταντούσα να μην έχω ψωμί να φάω και μέρος να κοιμηθώ, άσφαλώς, κύριε ίππότη, δεν θα με δρίσκατε περμενον στο δρόμο, και δεν θα με παίρνατε μαζί σας...

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο Ραούλ.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Ζάκ, εκείνη η δυστυχία μούφερε τη σημερινή εύτυχία, γιατί, όσο σεις θα θέλετε να με κρατήσετε κοντά σας, δεν θα ύπαρχη για μένα καλλίτερη θέση στον κόσμο...

Ο Ραούλ συγκινήθηκε απ' αυτή την άφοσίωση.

Μ' όλες τις άριστοκρατικές του προλήψεις — προλήψεις που τις είχαν όλοι οι ευγενείς της εποχής εκείνης, που θεωρούσαν όλους τους άλλους ανθρώπους κατωτέρους των — άπλωσε το χέρι του στον Ζάκ, που δίστασε να το σφίξει.

— Καύμένο παιδί, ψιθύρισε ο Ραούλ, είσαι καλλίτερος έσύ από μένα...

— Έχεις πιο άγνη ψυχή...

Σώπασε για λίγο, κι' έπειτα συνέχισε:

— Ξέρω καλά πως μία άφοσίωση σαν τη δική σου δεν πληρώνεται με χρήματα...

— Αλλά έπειδή, ωστόσο, είμαι τώρα πλούσιος, πρέπει και συ να γίνης... Όλα αυτά τα χρήματα, που βλέπεις πάνω στο τραπέζι, ανήκουν και σε σένα, όπως ανήκουν και σε μένα... Πάρε λοιπόν απ' αυτά όσα θέλεις...

Ο Ζάκ πλησίασε στο τραπέζι.

Κύτταξε άρεκτη ώρα το σωρό τα χρυσά νομίσματα, που ήταν άπλωμένα εκεί πάνω, κι' έπειτα άπλωσε το χέρι του διαστακτικά και πήρε ένα διπλό λουδοβίκειο, που τββαλε στην τσέπη του.

— Τι θα τά κάμω τόσα χρήματα; ψιθύρισε...

— Η άγνωστη

— Καύμένο παιδί, σκέφτηκε ο Ραούλ, προσέχοντας τη διακριτικότητα του Ζάκ.

— Ένας υπέρτης έχει, καμμία φορά, ψυχή ευγενικώτερη από έναν άρχοντα... Ένώ εγώ σκέπτομαι πως να εκδικηθώ, αυτός δεν σκέπτεται παρά πως να με αγαπήσει...

— Έπρεπε έπειτα να κοιμηθώ, γιατί είχε μείνει άγρυπνος όλη τη νύχτα, παίζοντας χαρτιά, και ξύπνησε κατά τις τρεις το άπογευμα.

Βγήκε τότε, άποφασισμένος να βρή ένα σπίτι κατάλληλο για να μείνει, και, πρώτα απ' όλα, να πάρη πάλι από τον Ναθάν το ρολοί του.

Καθώς βόδιζε όνειροπολώντας την καινούργια ζωή, που θάκανε, έφτασε στη γωνία της όδου Ρισελιέ κι' ήταν έτοιμος να μπη στην όδον Σαιν - Ουορέ, όταν έπεσε, άσφοημένος καθώς ήταν, πάνω σε κάποιον, που έρχόταν από το αντίθετο μέρος.

— Σήκωσε τα μάτια του, κι' είδε πως ήταν μία ώσαιοτατή νέα, άπλοντυμένη σαν μοδιστρώλα.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς ψιθύρισε.

— Τώρα θα ίδης...

Κι' ο Ραούλ, δάχνοντας τα χέρια του στις τσέπες του, έβγαλε δυο χούφτες χρυσά νομίσματα και τάρριξε πάνω στο τραπέζι.

Ο Ζάκ κυτούσε το σωρό εκείνου του χρυσάφιού, χωρίς να πιστευη τα μάτια του, ενώ ο Ραούλ ξανάβαλε τα χέρια του στις τσέπες του και ξανάβγαλε και άλλα λουδοβίκεια.

— Θεέ μου... Πόσα χρήματα... ψιθύρισε θαμπωμένος ο Ζάκ.

— Δεν είναι χρήματα, αγαπητέ μου, του είπε με ύφος σοδαρό ο Ραούλ. Είναι η δύναμη, η εκδίκηση... Με πρόσβαλαν και μ' έδιωξαν από το σπίτι μου άνθρωποι, που μου εκλεψαν την περιουσία μου και τ' όνομά μου. Τους ανθρώπους αυτούς θα τους ξαναγκάσω να μου ζητήσουν έλεος...

Και σένα, Ζάκ, σ' έδιωξαν από το σπίτι, όπου πέθανε ο πατέρας σου. Αν βέλεις, παιδί μου, μόλις τελειώσω την εκδίκησή μου, θάρη κι' η σειρά της δικής σου...

— Κύριε ίππότη, δεν επιθυμώ να εκδικηθώ κανένα, απάντησε ταπεινά ο Ζάκ.

— Είσαι λοιπόν τόσο άνανδρος, ώστε να ξεχνάς το κακό που σου έκαναν;

— Οχι, δεν είναι αυτό, κύριε ίππότη...

— Άλλος;

— Εκείνος, που νόμιζαν ότι θα μ' έβλαψαν, εργάστηκαν για το καλό μου...

— Τι θέλεις να πής;

— Αν δεν καταντούσα να μην έχω ψωμί να φάω και μέρος να κοιμηθώ, άσφαλώς, κύριε ίππότη, δεν θα με δρίσκατε περμενον στο δρόμο, και δεν θα με παίρνατε μαζί σας...

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο Ραούλ.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Ζάκ, εκείνη η δυστυχία μούφερε τη σημερινή εύτυχία, γιατί, όσο σεις θα θέλετε να με κρατήσετε κοντά σας, δεν θα ύπαρχη για μένα καλλίτερη θέση στον κόσμο...

Ο Ραούλ συγκινήθηκε απ' αυτή την άφοσίωση.

Μ' όλες τις άριστοκρατικές του προλήψεις — προλήψεις που τις είχαν όλοι οι ευγενείς της εποχής εκείνης, που θεωρούσαν όλους τους άλλους ανθρώπους κατωτέρους των — άπλωσε το χέρι του στον Ζάκ, που δίστασε να το σφίξει.

— Καύμένο παιδί, ψιθύρισε ο Ραούλ, είσαι καλλίτερος έσύ από μένα...

— Έχεις πιο άγνη ψυχή...

Σώπασε για λίγο, κι' έπειτα συνέχισε:

— Ξέρω καλά πως μία άφοσίωση σαν τη δική σου δεν πληρώνεται με χρήματα...

— Αλλά έπειδή, ωστόσο, είμαι τώρα πλούσιος, πρέπει και συ να γίνης... Όλα αυτά τα χρήματα, που βλέπεις πάνω στο τραπέζι, ανήκουν και σε σένα, όπως ανήκουν και σε μένα... Πάρε λοιπόν απ' αυτά όσα θέλεις...

Ο Ζάκ πλησίασε στο τραπέζι.

Κύτταξε άρεκτη ώρα το σωρό τα χρυσά νομίσματα, που ήταν άπλωμένα εκεί πάνω, κι' έπειτα άπλωσε το χέρι του διαστακτικά και πήρε ένα διπλό λουδοβίκειο, που τββαλε στην τσέπη του.

— Τι θα τά κάμω τόσα χρήματα; ψιθύρισε...

— Η άγνωστη

— Καύμένο παιδί, σκέφτηκε ο Ραούλ, προσέχοντας τη διακριτικότητα του Ζάκ.

— Ένας υπέρτης έχει, καμμία φορά, ψυχή ευγενικώτερη από έναν άρχοντα... Ένώ εγώ σκέπτομαι πως να εκδικηθώ, αυτός δεν σκέπτεται παρά πως να με αγαπήσει...

— Παρακαλώ, κυριε, απάντησε η νέα, χαμογελώντας ευγενικά, και κυττάζοντας τον καταμάτα.

Και, κάνοντας μία μικρή υπόκλιση, εξακολούθησε το όρομό της.

Ο Ραούλ στάθηκε και την παρακολουθούσε με το βλέμμα.

Όταν προχώρησε καμμία εκατοστή βήματα, κοντοστάθηκε κι' αυτή κι' έστρεψε το πρόσωπό της πίσω.

Είδε τον Ραούλ, που στεκόταν ακόμη άκίνητος στην ίδια θέση, και την κυτούσε, και σκέφτηκε:

— Τι όμορφος που είναι... Στέκεται ακόμα και με κυττάζει... Αν με παρακολουθούσε...

— Αλλά η ιδέα αυτή άσφαλώς δεν την τρόμαζε, γιατί δεν ταχυνε καθόλου το βημα της.

— Τι όμορφη που είναι... Έλεγε μέσα του κι' ο Ραούλ. Αν την ακολουθούσα...

— Εκείνη τη στιγμή όμως, θυμήθηκε τη Δεβόρα, που την είχε μάλιστα ίδη στον ύπνο του, κι' η άνάμνησι αυτή τον έκανε ν' αλλάξη γνώμη.

— Για ποιά λόγο ν' ακολουθήσω αυτή τη μοδιστρώλα; σκέφτηκε. Μήπως, σε λίγο, δεν θα ίδω μία νέα πολύ πιο όμορφη απ' αυτήν;

— Ωστόσο, δίσταζε ακόμα.

— Αν έβλεπε ότι η νέα γύρισε το κεφάλι της για να τον κυττάει, άσφαλώς θα την ακολουθούσε.

— Αλλά δεν την άντελήφθη, και, σε λίγο, την έχασε έντελώς από τα μάτια του, άναμέσα στον κόσμο.

Εξακολούθησε λοιπόν το δρόμο του, προς την όδο Σαιν - Ουορέ, ενώ η άγνωστη νέα έλεγε ακόμα μέσα της:

— Αν με ακολουθούσε...

— Αλλά ο Ραούλ δεν την ακολουθούσε.

— Η άγνωστη εκείνη νέα ήταν η «Κόρη του διαβόλου».

Ο Ραούλ κι' ο Ναθάν

Σε λίγο ο Ραούλ έφτασε μπροστά στο σπίτι του Έβραϊου και χτύπησε την πόρτα.

— Άκουσε το σκυλί, από την αυλή, να γαυγίζει σαν λυσασμένο, αλλά δεν του έδωσε σημασία.

Σκεπτόταν τη Δεβόρα.

— Θάρη να μου άνοιξη, έλεγε μέσα του.

— Αλλά δεν ήταν το βήμα της, που άντήχησε, κι' ούτε το πρόσωπό της, που φάνηκε στο μικρό άνοιγμα της πόρτας.

— Ούτε ήταν η φωνή της, που τον ρώτησε: Ποιάς είστε και τί θέλετε;

Ο Ραούλ άναγνώρισε το ρυθμιζόμενο εκείνο πρόσωπο: Ήταν ο Έκεκιήλ Ναθάν.

— Είμαι ο ίππότης, που σάς επισκέφτηκε χθες το βράδυ, και θέλω να σάς δω, απάντησε ο νέος.

— Πραγματικά, τώρα σάς θυμήθηκα, απάντησε ο Έβραϊός. Να με συχωράτε, άρχοντά μου, αλλά βλέπω τσους κάθε μέρα, ώστε δεν καλοθυμούμαι το πρόσωπο. Αλλά, είμαι και γέρος πιά, και δεν έχω το μνημονικό που είχα άλλοτε...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Ραούλ. Άνοιχτε μου τώρα την πόρτα, σάς παρακαλώ...

— Άμέσως, άρχοντά μου, άμέσως... απάντησε ο Έβραϊός, τραβώντας τους σύρτες, και γυρίζοντας το κλειδί.

— Η πόρτα άνοιχτηκε τέλος, και ο Ραούλ μπήκε μέσα.

— Ν' άνέβουμε επάνω, αν θέλετε, συνέχισε ο Ναθάν, και τα λέμε...

Ο Ραούλ τον ακολουθούσε, και καθώς προχωρούσε, κυτούσε γύρω του, αλλά δεν είδε τη Δεβόρα πουθενά. Η νέα είχε γίνει άφαντη...

— Άνέθηκαν τέλος στο δωμάτιο του το κογλύφου.

Ο Έβραϊός κάθισε στην πολυθρόνα του, άκούμπησε τα σκελετωμένα του χέρια πάνω στο γραφείο του και είπε:

— Αν έρχεστε, άρχοντά μου, για κάπο νένα δάνειο, έχετε ότι δεν μπορώ να κόνω τίποτα χωρίς ένέχυρο...

— Άς δούμ'.

— Δεν έρχομαι για δάνειο απάντησε ο Ραούλ.

— Τότε λοιπόν τί θέλετε;

— Να σάς έπιστρέψω εκείνα που σάς χρωστάω...

— Τα έζηνα μου λουδοβίκεια;

— Μάλιστα.

— Άλλά σεις μου είχατε ζητήσει έξη βδομάδες διόρια...

— Πρωτιμώ γά σάς πληρώσω τώρα άμέσως.

— Ξέρετε όμως ότι, σύμφωνα μ' εκείνα που είπαμε, ο τόκος είναι ο ίδιος, είτε για μία μέρα, είτε για έξη βδομάδες...

— Το ξέρω, αλλά δεν έχω σκοπό να κόνω τέτοιου είδους συζητήσεις. Σας χρωστάω έξηνα λουδοβίκεια, πάρτε τα...

Κι' ο Ραούλ έβγαλε από την τσέπη του κι' άκούμπησε μπροστά στον Έβραϊό μία στήλη από χρυσά νομίσματα.

— Ο λογαριασμός είναι σωστός, είπε ο Ναθάν, λυγίζοντας τα νομίσματα στη χούφτα του. Πόσο είστε συνεπής, άρχοντά μου.

— Άπορείτε μήπως γι' αυτό;

— Καθόλου. Πρώτα - πρώτα, γιατί έγω δεν συνηθίζω ν' άπορώ για τίποτα... Σας λέγω μόνο

— Λοιπόν σκέπτεστε να ξαναπαίζετε;
— Μάλιστα.
— Τότε, σ' όχτώ μέρες το ρολόι αυτό, πού σας επιστρέφω τώρα, θάρη πάλι εδώ...

— Αυτό θα το δούμε.
— Μην ξεχάσετε μόνο, άρχοντά μου, ότι, αν αποφασίσετε να το πουλήσετε, σας πρόσφερα και σας προσφέρω ακόμα έκαστο λουδοβίκεια γι' αυτό.
— Ο Ραούλ ανασήκωσε τους ώμους του χωρίς ν' απαντήσει.

— Ο Έβραϊός τον έβγαλε ως την πόρτα. Η Δεβόρα δεν είχε φανή καθόλου, σ' όλο αυτό το διάστημα.

Ο Ναθάν κι' η Δεβόρα

— Τι φορτικός πού είναι αυτός ο άνθρωπος, έλεγε μέσα του ο Ραούλ, καθώς προχωρούσε στην οδό Σαιν-Όνορέ. Δεν κυττάει τη δουλειά του, πού του άφινει τρακόσια στα έκαστο κέρδος μόνο θέλει να δίνει και συμβουλεύει. Ο άνοητος... Δεν ξέρει, ασφαλώς, τί σημασία έχει να σε προστατεύει το καλό σου άστρο... Δεν καταλαβε πως άλλαξε η τύχη του από χτες το βράδυ, κι' ότι όλα τώρα θα μου πηγαίνουν καλά... Βέβαια, σ' όλη μου τη ζωή δεν θα ξαναπαύομαι το πόδι μου στη σπηλιά αυτού του γεροτοκογλύφου, αν η κόρη του δεν ήταν τόσο όμορφη... Άλλ' αυτή η Δεβόρα μ' έχει τρελλάνει... Θέλω να την ξαναδώ και θα την ξαναδώ όπωσδήποτε...

Στο άναμεταξύ, ο Ναθάν, άφου κλείδωσε την εξώπορτα, άνέθηκε στο άπάνω πάτωμα του σπιτιού του, για να συνεχίσει τους λογαριασμούς του, πού τους είχε διακοψει ο έρχομός του νέου.

Άκουσε όμως τη φωνή της Δεβόρας, πού τον φώναζε, και ξανακατέβηκε τις σκάλες.

Βρήκε την κόρη του ξαπλωμένη πάνω σε μία πολυθρόνα.

Αντί για το απλό φόρεμα, πού φορούσε την προηγούμενη νύχτα, σήμερα είχε βάλει ένα άνατολίτικο, πολυτελέστατο.

Τα μάτια της είχαν ένα μαύρο κύκλο γύρω.

— Μήπως είσαι άρρωστη, κόρη μου; την ρώτησε με άγωνία ο Ναθάν.

— Μου πονάει λίγο το κεφάλι, ψιθύρισε η Δεβόρα. Μην άνησυχείτε, δεν έχω τίποτα.

— Άλήθεια, παιδί μου;
— Ναι, καλέ μου πατέρα... Αύριο το πρωί θα είμαι έντελώς καλά...

— Ο Θεός να δώσει... Με φώναξε πρδ όλίγου, παιδί μου;

— Μάλιστα, πατέρα μου;
— Τι με ήθελες;

— Να σε ιδώ μόνο και να μιλήσουμε λίγο... Έπληττα μόνη μου.

— Ευχαρίστως, κόρη μου. Άλλά δεν μου λές, πως φέρεσαι σήμερα αυτό το όμορφο φόρεμα, ενώ ποτέ άλλοτε δεν σε είδα να το φορέσεις;

— Έτσι, από άπλη ιδιοτροπία, πατέρα μου, άπάντησε η Δεβόρα κοκκινίζοντας.

— Ο Έβραϊός θεώρησε φυσική αυτή την εξήγησι και δεν επέμεινε περισσότερο.

Άρχισαν τότε να συζητούν για διάφορα ζητήματα, κι' η Δεβόρα προσπαθούσε να φέρη τη συζήτησι σ' εκείνο πού την άσασχολούσε.

Τέλος, τον ρώτησε:

— Δεν είστε μόνος σας, πρδ όλίγου, πατέρα μου;

— Όχι, άπάντησε ο Ναθάν.

— Ναι, μου φάνηκε πως άκουσα την έξωπορτα να κλείνει... Ποιος ήταν λοιπόν;

— Ο νέος εκείνος πρδ τού άνοιξε χτες το βράδυ εσύ, άπάντησε άνυποπτος ο Έβραϊός.

Τα μάγουλα της Δεβόρας έγιναν κατακόκκινα, πράγμα πού δεν τ' άντελήφθη ο πατέρας της.

— Ξαναήρθε λοιπόν αυτός ο νέος; ρώτησε με ύφος δίδην άδιάφορο εκείνη.

— Ναι.
— Και τί ήθελε; Άσφαλώς ήθε να δανειστή κι' άλλα χρήματα.

— Όχι, κόρη μου, κανείς λάθος... Τότε λοιπόν;

— Μου επέστρεψε το ποσό, πού του δάνεισα χτες το βράδυ.

— Τόσο γρήγορα;

— Ο άρχοντας αυτός φαίνεται να ξεφλάη γρήγορα τους λογαριασμούς του...

— Ο άρχοντας είπατε;

— Ναι, παιδί μου...
— Πιστεύετε λοιπόν ότι είναι ευγενής;
— Δεν άμφισβάλω καθόλου γι' αυτό...
— Ξέρετε το όνομά του;
— Όχι...
— Τότε λοιπόν;

— Το ρολόι εκείνο με τα διαμάντια, πού μου είχε άφίσει για ένέχυρο, ήταν οικογενειακό του κειμήλιο, φαίνεται, γιατί είχε άπάνω ακαλόγητο οικόσημο, με στέμμα μαρκησιού...

— Τότε, πατέρα μου, είπα με προσποιητή άδιαφορία η Δεβόρα, θα είναι πολύ εύκολο να μάθετε σε ποιάν οικογένεια άνήκει το οικόσημο αυτό, φτάνει να φυλμετρήσετε κανένα κατάλογο οικόσημων.

— Βέβαια, θα μου ήταν πολύ εύκολο, άλλά για ποιο λόγο να κυττάω; Οάπρεπε ναχω κάποιο σκοπό για να το κάνω...

— Έχετε δίκιο, παραδέχτηκε η Δεβόρα. Ίσως να μην ξαναϊδείτε αυτόν τον άρχοντα, πού λέτε...

— Όσο γι' αυτό, γελιέσαι, είπα χαμργελώντας ο Έβραϊός.

— Πώς; Όχι ξανάρθη;

— Και γρήγορα μάλιστα.

— Άλλ' άφου σας πληρώσε το χρέος του;

— Και νομίζεις ότι δεν θα ξαναχρειασθή χρημάτα;

— Λέτε;

— Ξέρεις με τί λεφτά με πληρώσε πρδ όλίγου;

— Πώς θέλετε να το ξέρω;

— Με λεφτά κερδισμένα στα χαρτιά.

— Έπαιξε χτες το βράδυ και κέρδισε πολλά, παραπολλά, διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

Το κακό όμως είναι ότι έχει μέσα στο αίμα του το πάθος της χαρτοπαίξις, αυτό το κατάλαβα από την έκφρασι πού προσώπου του, κι' από τα λόγια πού μου είπα...

Θα πάη πάλι να παίξει και θα χάση ό,τι κέρδισε, και, για να εξοικονομήση πενήνια λουδοβίκεια, θα μου ξαναφέρει το ρολόι του ένέχυρο...

— Η Δεβόρα δεν άκουγε πιά τον πατέρα της.

— Κρίμα... Έλεγε μέσα της. Είναι χαρτοπαίκτης...

— Ο Έβραϊός εξακολούθησε:

— Όσο για μένα, καλλίτερα νάνε κανείς κλέφτης και άσματος, παρά χαρτοπαίκτης. Γιατί ο χαρτοπαίκτης δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο. Και τί γυναίκα του, και τί μητέρα του την ίδια είναι ικανός να πουλήση, για να βρη λεφτά να πάη να παίξει. Άκόμα και τα εκατομμύρια, πού μάζεψα για σένα νύχτα, μπορεί να τα χάση μέσα σε λίγες νύχτες, μέσα σε λίγες ώρες στα χαρτιά. Κι' όταν μείνη απένταρος, θα πάη να κλέψη για να ξαναπαίξη...

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε η πόρτα να χτυπά, κι' ο Ναθάν έφυγε άμέσως, για να πάη ν' άνοιξη.

— Η Δεβόρα ξαπλώθηκε πάλι στην πολυθρόνα της, ψιθυρίζοντας:

— Πρέπει να βρω ένα βιβλίο με οικόσημα, για να μάθω τ' όνομά του... Ο πα-

τέρας μου νομίζει πως ένας χαρτοπαίκτης είναι άδιόρθωτος... Άλλά δεν υπάρχει έλάττωμα, καθώς λένε, πού να μην το διορθώνη ο έρωτας...

Μιά νύχτα...

— Όταν ο Ραούλ βγήκε από το σπίτι του Έβραϊού, ήταν σούρουπο.

Πυκνή όμίχλη άπλωνόταν σ' όλο το Παρίσι, και τα λυχναρία, πού άναβαν μέσα από τα τζάμια των εργαστηρίων, μόλις σκόρπιζαν ένα άμυδρο φώς.

— Ο Ραούλ κύτταξε γύρω του.

— Πού πάω; άναρωτήθηκε.

Καταλάβαινε πως πεινούσε. Είχε ξυπνήσει άργά, καθώς ξέρουμε, κι' είχε βγ' από το ξενοδοχείο του χωρίς να προγευματίση.

Τράβηξε λοιπόν σε μία περίφημη ταβέρνα της εποχής εκείνης, το «Χρυσό άρμα», πού σήναζαν οι νεαροί ευγενείς, γιατί εύρισκαν καλή κουζίνα και περίφημα κρασιά.

Προτού φτάση κανείς στη μεγάλη αίθουσα της ταβέρνας, περνούσε από την κουζίνα, όπου ψήνονταν διαρκώς πολυαριθμα άρνιά, κοτόπουλα, πάπιες, γουρουνόπουλα...

— Ο Ραούλ μπήκε στην ταβέρνα, παράγγειλε ένα λουκουλίο δείπνου, κι' άφου έφαγε και ήπιε άρκετά, πληρώσε και ξαναβγήκε.

— Και τώρα πού να πάω; άναρωτήθηκε, μόλις βρέθηκε στο δρόμο.

— Η ώρα όμως ήταν προχωρημένη και δεν εύρισκε άμαζί.

— Αποφάσισε λοιπόν να προχωρήση στην τύχη.

— Κι' αυτή — κατά παράδοξη σύμπτωσι — τον ώδηγησε στην είσοδο του χαρτοπαγιού.

— Ο Ραούλ θέλησε να εξακολουθήση το δρόμο του, άλλά μία δύναμι, άνώτερη από τη θέλησί του τον κάρφωσε στη θέση του.

— Άν έμπαινα μέσα; άναρωτήθηκε.

— Κι' έπειτα, άνασηκώνοντας τους ώμους του με άδιαφορία, πρόσθεσε:

— Και γιατί όχι; Τί έχω να φοβηθώ;

— Μήπως δεν μπορώ να περάσω τη βαρδιά μου εύχάριστα, παίζοντας χαρτιά, με τα είκοσι-εικοσιπέντε λουδοβίκεια, πού έχω στην τσέπη μου; Κι' αν έχανα, τί σημασία θα είχε; Κι' αν δεν έχανα; Χτες το βράδυ, με πενήντα λουδοβίκεια, κέρδισα διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Στο πείσμα του γερο-Ναθάν, μπορεί άπόψε να κερδίσω άλλα τόσα...

— Κι' ο Ραούλ, μ' αυτή τη δικαιολογία, μπήκε στο μέγαρο, όπου έπαιζαν χαρτιά.

— Όλοι όσοι ήταν εκεί μέσα, μόλις τον είδαν, τον άναγνώρισαν, γιατί ήταν ο ίδιος, πού έπαιζαν και το προηγούμενο βράδυ.

— Ο Ραούλ πρόσεζε πως όλοι σιγοψιθύριζαν, δείχνοντας τον με θαυμασμό, κι' αυτό κολάκεψε τη ματαιοδοξία του.

— Για μία στιγμή μάλιστα, σκέφτηκε να

γυρίση στο ξενοδοχείο του και να πάρη κι' άλλα χρήματα, για να δείξη σ' όλους πως ήταν μεγάλος χαρτοπαίκτης.

— Άλλ' η απόστασι ήταν τόσο μεγάλη, ώστε γρήγορα άλλαξε γνώμη.

— Διευθύνθηκε λοιπόν σ' ένα τραπέζι, όπου έπαιζαν «λασκενέ» — ένα παγιόδι, πού ποτέ στη ζωή του δεν είχε παίξει — και κάθισε σ' ένα καθισμα.

— Κύτταξε για λίγο, πως έπαιζαν οι άλλοι, κι' όταν ήρθε η σειρά του να κάνει χαρτιά, πήρε την τραπουλα κι' έριξε πάνω στο τραπέζι τα είκοσιπέντε λουδοβίκεια, πού είχε στην τσέπη του.

— Μπάνκο, είπε ζωηρά, εκείνος πού καθόταν πρδ τα δεξιά του.

— Ο Ραούλ άνακάτεψε τα χαρτιά, ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν με περιέργεια τις κινήσεις του.

— Η τύχη φαίνεται ότι είχε πάρει υπό την προστασία της τον Ραούλ, γιατί, όταν σηκώθηκε κατά τα μεσάνυχτα, από το τραπέζι του «λασκενέ», είχε κερδίσει πάνω από διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Κατέβηκε στο δρόμο, φώναζε δυδ βαστάζους με το φορείο τους, τους έδωσε ένα χρυσό λουδοβίκιο, και τους διέταξε να τον μεταφέρουν στο ξενοδοχείο του.

— Γρήγορα όμως, τους είπα.

— Έννοια σου, άφεντικό, τον διαβεβαίωσαν εκείνοι. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε.

— Ο Ραούλ μπήκε στο φορείο, κι' οι βαστάζοι έκλεισαν την πόρτα.

— Αντί όμως να ξεκινήσουν, άρχισαν να συζητούν με χαμηλή φωνή:

— Άκου, Ζάν, είπα ο ένας άπ' αυτούς στο σύντροφό του. Μου ήρθε μία ιδέα...

— Για λέγε την...

— Να γδύσουμε τον άρχοντα...

— Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου. Το ίδιο σκεφτόμουν κι' εγώ...

— Ο Ραούλ, βλέποντας ότι το φορείο έμενε ακόμα άκίνητο, έσκυψε από το παραθυράκι και ρώτησε θυμωμένος:

— Γιατί δεν ξεκινάτε;

— Άμέσως, άφεντικό, άπάντησε ο ένας από τους βαστάζους. Σιάχνουμε τα ζύλα. Ξεκινάμε τώρα...

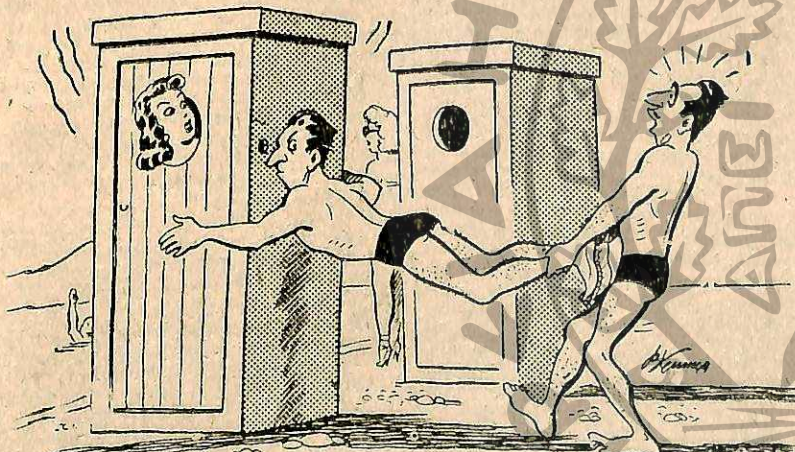
— Πραγματικά, οι δυδ άντρες έπιασαν τα ζύλα του φορείου, το σηκώσαν και ξεκίνησαν.

— Ο Ραούλ ξαπλώθηκε άναπαυτικά στη θέση του, και καθώς λικνιζόταν από το ρυθμικό βάδισμα των βαστάζων, άποκοιμήθηκε.

— Ύστερα από ένα τέταρτο περίπου, το φορείο σταμάτησε άπότομα, κι' ο Ραούλ ξύπνησε, και, νομίζοντας πως είχαν φτάσει, πρόβαλε το κεφάλι του από το παραθυράκι.

— Ο δρόμος, στον όποιον είχαν σταθί, ήταν στενός κι' έρημικός. Ένα άμυδρο φώς προσπαθούσε, του κάκου, να διασχίση το πυκνό εκείνο σκοτάδι.

— Οι βαστάζοι είχαν σταθί λίγο πιδ πέ-ρα και συζητούσαν με χαμηλή φωνή.

— Δεν είπαμε εκ περιτροπής, ρε Θανάση;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— όποια σήκωναν το φορείο, και πού ήταν πολύ κοντά.

— Για λίγη ώρα, ο Ραούλ μπόρεσε να τους αντιμετώπιση. Έπειτα όμως το σπαθί του έσπασε και δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι.

— Έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή και σωριάστηκε καταγής.

— Η πόρτα, πάνω στην όποια στηριζόταν, δεν ήταν, φαίνεται, καλά κλεισμένη, κι' έτσι, κάτω από το βάρος του κορμιού του, άνοιξε, κι' ο Ραούλ έπεσε στην αψη.

— Καλά τον κανονίσαμε, είπαν οι δυδ κακούργοι.

— Καί, σκύβοντας πάνω στο θύμα τους, άρχισαν να του ψάχνουν τις τσέπες.

— Βρήκαν ένα μάτσο τραπεζομαματία, πού έκείνη την εποχή είχαν άρχεισει να κυκλοφορούν και δεν ήξεραν την αξία τους.

— Γι' αυτό τ' άφισαν στη θέση τους κι' έβρισαν να βρουν χρυσά νομίσματα. Άλλ' αυτά ησαν πολύ λίγα, γιατί ο Ραούλ, για να μη σέρνη τόσο βάρος άπάνω του, τα είχε αλλάξει, προτού βγ' από τη χαρτοπαίκτη λέσχη. Βρήκαν επίσης και το ρολόι του.

— Αυτά είναι μόνο; ψιθύρισε άπογοτεμένος ο ένας άπ' αυτούς.

— Έτσι φαίνεται, άπάντησε ο άλλος.

— Τί να γίνη; Άς άρκεστούμε και σ' αυτά.

— Και τώρα άς πηγαίνουμε.

— Μία στιγμή...

— Τι θέλεις πάλι;

— Αυτόν εδώ τί θα τον κάνουμε;

— Λες νάνε πεθαμένος;

— Έτσι φαίνεται, άλλά ξέρω κι' εγώ πάλι...

— Δεν τού σπάμε το κεφάλι για να τον άποτελειώσουμε στα σίγουρα;

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί αν ζή, μπορεί να μάς άναγνωρίση καμιά φορά και να βρούμε το μπελά μας...

— Πώς να μάς άναγνωρίση, άφου δεν μάς πρόσεζε καθόλου; Έέ άλλου δεν έχει κανένα μαρτύρα...

— Φοβάσαι, βλέπω, να τον άποτελειώσουμε...

— Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν στην άσχη του στενού αυτού δρόμου, πού ήταν οδός Ντεμπούδερ, πολλά ήματα συγχρόνως.

— Άκούς; είπα ο ένας βαστάζος.

— Ναι.

— Όθνε καμιά περίπολος...

— Αυτό φοβάμαι κι' εγώ...

— Λοιπόν άς στρίβουμε καλλίτερα...

— Κι' οι δυδ κακούργοι, άρπάζοντας το φορείο τους, έφυγαν τρέχοντας, άφου πρώτα έσπρώξαν τον Ραούλ μέσα στην αψη του σπιτιού, κι' έκλεισαν την πόρτα, για να μη φαίνεται.

— Την εποχή εκείνη, οι νυχτοφύλακες, πού έκαναν περιπολία, είχαν τη συνήθεια ν' άναγγέλλουν από μακριά την παρουσία τους, με το θόρυβο πού έκαναν.

— Ειδοποιούσαν έτσι τους κακοποιούς ν' άπομακρυνθούν, κι' όταν αυτοί περνούσαν το δρόμο, οι κακούργοι ξαναγύριζαν κι' άποτελείαν το άπαισίιο έργο τους...

— Έτσι κι' εκείνο το βράδυ, οι νυχτοφύλακες πέρασαν από το στενό δρόμο, με τα τουφέκια τους στον ώμο, λέγοντας άνεκδοτα από τη ζωή τους, και γελώντας άμέριμνα.

— Με το θόρυβο, πού έκαναν, κατάρθαναν να ξυπνούν τους φιλήσυχους πολίτες, έκείνους άκριβώς, πού είχαν αναλάβει να προσυλάγουν από τους κακοποιούς.

— Πέρασαν πλάι από τη μισοκλεισμένη πόρτα, χωρίς να δώσουν καμιά σημασία, και χωρίς να ύπνιτευθούν ότι, πίσω άπ' αυτήν μέσα στην αψη, υπήρχε ένας πληγμένος...

Η κόρη του διαβόλου

— Το σπίτι, μπροστά όπου είχε γίνει η συμπλοκή, ήταν παλιό κι' έρειπωμένο σχεδόν.

— Το άπάνω πάτωμα, είχε ένα δωμάτιο με τοίχους πού έσταξαν νερό από την ύγρασία, με όρρη φτιαγμένη πρόχειρα από σάπια δοκάρια και σανίδες, και με δάπεδο από πλίθους. Το δωμάτιο αυτό το χώριζε σε δυδ ένα μεγάλο παρατάσιμα, μισοεσχισμένο, πού κρεμόταν από την στροφή.

— Το ένα άπ' αυτά τα δυδ «διαμερίσματα» ήταν μεγαλύτερο από το άλλο.

— Στο πιο μικρό, ήταν δυδ φτωχά κρε-

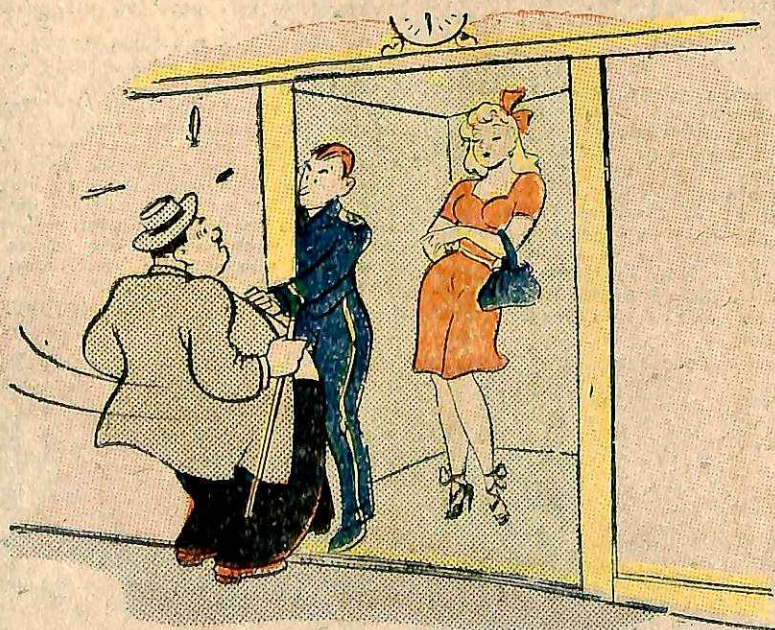
ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Περικλής Ξυνός : Σοβαρός, πενήνταχρονος. ΚΑ' Ελένη Ξυνή : Σοβαρή πενήνταχρονος. ΠΙΠΗΣ : Έλαφρός, νεαρός, γυιός τους. ΦΩΦΗ : Έλαφρά, νεαρή αδελφή. Μία καμαριέρα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην τραπεζαρία των... Ξυνών!).
ΕΛΕΝΗ: Λοιπόν, είνε γεγονός. Τάχει μ' αυτή τη θεαρινούλα.
ΞΥΝΟΣ: Τη Φωφή... πώς την είπες;
ΕΛΕΝΗ: Φωφή Λάρδη. Λάρδη. Να θυμάσαι το λαρόδι. Έτσι, λοιπόν, έξηγούνται όλα: Καί που άργει και που αδυνατίζει...
ΞΥΝΟΣ: ... και που υπέγραψε του κόσμου τις συναλλαγματικές και δεν προφταίνω να πληρώσω.
ΕΛΕΝΗ: Μάλιστα. Άλλα τί θα γίνει; Πρέπει να το σώσουμε το παιδί, Περικλή.
ΞΥΝΟΣ: Ναι, αλλά πώς; Με ποιο τρόπο;
ΕΛΕΝΗ: Έγώ λέω να πιάς να την πιάσεις εσύ αυτήν και να της μιλήσεις.
ΞΥΝΟΣ: Να της δώσω λεπτά δηλαδή. Γιατί οι γυναίκες αυτού του είδους δεν καταλαβαίνουν άλλη γλώσσα.
ΕΛΕΝΗ: Έστω. Να πληρώσουμε μία και καλή να ησυχάσουμε.
ΞΥΝΟΣ: Άς έλπισουμε πώς θα μοιάζει της Μαργαρίτας Γκωτιέ.
ΕΛΕΝΗ: Άφησε το πνεύμα τώρα και κύττα να σώσουμε το παιδί μας, μην τυχόν τον μπλέξει χειρότερα και δής και την παντρευτεί. Λίγα έχουν γίνει;
ΞΥΝΟΣ: Δεν έχεις άδικο.

—Δεν σηκώνει άλλον, κύριε, το άσπασέρ!...

ΕΛΕΝΗ: Βεβαίως, δεν έχω.
ΞΥΝΟΣ: Σήμερα κι' όλες θα πάω.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο σπίτι της Φωφής Λάρδη).
ΞΥΝΟΣ (μπαίνει): Περικλής Ξυνός, δεσποινίς.
ΦΩΦΗ (με βλέμμα 'κοκέττικο'): Χαίρω πολύ, κύριε! Καθήστε.
ΞΥΝΟΣ (σοβαρός): Είμαι ο πατέρας του Πίπη.
ΦΩΦΗ (χαμογελώντας): Το κατάλαβα! Γιατί χάνετε τον καιρό σας σε περιττές επεξηγήσεις...
ΞΥΝΟΣ: Μήπως... καταλάβατε επίσης και το σκοπό της επίσκεψής μου;
ΦΩΦΗ: Νομίζω. Θέλετε να μου πείτε ν' αφήσω ήσυχο το γιο σας!
ΞΥΝΟΣ: Ακριβώς! (Διορθώνει). Δηλαδή... με συγχωρείτε... Θέλω να σας παρακαλέσω να κάνουμε μία μυστική φιλική συμφωνία. Φυσικά... Έπωφελή. Έμεις οι άνθρωποι του εμπορίου λέμε... «με το άζημιωτο». Δεν πρέπει να σας βίξει ή πρότασή μου!
ΦΩΦΗ (με κυνικό ύφος «ατσίδας της πιάτσας»): Δεν μου το κάνετε λιανά αυτό το «αζήμιωτο»;
ΞΥΝΟΣ (δειλιά): Πενήντα λίρες.
ΦΩΦΗ: Για σερίτιόρο με περάσατε; Πενήντα λίρες δίνουνε «πουμπουάρ» στον ταμία για να κλείσουνε καλή θέσι να με δουν!

ΞΥΝΟΣ (ξυνά): Δηλαδή... Τι εξιώσεις έχετε;

ΦΩΦΗ: Τρακόσιες λίρες κι' είνε λίγα.
ΞΥΝΟΣ (σφουγγίζει τον ιδρώτα του): Δεσποινίς... θα σας μιλήσω σαν έμπορος... (Κυττάζει το πόδι της και θαλώνει το βλέμμα του. Κυττάζει τις καμπύλες του κορμιού της κι' η καρδιά του κάνει σαν γραφονηχανή στα χέρια έμπειρης δακτυλογράφου)... Θα σας μιλήσω σαν έμπορος.

ΦΩΦΗ: Μου το είπατε.
ΞΥΝΟΣ: Ναι... Άν υποτεθή, δεσποινίς, ότι ανελάμβανα εγώ τα προσωπικά σας έξοδα... (Ξεροδίνει) εις αντικατάστασιν του γιου μου... Δεν θα ήταν όλα εν τάξει;

ΦΩΦΗ: Θα σας μιλήσω κι' εγώ σαν έμπορος! Για ν' αφήσω το γιο σας, που είνε νέος και που μπορούσε και να με πάρη, και να τον αντικαταστήσω με σας, πρέπει ναχω περισσότερο συμφέρον. Και πρώτα-πρώτα ένα δώρο πεντακόσιες λίρες.

ΞΥΝΟΣ: Πεντακόσιες γίνανε τώρα;
ΦΩΦΗ: Μα πριν ζητάγαμε μόνο ν' αφήσω το γιο σας. Τώρα θέλετε και να... διορίσω στη θέση του εσάς! Διπλή δουλειά, διπλά στοιχίζει. Και πάλι δεν σας είπα έξαρκος!

ΞΥΝΟΣ (παραχαλινόμενος): Σύμφωνα! Πότε... απολύεται αυτός και πότε διορίζομαι εγώ;

ΦΩΦΗ: Πότε θάχω τα χρήματα;
ΞΥΝΟΣ: Σε μία ώρα.
ΦΩΦΗ: Λοιπόν, ώρεδουάρ σε μία ώρα.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο μέρος).
ΠΙΠΗΣ: ...Ο πατέρας δεν μου δίνει πια δεκάρα κι' ούτε πληρώνει άλλο γραμμάτιο.

ΦΩΦΗ: Άκου, χρυσό μου. Θα κάνουμε μία σκηνοθεσία που πιάνει πάντα. Θα πιάς το βράδυ και θα του πής πως σ' έδιωξα και θα προσποιηθεί τον άπαρηγόρητο. Θα του ζητήσεις λεπτά για να ξεσκάσης. Τρακόσιες λίρες θα σου δώση.

ΠΙΠΗΣ: Λες;
ΦΩΦΗ: Είμαι βέβαιη! Το ίδιο θα κάνης στη μητέρα σου. Και σ' ένα μήνα πάλι απ' την αρχή. Κι' έμεις θα βλέπουμε κρυφά και μόνο πρωί.

ΠΙΠΗΣ: Και δεν θα δγαίνης έξω εσύ;
ΦΩΦΗ: Μη σε νοιάζει, αγάπη μου. Θαχωμαι απ' το θέατρο κατ' ευθείαν, σπότη!

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Κυρία... Σας ζητούν.
ΦΩΦΗ: Ά, είνε ο συγγαφένος. Άς περάση στην τραπεζαρία. Λοιπόν, Πίπη μου, φύγε τώρα γιατί δεν πρέπει να σε βλέπουν πια εδώ. Όπως είπαμε. Περιμένω τηλεφώνημά σου και να μουρής αύριο με τις λίρες. Ώρεδουάρ! (Φιλή).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο μέρος).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ορίστε! Πεντακόσιες λίρες.

ΦΩΦΗ: Μερσί! Σας αναγγέλλω ότι ο νέος απέλυθη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Συνεπώς μπορώ... να ανελάβω τα καθήκοντά μου!

ΦΩΦΗ: Μόνο που τόν είδα στενοχωρημένο. Προσέξτε μην πάθη τίποτα γιατί παρ' όλο που να τούρθη συμφέρον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (σοβαρός): Τι λέτε;
ΦΩΦΗ: Ναι, ναι! Σας συμβουλεύω να του δώσετε λεπτά να διασκεδάση...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μά, βέβαια! Όσα θέλει. Άστειεύεστε!

ΦΩΦΗ: Για ναχω κι' εγώ τη συνείδησή μου ήσυχη. (Ξαπλώνεται προκλητικά σ' ένα φωτέϊο). Σβύσε το μεγάλο φώς κι' άναψε τη μικρή λαμπρίτσα!... Κι' έλα ξάπλωσε στα πόδια μου, αγάπη μου... (Μέσα της). Τι δύσκολο επάγγελμα Θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο μπουντουάρ της Φωφής).

ΦΩΦΗ (μετράει): ... Πεντακόσιες λίρες που μουδσε ο γέρος... Και διακόσιες πενήντα ο Πίπης, εφτακόσιες πενήντα. Και διπλασιάστηκε και το μηνιαίο εισόδημα. (Τεντώνεται). Τι δύσκολο επάγγελμα Θεέ μου!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στην τραπεζαρία του Ξυνού).
ΕΛΕΝΗ: Τον βλέπω ήσυχο τελευταία το γιοί μας. Ούτε φαίνεται ναχω στενοχωρηθή καθόλου!

ΞΥΝΟΣ: Ναι. Μα αυτή η ιστορία μου στοιχίσε αρκετά! Σόδεψα ένα σωρό λίρες!

ΕΛΕΝΗ: Δεν πειράζει. Πρέπει να θυσιάζεται κανείς, για να σώση το παιδί του!

ΞΥΝΟΣ (αφού τελείωσε το φρούτο, σηκώνεται να φύγη): Ώρεδουάρ χρυσή μου.

ΕΛΕΝΗ: Που πάς;
ΞΥΝΟΣ: Πάω να δγαλώ τα χρήματα της θυσιάς! Πρέπει, βλέπεις, να εργασθώ λίγο περισσότερο, για να μην πάνε τζάμπα! (Κατεβαίνοντας τις σκάλες). Και τώρα δρόμο για τη Φωφή!

ΕΠΙΛΟΝ

Το Νεκροταφείο

Σε μία συναναστροφή. Μιλάει ένας γιατρός:

—Τελοςπάντων, δεν μπορείτε να μην ομολογήσετε ότι ο κόσμος δείχνει μεγάλη άχαριστία απέναντι των θυσιών και των υπηρεσιών που προσφέρουμε εμείς οι γιατροί! Παντού βλέπει κανείς μνημεία κι' αγάλματα προς τιμήν μεγάλων ανδρών, λογίων, στρατηγών, πολιτικών. Μα πουθενά δεν είδα τίποτα που να θυμίζει κι' έμας τους γιατρούς...

Η οίκο δέσποινις. Ω, γιατρέ μου έχετε μεγάλο άδικο να παραπονισθε. Δεν θα περάσατε, φαίνεται, ποτέ σας απ' τό... Νεκροταφείο!

Ένα άθρο της ωραίας και διασημης στάρ Έστερ Ουίλλιαμς που ενδιαφερεί όλες τις γυναίκες

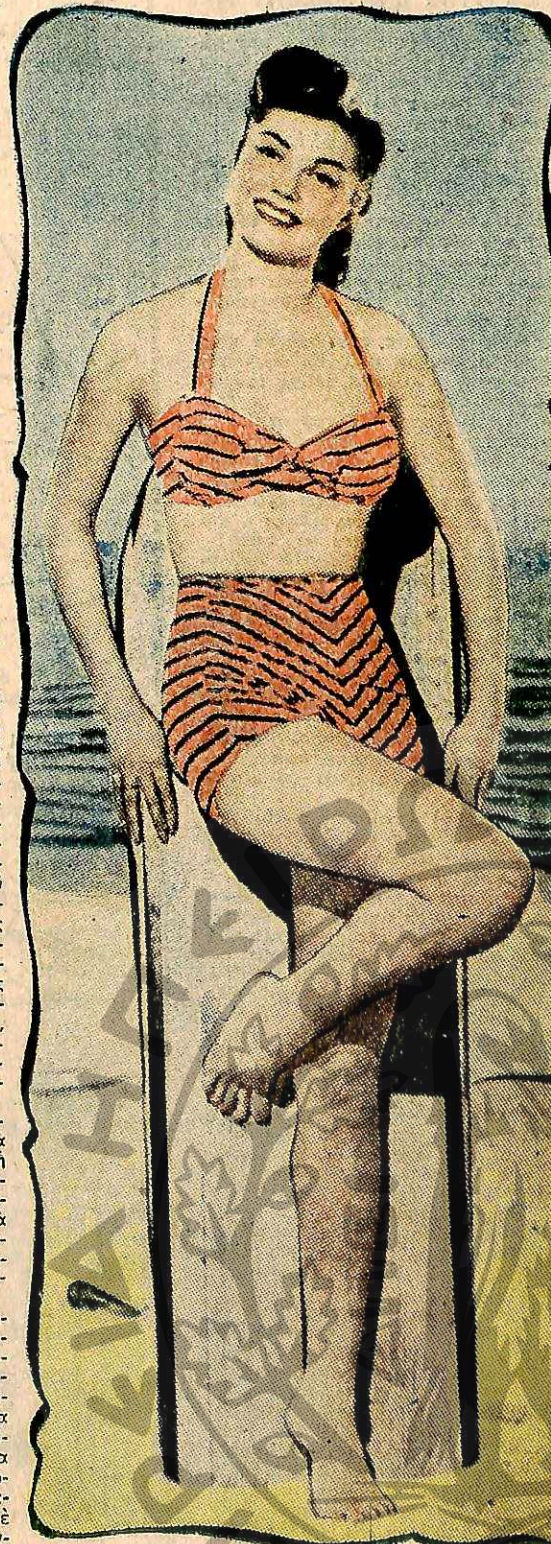
Υγεία σημαίνει ωμορφιά. Ωμορφιά σημαίνει υγεία. Δεν μπορεί να νοηθή και να υπάρξη το ένα χωρίς το άλλο, γιατί όταν μία νέα γυναίκα είνε απόλυτα υγιής, τότε, αυτόματως και χωρίς καμιά τεχνητή επέμβαση, παρουσιάζει πολλά από τα γνωστά χαρακτηριστικά της γυναικείας ωμορφιάς, όπως τα σπινθηροβόλα μάτια, το ωραίο χρώμα, το έλκυστικό χαμόγελο, το αρμονικό σώμα και γενικά το ευχάριστο και έλκυστικό παρουσιαστικό.

Άλλα πώς μπορεί μία γυναίκα να άποκτήση σιδερένια υγεία και, φυσικά, ωμορφιά; Η πείρα με δίδαξε ότι τρεις είνε οι τρόποι, οι βασικές προϋποθέσεις, για την δημιουργία ενός υγιούς σώματος: η καλή διατροφή, η επαρκής άναπαυσις και η καθημερινή άσκησης του σώματος.

Άς αρχίσουμε από την «αστή» διατροφή. Είνε απαραίτητη για τον ανθρώπινο οργανισμό και ιδιαίτερως για τον γυναικείο οργανισμό η καθιέρωσις τακτικών ωρών για τα διάφορα γεύματα και δείπνα. Τα γεύματα και τα δείπνα αυτά πρέπει να είνε το πολύ ταία για την διάρκεια της ημέρας και να παίρνωνται απαραίτητως στις ίδιες πάντα ώρες. Προ πάντος μην τρώτε στα διάμεσα, μεταξύ μεσημβρινού και βραδυνού γεύματος, κι' αυτό χάριν της καλής εμφάνισης του σώματος σας και της υγείας του στομαχιού σας το όποιον — άς σημειωθεί αυτό — είνε ένα από τα θεμελιώτερα όργανα του οργανισμού μας. Τροφή χωρίς μέτρο δημιουργεί ανεπιθύμητο πάχος που συνήθως προκαλεί πολλές και διάφορες άσθενείες. Η κανονική τροφή θα φέρη αυτόματως τις πρώτες ενδείξεις της ωμορφιάς, θα δημιουργήση δηλαδή γυαλιστερά μαλλιά, στιλπνά, σπινθηροβόλα μάτια, ωραία, τάλεια δόντια, ωμορφα νύχια, ρόδινο χρώμα και σώμα με έλκυστικές καμπύλες.

Μετά την προσεκτική και κατάλληλη διατροφή απαραίτητη για την καλή υγεία του σώματος είνε η επαρκής άναπαυσις. Υπάρχουν οργανισμοί που έχουν περισσότερη άναγκη ύπνου από άλλους. Άλλα κατά μέσον όσο το νυκτερινό όκτάωρο — προσέξτε το αυτό, το νυκτερινό όκτάωρο, επαναλαμβάνω — είνε άκοκτό για κάθε οργανισμό.

Η άναπαυσις θέλει κι' αυτή τάξι όπως και η διατροφή. Δεν μπορεί μόνο τρεις ώρες και την επομένη δώδεκα. Έτσι δεν είνε δυνατόν να έχετε τα ίδια άποτελέσματα που ένει ένα κανονικό όκτάωρο ύπνου. Για να κοιμώσαστε του διακαι υγιεινά ή άποσπασμένα του μοτίου σας πρέπει να είνε καθαρά και ν' άνανεώνεται συνεχώς με δροσερόν αέρα. Να άποφεύγετε πάντως τα ρεύματα και να σκεπάζετε με ζεστά σκεπάσματα, άλλα άνι βι-

Η Έστερ Ουίλλιαμς ακολουθεί πιστά τις συμβουλές που δίνει για την υγεία και την ομορφιά...

ρεία (οι δύο, τρεις ή και περισσότερες κουβέρτες δεν είνε διόλου υγιεινές).

Τα πουπουλένια παπλώματα είνε ιδεώδη για το σκοπό αυτόν και προ πάντων δεν κουράζουν με το έλαχιστο βάρος τους. Καί άλλο άπαραίτητο για τον άναπαυτικό ύπνο είνε τα άνετα νυχτικά. Δεν πρέπει να δωνονται κατά τρόπο που ενοχλεί το σώμα ή να έχουν κεντηματο που να «πληγώνουν».

Και τώρα ερχόμαστε στη γυμναστική, που είνε απαραίτητη τόσο για τους άντρες όσο και για τις γυναίκες (για τις γυναίκες νομίζω ότι είνε περισσότερο άσπαρατή), άνεσθητήτως ηλικίας. Κάθε μία γυναίκα πρέπει να άσכולηται με ένα τουλάχιστον σπόρ. Φυσικά, όλοι ξέρουν ότι το δικό μου σπόρ είνε το κολύμπι, χωρίς ως τόσο να περιφρονώ και τα άλλα και ιδίως το τένις. Χειμώνα-καλοκαίρι κολυμπώ στη μικρή πισίνα της βίλλας μου. Αυτή η καλή συνήθεια άνι μόνο δυναμώνει τους μύς του σώματος μου, άλλα και το ίδιο το σώμα το κάνει ώραιότερο με φανερά τα σημεία της υγείας του. Οι γυναίκες που εργάζονται σε γραφεία, που κανουν με μία λέξη «καθιστική ζωή», έχουν περισσότερη άναγκη να άσκούν το σώμα τους, πρέπει δηλαδή να άφιερώνουν λίγη ώρα καθημερινώς στην γυμναστική τους. Ακόμη καλύτερα θα ήταν, φυσικά, άν μπορούσαν ν' άφιερώνουν περισσότερη ώρα στη γυμναστική όποτε το καλύτερο σπόρ για την κατηγορία αυτή είνε το τένις.

Όταν πάσχουμε από κάποια άσθενεία, σωματική ή διανοητική, ή προσωπική, το παρουσιαστικό μας άμέσως παίρνουν άλλη όψη. Κι' αυτό γιατί δεν έχουν πια την ικανότητα ν' αντιδράσουν. Γυμναστική λοιπόν, και μόνο γυμναστική. Είνε η τρίτη κατά σειράν βασική προϋπόθεσις για ένα γερό σώμα και φυσικά ωμορφο. Κάθε κοπέλλα μπορεί να γίνει ωμορφή άν το θέλση. Όχι φυσικά με τα ινστιτούτα καλλονής και με διάφορες πούδρες και κρέμες «ήμερας και νυκτός», άλλα μόνον με την τακτική διατροφή, την άναπαυσι και τη γυμναστική. Όλα τα άλλα είνε, κατά τη γνώμη μου και την πείρα μου, άνι μόνο περιττά άλλα και επίβλαβη.

Και τώρα μερικές νεώτερες ειδήσεις για την Έστερ. Τον Νοέμβριο του 1948 τελείωσε το φίλμ «Η κόρη του Ποσειδώνος», χρωματιστό φυσικά, και φέτος τον Άπρίλιο ένα άλλο, κι' αυτό χρωματιστό, με τίτλο «Πάρε με μαζί σου σ' ένα ματς μπαιλζ-μπολ», με συμπρωταγωνιστάς τον Τζόν Κέλλυ και τον Φράνκ Σινάτρα. Από τον Μάιο και για μερικούς μήνες ακόμη η Έστερ θα πάψη να πηγαίνει στα στούντιο. Αίτια η ένδιαφέρουσα κατάσταση στην όποια βρίσκεται τώρα η βασιλισσα αυτή των κυμάτων. Τον μήνα αυτό άναμένει εύτυχες γεγονό...

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Πεταλούδες της νύχτας

Στο σημερινό μου άρθρο χρειάζεται ένας μικρός πρόλογος. Μία σύσταση μάλλον στους γονείς: Προς Θεού, προσέχετε τις κόρες σας. Μην τις αφήνετε να αντιληφθούν το δράμα σας, όταν υπάρχει συζυγικό δράμα. Μην τις αναμιγνύετε στην τραγωδία της ζωής σας. Κρατήστε τις μακριά από τον ρυθμό ώριμων αδυναμιών και αμαρτημάτων σας, αν θέλετε να μην μετανοήσετε μία μέρα και να μην δηλητηριάσετε πικρά.

Σχετική με τις παραπάνω συστάσεις μας και τα τραγικά αποτελέσματα της επιπολαιότητας των γονέων, είναι η παρακάτω θλιβερή ιστορία την οποία είχε την καλωσύνη να μάς διηγηθεί ο αστυνομικός Χανδρινός που διευθύνει, μ' εξαιρετική λεπτότητα και πείρα την Υπηρεσία Ηθών της Γενικής Ασφαλείας.

Πρόκειται για την ιστορία μιας νέας πολύ καλής Αθηναϊκής οικογένειας.

Η νέα αυτή είναι πασίγνωστη στα νυχτερινά κέντρα της πρωτεύουσας για την γοητευτική ωμορφιά της και το άπειρο χαρμόσυνο της. Φημίζεται ακόμη για την άσυνειδησία της και για την σκληρότητα της καρδιάς της.

Είναι η γυναίκα που έρωτεύεται μέ... το στομάχι της!

Την συγκινεί μόνον το χρήμα. Ούτε τα γλυκά λόγια του πιο φιλογερού αισθηματού, ούτε η ευγένεια, ούτε η όμορφη των ανδρών της κάνει εντύπωση. Έχει ιδιαίτερη προτίμηση μόνον στον... «Γεώργιο Σταύρο». Αυτός είναι ο θεός της.

Διασκεδάζει συνεπώς μόνον με ανθρώπους οικονομικά δυναμικούς. Μόλις όμως καταλάβει ότι το πορτοφόλι του θαυμαστού της αρχίζει ν' αδυνατίζει, ν' γίνεται καχεκτικό, ισχνό, η Λίτσα — αυτό είναι το όνομά της — του γυρίζει τις πλάτες, τον περιφρονεί.

Η Λίτσα λατρεύει, όπως είπαμε, το χρήμα και μισεί θανάσιμα την οικογένειά της. Σ' όλους τους έφημερους φίλους της δηλώνει το πραγματικό όνομά της.

Γιατί το κάνει αυτό; την ρώτησαν οι αστυνομικοί. Γιατί ρεζίλευσε τους δικούς σου;

—Για να τους εκδικηθώ! απάντησε με πείσμα και τα μάτια της σπινθηρίζον.

Και αφηγήθηκε στους αστυνομικούς το δράμα της ζωής της:

—Κληρονόμισα, τους είπα, από την μητέρα μου την παθολογική της αγάπη προς τις νυχτερινές διασκεδάσεις και τον έρωτα. Ναι, η μητέρα μου ποτέ δεν λογάρησε ούτε το σπότη της, ούτε τον πατέρα μου. Γέρασε μέσα στην αμαρτία. Μα, ο άτυχος πατέρας μου, επειδή την έ-

λάτρευε δεν την χώρισε. Αυτό ήταν το φοβερό σφάλμα του που με κατέστρεψε. Από μαρό, μπορώ να πω, μ' έπαυσε η μητέρα μου μαζί της στις αισθηματικές εκστρατείες της.

—Έλα, μου έλεγε, θα πάμε σ' έναν καλό «θείο» που θα σου πάρει καρμέλλες κι' ό,τι θέλησης, μόνο να καθήσης φρόνιμα και να μη πης τίποτε του μπαμπά!... Είπε μαλωμένοι με το θείο σου.

—Ο «θείος» όμως, κάθε τόσο, άλλαζε. Κι' έπειτα, παρά τη μικρή ηλικία μου, έντυπαι μου είχαν κάνει οι ιδιαίτερες συνουσίες της, μητέρας μου με τους «θείους». Μ' αφηναν έμμεσα στο ένα δωμάτιο να παίζω και να τρώω γλυκά κι' εκείνοι «συζητούσαν» στο άλλο δωμάτιο. Κάποτε δεν κρατήθηκα και ρώτησα τον πατέρα μου:

—Γιατί είσαι τόσο κακός;

—Τι θέλεις να είπης Λίτσα; απόρησε εκείνος.

—Έχεις τσακωθεί μ' όλους τους θείους μου. Κι' έτσι αναγκάζεις τη μαμά να πηγαίνει και να τους βλέπει κρυφά!...

—Ο «γέρος» μου, έσκυψε το κεφάλι του ντροπιασμένος.

—Είσαι μικρούλα, κόρη μου, για να καταλάβεις ώριμα πράγματα, μου απάντησε αναστενάζοντας με πόνο.

—Έπειτα έκανε ένα φοβερό καουγά με τη μητέρα μου. Κι' εκείνη ή άσυνειδητή, μ' έδειρε γιατί του τα είχα είπ!...

—Το κακό κράτησε χρόνια.

—Ζούσα μέσα σε μία μολυσμένη ατμόσφαιρα. Και πήρα — τι φταίω εγώ γι' αυτό; — τον κακό δρόμο.

—Αρχισα από μικρή, νάχω ερωτικές περιπέτειες. Κι' ή άσυνειδητή η μητέρα μου με καμάρωνε γι' αυτό!

—Αυτή, με την όμορφη που έχει, θα κάψω καρδιές! έλεγε περήφανα.

—Έκαψα, πραγματικά, καρδιές μα έκαψα και τα φτερά μου. Κι' έπεσα στη λάσπη!

—Τ' αδελφία μου μόλις μεγάλωσαν έφυγαν, ξεπότησαν και το καβένια τραβήξε το δρόμο του. Έγι-ναν τίμιοι και καλοί άνθρωποι, μα κανείς δεν ενδιαφέρθηκε πραγματικά για μένα. Αυτό είναι το παράπονό μου...

—Ποτέ, οι έγωίςται αυτοί αδελφοί, βλέποντας την αδελφή τους να κυκλοφορεί στα νυχτερινά κέντρα και να τους εκθέτει ανισχύησαν... για λογαριασμό τους. Και σήμερα ακόμα, κάθε τόσο που θα την συναντήσουν στο δρόμο την αρπάζουν και την φέρνουν στην Αστυνομία.

Πρό καιρού, ο πιο μικρός κι' ο πιο νευρικός απ' τους αδελφούς την είδε μεθυσμένη σ' ένα κέντρο να διασκεδάζει με μερικούς Άγγλους ναύτες. Ρίχτηκε να την πάρει μαζί του. Οι Άγγλοι τον παρεξηγησαν, εξαγριώθηκαν και τον έκαναν μαύρο στο ξύλο! Μα κατώρθωσε να τους εξηγήσει ποιος ήταν και τι ζητούσε και να πάρει τέλος μαζί του την αμαρτωλή αδελφή του. Τραβώντας την από τα μαλλιά την πήγε στην Αστυνομία.

Η Λίτσα ήταν, όπως είπαμε, μεθυσμένη. Και πάνω στο μεθύσι της, είχε μία κρίση μετανόιας, ντροπής.

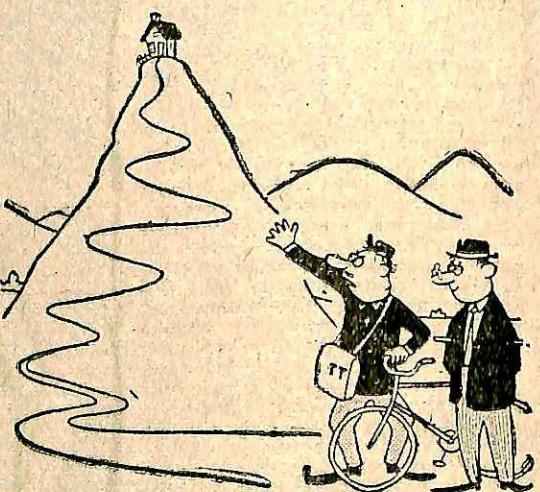
Όπως στέκονταν λοιπόν κοντά στον εξώστη του γραφείου του αξιωματικού της υπηρεσίας πήδησε ξαφνικά στο κενό, έπεσε στο δρόμο κι' έσπασε τα πόδια της.

Έμεινε στο νοσοκομείο αρκετούς μήνες. Έγινε καλά αλλά δεν έβαλε μυαλό. Ξαναρίχτηκε στην κραιπάλη. Έξακολουθεί να διασκεδάζει τις νυχτες και να εκδικείται τους οικείους της που αδιαφόρησαν για την ανατροφή της, την άφησαν να μεγαλώσει μέσα σ' ένα άθλιο οικογενειακό περιβάλλον και να καταστήσει όπως κατάντησε! Αμαρτωλή πεταλούδα της Αθηναϊκής νύχτας!

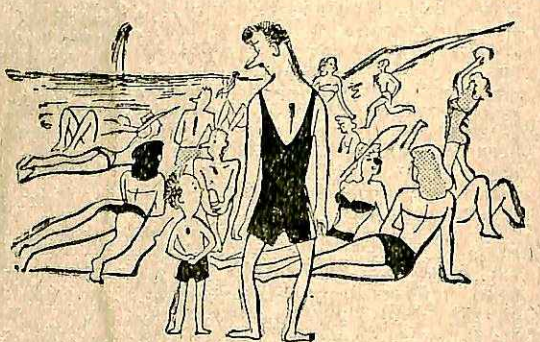
—Ο ΔΡΑΚΟΣ

—Δεν συμφωνούσαμε ποιος να σ'άς φέρη το γεύμα στο δωμάτιό σας!... (Από το «Herisson»)

—Νά την αγαπάς, πάλι καλά, μ'α να της γράφω κάθε μέρα, αυτό είναι άνω ποταμών!... (Από το «Marius»)

—'Εγώ, μπαμπά, να σου πω την αλήθεια, άπορώ πως ή μαμά μας άφησε νάρθουμε μόνονι εδώ!... (Από το «Id Paris»)

—Ένας ρωμαντικός ληστής... (Από το «Marius»)

Παράτασις ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Λένε πως θ' άρθουν τα μέτρα τα περιοριστικά, ή κατάστασις έφ' όσον προχωρεί προς τα βελτίω και δεν θάχουμε στα χρόνια τα μεταπολεμικά, όπως σ' όλα μας τα είδη, και ξενύχτι με... δελτίο!

Νά χαρούμε το ξενύχτι, θεωρείται πιθανόν κι' είν' ο διακαής ο πόθος του κοινού των Αθηνών. Συνεπώς όποιον ρωτήσης, θ' άκουσθι άμέσως λέγων, πώς άπ' τα ζητήματά μας είνε μάλλον το πιο φλέγον.

—Από την έπιθυμία, όλοι φλέγονται τούτεστι.

—πρό παντός μ' αυτή τη ζέση — ν' άπολαύσουν το ξενύχτι, όπως έκαναν και πρώτα, των άκτών και προαστείων νάνε πάλι θισσώτες, ως τις πέντε κι' ως τις έξη να περνούν ζωή και (κόττα) κι' όχι νάνε αναγκασμένοι να κοιμούνται με τις (κόττες)!

Σχετικώς μ' αυτό το θέμα, πουν' έλπίδα μας κρυφή, έχουν κάμπολλα γραφή, μ' άς άκούσουμε για λίγο και τη γνώμη την κοινή περί της κυκλοφορίας, πάνω - κάτω, τί φρονεί.

Είμαι βέβαιος, έν πρώτοις, ότι κάθε παντρεμένος θά σου πη συγκεκριμένως:

—'Η παράτασις άν γίνη, τη ζωή μου δέκα χρόνια πιο πολύ θά... παρατείνη!

» Θά γλυτώσω, βρε παιδί μου, του σπιτιού μου την (κλεισούρα

και την κρεββατομουρούρα της γκρινιάρας της κυράς μου και λιγώτερο θά βλέπω τη μορφή της πεθεράς μου.

» Θά κοιμάμαι όταν θέλω κι' όχι όταν θέλουν άλλοι δεν θά έχω εφιάλτες και μυτεράδες στο κεφάλι και δεν θάχω φόβο τέλους.

του... Συλλόγου Πολυτέκνων τακτικό να γίνω μέλος.

—'Επ' αυτό θ' άκούσης, πάλι, να σου πη το σωφε- (ράκι:

—Βρε παιδί, τώχω μεράκι να χαρώ μετά τις δύο τη ζωή αυτή τη σκάρτη, να πατήσω τρίτη ώρα, να πατήσω και τετάρτη...

Νά καθήσω όσο μ' άρέσει, κι' όχι στο «τσάκιρ - κεφάκι» να με κόβουνε στη (μέση!

» Ο φιλάργυρος κι' εκείνος, ό κοινώς σπαγγοραμ- (μένος,

θά σου πη άναντιρρήτως και δικαιολογημένως:

—Προτιμώ να ξενυχτώ ως τις έξη ή τις έφτα, και να πίνω σ' ένα κέντρον εύχαρίστως κάτι τί, προκειμένου να ξεθεύω περισσότερα λεφτά κι' όλη νύχτα να κερνάω τα κουνούπια ντί - ντί - τί.

» Ο μπεκρής, με τη σειρά του, θά σου πη όρθα κο- (φτά:

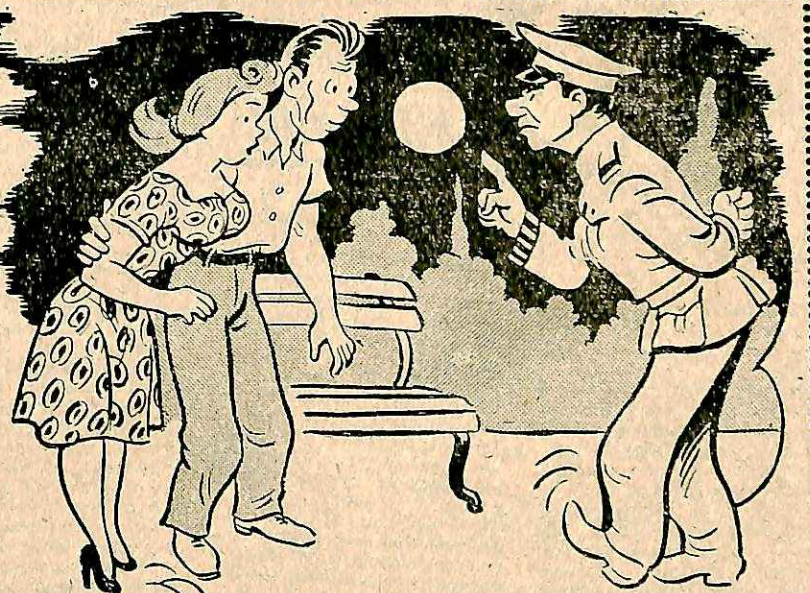
—'Εχω χάσει τα κρασιά μου με τα μέτρα μας (αυτά...

Κάθε τόσο και τραβιέμαι από την άστυνομία, και με τους άστυφυλάκους διαρκώς τα βολοδέρνω, γιατί όταν το ρολόι της ταβέρνας δείχνει μία, εγώ βλέπω δύο άσους και για έντεκα το παίρνω!

» Το ξενύχτι έπομένως στην καρδιά μου έχω βαθεία, να χορταίνω, κάθε νύχτα, τη ρετινά την ξανθιά, να τραβάω κοκκινέλι κι' όποιοδήποτε κρασί και τα «μέτρα» μας να είνε κατοστάρι και μισή!

—Από την κυκλοφορία, πρό παντός κι' ιδιαίτέρως, έχει πάθει άδάρια, ό έλεύθερος ό έρωας...

—'Ετσι, μ' όλο τους το δίκιο, θά σου πούνε μερικές

πεταλούδες της Αθήνας, ή ψευτορωμαντικές: —'Εχει χάσει ό έρωτας μας τις καλύτερες του (ώρες,

άνιαρδες είνε τελείως, πληκτικώτατος, φοικτός κι' οι μοντέρνες οι γυναίκες, σαν παλιές γεροντο- (κόρες,

περιμένουν τον «νυμφίον» έν τώ μέσω της νυκτός!

Κι' ό πεζότερος άκόμα των ανθρώπων γενικά, θά σου πη φιλοσοφώντας και σχεδόν ποιητικά:

— Είνε άδικο να χάνης τέτοιες νυχτες μαγικές, νυχτες ποίησης γεμάτες, νυχτες άθηναικές και εύθους μετά το δείπνο να το ρίχνουμε στον ύπνο και το «Άστν το κλεινόν,

νάνε Άστν των... κ λ ι ν ό ν !

» Είνε κρίμα κι' άδικία, όλη μέρα να δουλεύς και τη νύχτα να ζηλεύς τις άδέσποτες τις γάτες και αυτούς τους υπνοβάτες!

Τέτοια όνειρα έκφράζει το κοινόν της πρωτεύουσας και χιλιάδες τέτοιες σκέψεις καθημερινά θ' άκούσης. Άλλά πρέπει, παραλλήλως, ν' άκουσθούν και μερι- (κοί,

άρχηγοι γνωστών κομμάτων, και τρανοί πολιτικοί...

—'Εξ αυτών ό Παπανδρέου, που τον πρόσφατο καιρό την αντίπολίτευσί μας στη Βουλή εκπροσώπει, ασφαλώς θά σχολιάση τέτοιο θέμα σοβαρό και περίπου θά μας πη:

—'Ασπαζόμαστε, δεβαίως, τον έλεύθερον θεσμόν, μ' πιστεύομεν έξ ίσου και στον περιορισμόν!

Πλήν αυτού ό Κουλουμπάκης σοβαρή θά πάρη θέσι κι' ως έξης την άποψή του «ωπαός» θά την εκθέση: —'Ωνομάσαμεν, πολλάκις, και εις τον «Πολιτικόν», άνελεύθερον το μέτρον κι' άντισυνταγματικόν!

Παρ' ήμάν, επί προσθέτως, είχε τότε προταθ ή κυκλοφορία, νύκτωρ, έλεύθερα ν' άφεθ!

» Άλλά φε! άνησυχίας και ή όρασις μας έμπνέει, έπειδή, των ήμερών μας, άσθεδον οίκτρός οι νεοί...

—'Αναιδέστατοι τας νυκτας κι' ανεπαγγέλτοι γυοί- (ζουν,

φωνασκούν εις τας παρόδους και... μαλλιαρομαλλια- (ρίζουν!

» Πρώτοι πάλιν δμιλούμεν περί σφάλματος μοιραίου κι' άς άφήση το κουπάειν ό Γιωργάκης Παπαν- (δρέου,

άρχηγος σου λέει ό άλλος, δημοκόπος και κατά- (τσος...

Αίσχος! Αίσχος! Αίσχος! Αίσχος!... Νά παραιτηθ ό... Τάτσος!

» Η Κυβέρνησις μας, τέλος, με τ' άμέτοπτά της μέλη, είνε ή μόνη που σιγεί και καθόλου δεν την μέλλει το ξενύχτι κι' ή αύγη...

Δέν την νοιάζει, τέτοιο θέμα, ούτε διόλου το ποσέ- (χει,

έπειδή, χωρίς λιιά, όπως πάντα προτιμά, σ' όλα τα ζητήματά μας... με σ ο ν ύ κ τ ι ο ν να έχη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η περιέργη ζωή του ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ο «πατέρας» κι ο «δολοφόνος» του Σέρλοκ Χόλμς

Κανέναν συγγραφέα η ζωή δεν είναι τόσο περιέργη και συγκινητική όσον του «Αρτουρ Κόναν Ντούλ, του πνευματικού πατέρα του Σέρλοκ Χόλμς.

Ήταν ένα χειμωνιάτικο βράδυ του έτους 1879. Ο νεαρός αριστοκράτης της Ιατρικής «Αρτουρ Κόναν Ντούλ, που καταγόταν από την πλευρά της μητέρας του από τους Πλαντάζεν, την οικογένεια των παλαιών βασιλέων της Αγγλίας, είχε εγκατασταθεί από μερικούς μήνες στο «Εδιμβούργο, αλλά δεν είχε ιδεί ούτε έναν άρρωστο να χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού του. Ο λόγος ήταν απλούστατος. Τον έβλεπαν νέο — μόλις είχε συμπληρώσει τα 21 χρόνια του — και δεν του είχαν εμπιστοσύνη.

Έκείνο το βράδυ, ο «Αρτουρ Κόναν Ντούλ» έκαμε τη θλιβερή διαπίστωση ότι το μόνο εφόδιο του για τη ζωή ήταν... ένα κιλό πατάτες. Δεν είχε τίποτε άλλο και ούτε μια πέννα στην τσέπη του. Με την ψυχή πλημμυρισμένη από απογοήτευσή, έβρασε, λοιπόν, δύο απ' αυτές τις πατάτες, τις έφαγε και κατόπιν, όπως δεν είχε τίποτε καλύτερο να κάνει, πήρε την πέννα του κι άρχισε να γράφει μια φανταστική υπόθεση που είχε περάσει από το μυαλό του. Ήταν μία αστυνομική νουβέλλα. Την τελείωσε μέσα στη νύχτα, της έδωσε τον τίτλο «Το μυστήριο της κοιλάδας της Σασάσας» και την άλλη μέρα την έστειλε στην «Εφημερίδα του «Εδιμβούργου».

Επειτα από δύο μέρες, ο διευθυντής της εφημερίδας τουστέιλε τα συγχαρητήριά του και τρεις γκινέες. Ο Κόναν Ντούλ ενθουσιάστηκε. Κι' έκαμε τη σκέψη πως θα μπορούσε να συνεχίσει τις προσφορές του Ιατρικής μελέτες, αδιαφορώντας για το αν είχε πελατεία ή όχι. Θα κέρδιζε τη ζωή του γράφοντας αστυνομικές νουβέλλες.

Από αυτή τη στιγμή άρχισε το μεγάλο δράμα της ζωής του. Ο Κόναν Ντούλ δεν αγαπούσε τα πρόσωπα που έφτιαχνε με τη φαντασία του. Ο μεγάλος πόνος του ήταν και παρέμεινε πάντα η Ιατρική. Με τα χρήματα που κέρδιζε από τις νουβέλλες του επισκέφθηκε το Παρίσι και τη Ρώμη και κατόπιν πήγε στο Βερολίνο όπου ειδικεύθηκε στην οφθαλμολογία. Στο μεταξύ, είχε κηρυχθεί ο πόλεμος με τους Μπόερς. Ο συγγραφέας - Ιατρός κατα-

τάχθηκε ως έθελοντής και, μετά τον τερματισμό του πολέμου, πήγε με ένα φαινοθηρικό ως τη Γροιλανδία. Ξαναγύρισε κατόπιν στην Αγγλία και εγκαταστάθηκε στο Πόρτσμουθ. Αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένος να ζήσει σαν γιατρός. Έβαλε, λοιπόν, στην πόρτα του σπιτιού του μια μεγάλη ορειχάλκινη ταμπέλλα και, έχοντας για βοηθό τον αδελφό του «Ινν», που σπούδαζε κι' αυτός Ιατρική, περίμενε τους πελάτες. «Αλλ' αλλοίμονο! Οι άνθρωποι που περνούσαν κοντά τέκονταν για να διαβάσουν την ταμπέλλα, αλλά κατόπιν συνέχιζαν το δρόμο τους. «Αγαπήτη μαμά, έγραφε ο Κόναν Ντούλ στη μητέρα του, ο «Ινν κι' εγώ μετρήσαμε σήμερα τέσσερα άτομα που διάβασαν με προσοχή την ταμπέλλα. Κανείς, ωστόσο, δεν αποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα».

Ήταν φανερό πως η Ιατρική δεν τον ήθελε. Δεν του έμενε, λοιπόν, να κάνει τίποτε άλλο από το να εξακολουθήσει να γράφει αστυνομικά διηγήματα.

Μία φορά, ωστόσο, κάποιος τον κάλεσε. Μία όφθαλμική νύκτα, η Λουίζα Χόλμς, που είχε άρρωστο τον αδελφό της. Το παιδάκι έπασχε από μηνιγγίτιδα κι' η κατάσταση του ήταν απελπιστική. Ο Κόναν Ντούλ δεν κατάφερε να το σώσει. «Αλλ' αγάπησε την αδελφή του και την παντρεύτηκε κατά τα τέλη του 1885.

Λίγον καιρό αργότερα, ο Κόναν Ντούλ δημιούργησε τον περίφημο ήρωά του, Σέρλοκ Χόλμς, του έδωσε για σύντροφο το γιατρό Ουάτσον και άρχισε να γράφει τις περιπέτειές τους.

Αυτή τη φορά η επιτυχία ξεπέρασε τις προσδοκίες του. Επρόκειτο για αληθινά θρίαμβο. Τα φυλλάδια με τις περιπέτειες του Σέρλοκ Χόλμς γίνονταν ανάρπαστα.

Ο Κόναν Ντούλ ήταν ενθουσιασμένος και απογοητευμένος μαζί.

«Ελπίζω να τελειώσω σύντομα μ' αυτό τον αλιθό, έγραφε στη μητέρα του, εννοώντας τον Σέρλοκ Χόλμς. Θα πάω κατόπιν στο Βερολίνο για να τελειοποιηθώ στην οφθαλμολογία. Ευτυχώς, κέρδισα πολλά χρήματα τον τελευταίο καιρό».

Αλλά πώς ν' απαλλαγεί από τον Σέρλοκ Χόλμς; Οι έκδοτες του έκαναν διαρκώς νέες παραγγελίες. Ο Κόναν Ντούλ σκέφθηκε να τους απογοητεύσει αυξάνοντας την τιμή. Και ζήτησε 50 λίρες για κάθε τρεις σελίδες! Του τις έδωκαν. Ζήτησε κατόπιν 1.000 λίρες για ένα μυθιστόρημά του. Του τις έδωκαν κι' αυτές χωρίς αντίρρηση. Οι διευθυντές των θεατρών, από

τ' άλλο μέρος, τον έκλιπαρούσαν να τους επιτρέψει ν' ανεβάσουν τα έργα του στη σκηνή και του πρόσφεραν τεράστια ποσά.

Αυτή η κατάσταση είχε αρχίσει να εκνευρίζει τον Κόναν Ντούλ. Θα ήταν, λοιπόν, αιώνια σκλάβος του Σέρλοκ Χόλμς; «Α, όχι! Πολύ του ήταν που έζησε τόσο καιρό. Θα τον σκοτώσω! Και τον σκότωσε, ρίχνοντας τον ήρωά του από ένα βράχο...

Το τί έγινε όταν δημοσιεύθηκε η νουβέλλα με το θάνατο του Σέρλοκ Χόλμς δεν περιγράφεται. Οι εργάτες του Λονδίνου, οι υπάλληλοι, οι φοιτητές, οι έμποροι του Σίτυ έβαλαν άμεσως πένθος στο χέρι, σαν να είχε πεθάνει ένα προσφιές τους πρόσωπο. Διαδηλώσεις με τη φανταστική εικόνα του άστυνομικού, που ήταν σκεπασμένη με μαύρα κρέπια, διέτρεχαν τους δρόμους. Το σπίτι του συγγραφέως, έξω από το Λονδίνο, έλαμπε από τα ταχυδρομεία του Πόρτσμουθ κατακλυζόμενα από επιστολές, που απευθύνονταν «Προς τον Κόναν Ντούλ, δολοφόνο».

Λίγο καιρό αργότερα, πέθανε ο πατέρας του συγγραφέως και κατόπιν η γυναίκα του, που υπέφερε από φυματίωση.

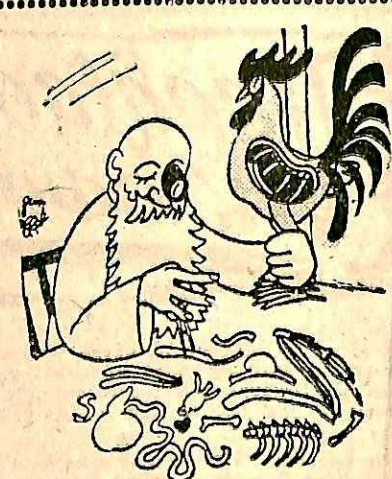
Αλλ' ο Κόναν Ντούλ δεν πρόκειτο ν' απαλλαγεί τόσο εύκολα από τον ήρωά του. Από την Αγγλία, από την Αμερική, από παντού του ζητούσαν ν' αναστήσει τον Σέρλοκ Χόλμς. Ο συγγραφέας άμυνθηκε με το συνήθισμένο του τρόπο. Ζήτησε μυθώδη ποσά για άμνηση. Αλλά του τα έδωσαν χωρίς συζήτηση. Του ήταν αδύνατον πια ν' αρνηθεί. Και υποχώρησε.

Η ανύστασις του Σέρλοκ Χόλμς χαιρετίσθηκε από τους κατοίκους του Λονδίνου με πρωτοφανείς εκδηλώσεις ενθουσιασμού. Οι φοιτητές, οργανώσαν διαδηλώσεις με μουσική και τα καταστήματα στολίσθηκαν όπως τις ημέρες των εορτών.

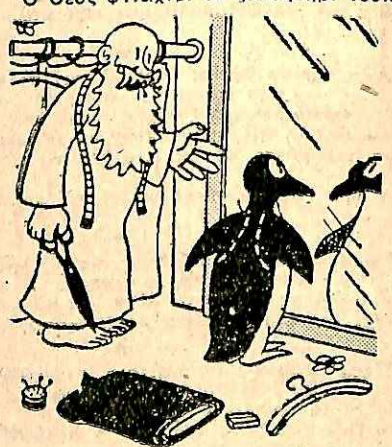
Ο Κόναν Ντούλ άσκολήθηκε αργότερα με την πολιτική και εξέλεξε για ένα διάστημα βουλευτής του Σέρρεϊ. Επειτα άφοσιώθηκε στον πνευματισμό και περιόδεψε για τη διάδοσή του όλη την Ευρώπη και την Αμερική, μαζί με τη δεύτερη σύζυγό του Ζαν Λέκι και τους τρεις γιους του. Σ' αυτές τις περιόδες υπολογίζεται ότι δαπάνησε ένα ποσόν άνω των 250.000 λιρών. Ο μεγαλόφυης συγγραφέας πέθανε, τέλος, στις 7 Ιουλίου 1930 σε ηλικία 71 χρόνων.

Για να του αποδείξει πως δεν ήταν δειλός

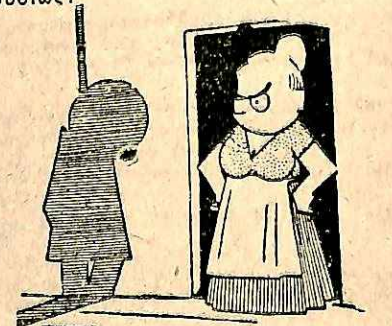
Στο Νόρθ Λίττλ Ρόκ, του Αρκάνας, η κυρία Σάτερφελντ έπεσε με το αυτοκίνητό της πάνω στην προθήκη ενός καταστήματος και την έκαμε συντρίμια. «Ο άνθρωπος μου, είπε, σπούδε άστυνομικούς, μου έλεγε πως ήμουν δειλή. Θέλησα, λοιπόν, να του αποδείξω πως δεν είμαι».

Ο Θεός φτιάχνει το ζυγνήτηρι του...

Κι' αυτό το φράκο θα το φορέσει ισόβιως!

Ο αθεόφοβος!... Κρεμάστηκε με την καινούργια του γραβάτα!... (Από το «Samedi Soir»)

Αν μου έδινες κανένα ύφασμα ακόμα, θα είχαμε περισσότερες πιθανότητες να μας δώσουν και να μας σώσει!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ την Ελλάδα

Νικόλαος Τριανταφυλλάκος

Η πολυδιήγητη Αρκαδία με τα περήφανα βουνά της, έδωσε στην Ελλάδα μεγάλη αξία πολιτικούς και στρατιωτικούς άντρες μεταξύ των οποίων και ο παλιός πρωθυπουργός Νικόλαος Τριανταφυλλάκος.

Το πορτραίτο του Τριπολιτσιώτη πολιτικού διαγράφεται συντόμως. Ήρεμος αλλά ταχύς και πρακτικός στη σκέψη, δίκαιος και συνετός και πρόπαντος έγχρως της ρησυχίας και της κακογλωσσίας ή όποια — αλλοίμονο! — είχε στην πολιτική τόσο γνωστή αρώστεια, όπως και με πολλά έπαγγέλματα.

Δεν επέτρεπε ποτέ σε κανένα να κακολογή τους φίλους του. Ήμουν μπροστά μια μέρα, στο σαλόνι της Αθηναϊκής Λέσχης, όταν κάποιος στενόκαρδος συμπαιρώτης του, είπε για κάποιον ανταγωνιστή του, που δεν μπορούσε να τον φτάσει:

— Είπε τσαρλατάνος, κύριε πρόεδρε!

— Με συγχωρείτε! τον διέκοψε ο Τριανταφυλλάκος. Είπε φίλος μας και ή ύβρις μας αφορά όλους!

Και ο κανιανιέρης συνομιλητής του, κοκκάλωσε και ντράπηκε μπροστά στο δίκαιο και αξιοπρεπή άρχιχο.

Είκοσι χρόνων παιδί ο Τριανταφυλλάκος πήρε το διπλώμα του (νομικής) απ' το Πανεπιστήμιο Αθηνών, αλλά δεν τον χωρούσε ο τόπος. Δεν του έφταναν οι ελληνικές σπουδές και πήγε γι' ανώτερες σπουδές στη Γαλλία, στη Γερμανία και στην Ελβετία.

Όταν επέστρεψε στα 1891 απ' την Ευρώπη κατέλαβε έκλεκτο θέσι στον κύκλο των ευαρίθμων τότε διακεκριμένων νέων επιστημόνων. Και πολύ σύντομα οι συμπολίτες του τον παρακίνησαν να πολιτευτεί.

Σε μερικούς απ' αυτούς έλεγε με το ανθισμένο πάντοτε, χιομόρ του:

— Ξέρω καλά, γιατί θέλετε να πολιτευτώ!

— Γιατί κυρ - Νίκο; τον ρωτούσαν.

— Για να σας κάνω τις δουλειές σας!

Τους ανάγκαζε, έτσι να διαμαρτύρωνται και τους άφώπλιζε προκαταβολικά,

N. Τριανταφυλλάκος

φυλλάκος περιμένουμε ν' αρχίσουν ν' αγοράζουν και οι ανδριάντες του Καποδίστρια και Τρικούπη!

Χάρis στην πολιτική του αξία ο Τριανταφυλλάκος υπήρξε επί πολλά χρόνια, ιδιαίτερος σύμβουλος του βασιλέως Γεωργίου Α'. ο όποιος είχε και δυο άλλους φίλους μυστικοσυμβούλους, για τις κρίσιμες περιστάσεις: τον τότε Μητροπολίτη Αθηνών και τον Ιωάννη Βαλαωρίτη, παλαιό διοικητή της Έθνικής Τραπέζης.

Ένα καλοκαιριάτικο μεσημέρι λοιπόν, του Ιουλίου του 1911, ο Τριανταφυλλάκος — όπως μάς διηγήθηκε ο ίδιος — προσκλήθηκε έκτάκτως και επειγόντως από τον Γεώργιο Α' στο παλάτι.

Πήγε βιαστικά και παρουσιάστηκε. Και η έκπληξή του ήταν μεγάλη όταν άκουσε το γηραιό, τότε, βασιλέα να του λέει:

— Ξέρεις, πρόεδρε, αποφάσισα να γίνω... συνταξιούχος!

Τάχασε ο Μωραΐτης πολιτικός και δεν ήξερε ούτε τι να ρωτήσει ούτε τι ν' απαντήσει. Αλλ' ο Γεώργιος Α' τον έβγαλε απ' την άπορία και του είπε ότι ήθελε να παρατηρήσει ύπέρ του τότε διαδόχου Κωνσταντίνου.

— Εγώ του είπα έγέρσασα τώρα και το παιδί μου μεγάλωσε πολύ. Πού να περιμένη λοιπόν να βασιλεύει ώσπου να πεθάνω εγώ, που μπορεί να γίνω και κορακοζώητος! Τώρα που συμπληρώω πενήντα χρόνια βασιλείας έχω σκοπό να παραχωρήσω το θρόνο στο διάδοχό μου! Και γι' αυτό σε κάλεσα να ζητήσω τη γνώμη σου!

— Δεν διστάζω, μεγαλειότατε, συνέχισε να σάς είπω ότι αι σκέψεις σας είναι όρθαι και τας συμμερίζομαι απολύτως!

Πρό των Βαλκανικών πολέμων ο Νικόλαος Τριανταφυλλάκος υπηρέτησε ως υπουργός της Δικαιοσύνης (1897) με την Κυβέρνηση Δημητρίου Ράλλη. Επίσης δέ τρεις φορές υπουργός των Εσωτερικών (1891, 1892 και 1898) με την Κυβέρνηση Αλεξάνδρου Ζαΐμη.

Όταν ο Ζαΐμης έγινε Υπάτος Αρμοστής στην Κρήτη, ο Τριανταφυλλάκος ξαναγίνε υπουργός με την Κυβέρνηση Κυριακούλη Μαυρομυχάλη (1909) κι' αργότερα (1915) με την Κυβέρνηση Δημητρίου Γούναρη.

Στα 1920 πήγε Υπάτος Αρμοστής στην Πόλη. Και στα 1922, σε μία από τις κρίσιμες περιστάσεις του έθνικού μας βίου ανέλαβε την πρωθυπουργία.

Αργότερα ένα βράδυ ο Τριανταφυλλάκος, άποτραπηγμένος απ' την πολιτική, έλεγε σε κάποιο φίλο του:

— Στην Ελλάδα ο πολιτικός έκτιμιζό το μεγάλο αγαθό της ησυχίας μόνον όταν απαλλαγεί από τα βάσανα της πολιτικής. Όταν πολιτεύεται, χάνει και τον εαυτό του!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ήλιος κόντευε να βασιλεύσει. Ήταν η ώρα που οι δακτυλόγραφοι κι' οι μιντινέτες συναντούσαν τους φίλους τους και γέμιζαν τα πάρκα και τις πλατείες με τ'αγαρούμενα γέλια τους... Σε μία γωνιά της οδού Τέρν, περιμένα ένας μελαχρινός νέος. Πηγαίνονταν ανυπόμονα και κύτταζε δεξιά κι' αριστερά... Ξαφνικά, σταμάτησε και χαμογέλασε. Είχε φανή απ' τη γωνιά μια κοπέλλα, κομπουντιμένη, που κρατούσε μερικά βιβλία μουσικής.

— Καλησπέρα, Έρνέστο, του είπε γελαστή. Μήπως άργησα;

— Όχι, 'Αλίκη! 'Εγώ είχα έρθει νωρίτερα...

Της έσφιξε το χέρι. 'Εκείνη τον κύτταζε στο πρόσωπο.

— Σε βλέπω πάλι κουρασμένο! τον μάλωσε. Σίγουρα, θα διάβαζες όλη την ημέρα. Μά γιατί, αγάπη μου, αδιαφορείς για την υγεία σου;

— Έννοια σου, και σ' ένα μήνα θα διορθωθούν όλα! Θα πάρω το δίπλωμά μου, και τότε θ' αναπαύομαι όλη την ημέρα και θα δυναμώσω... Μά τώρα πρέπει να μελετήσω, να κοπιάσω... 'Αλλωστε, μου κάνει ευχάριστη να εργάζομαι για κάποιο σκοπό!

Την κύτταζε γλυκά στα μάτια. 'Εκείνη χαμογέλασε και τούσφιξε το χέρι. Θυμήθηκε την υπόσχεση που της επανελάμβανε τακτικά: «Μόλις πάρω το δίπλωμά μου, θα πάμε στην πατρίδα μου. 'Η μητέρα μου μ' αγαπάει πολύ κι' είμαι βέβαιος πώς θα ένθουσιασθή μαζί σου...».

Πήραν το τραίνο για τ'όλο της Βουλώνης. 'Η 'Αλίκη μιλούσε για τ'όλο της, για τις προόδους της. Οι καθηγηταί της ήσαν ένθουσιασμένοι και της έλεγαν πώς θα γίνι μια περίφημη βιολίστρια.

Όταν έφτασαν στο δάσος, ξαπλώθηκαν στο χορτάρι, κοντά στη λίμνη, σ' ένα μέρος σχεδόν έρημο. Ένα έλαφο άερακι χαίδεε τα μαλλιά της κοπέλλας. Κι' έλεγε στον αγαπημένο της, που την κύτταζε έκστατικά μέσα στα μάτια:

— Στο ταξίδι, θα φορώ το θαλασσί μου φόρεμα κι' ένα μεγάλο άσπρο τριαντάφυλλο στο στήθος. Πιστεύω να κάνω καλή εντύπωση στους δικούς σου...

Τό άλλο πρωί — ήταν Κυριακή — ξανασυναντήθηκαν κι' έκαμαν μια έκδρομη στο Φονταίνεμπλώ. 'Η 'Αλίκη είχε πάρει μαζί το βιολί της.

Διάλεξαν μια υπέροχη τοποθεσία, σε μια απόμερη γωνιά του δάσους. Γέλασαν, διασκέδασαν, τραγούδησαν όλη την ημέρα. 'Η 'Αλίκη έπαιξε διάφορα κομμάτια στο βιολί. 'Η μουσική της τον μεθούσε, τούφερνε έκσταση.

Στό τέλος, τούπαιξε τη σερενάτα του Τοζέλι. Ήταν η αγαπημένη του μελωδία. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του... 'Η κοπέλλα τ'όλο της, όταν τελείωσε.

— Τόσο πολύ λοιπόν σε συγκινεί αυτό το κομμάτι; τ'όλο της είπε.

— Ω, ναι! Είναι αδύνατον να μη δακρύσω, όταν τ' ακούω. Τό νοιώθω πολύ... Νοιώζω πώς κάνω φτερά, πώς εξαυλώνομαι!...

Τό βράδυ, στο γυρισμό, η 'Αλίκη πρόσεξε ότι έκαιγε τ'όλο της χέρι το Έρνέστο κι' ότι τον έπιανε κάπου - κάπου ένας ξερόδηχας.

— Είσαι άρρωστος; τ'όλο της είπε τρομαγμένη. 'Εχεις πυρετό;

— Όχι, δεν είναι τίποτε. Μια μικρή αδιαθεσία...

— Κύτταξε να ποια χέρι! Κι' αν δεν είσαι καλά αύριο τ'όλο πρωί, να πάς στο γιατρό.

'Εκείνος γέλασε με την ανησυχία της...

Τό άλλο βράδυ, ήταν ακόμη πιο ώχρος. Κι' όσο περνούσαν οι μέρες, χλωμιαίνε, αδυνατίζει, άρχισε να βραχνιάζει... Ένα βράδυ, δεν έπαιξε στο ραντεβού. 'Η 'Αλίκη έτρεξε στο σπίτι του.

— Δεν έβγηκε διόλου σήμερα. τ'όλο της είπε η σπιτονοικοκυρά του. Φαίνεται αδιάθετος.

Τόν βρήκε στο κρεβάτι. Φλεγόταν απ' τον πυρετό.

— Δεν είμαι καλά, 'Αλίκη... τ'όλο της ψιθύρισε βραχνά.

Σερενάτα

Δραματικό διήγημα

χειροτέρευσ, ώρα με την ώρα. 'Εχε αλλάξει τελείως η όψη της. Δεν κοιμόταν πιά, δεν έτρωγε, δεν άγγιζε τ'όλο βιολί της... 'Η θέλησή της είχε παλύσει...

— Είμαι μια γνωστή του, γειτόνισσά του... δικαιολογήθηκε στη μητέρα του, που την κύτταζε με περιέργεια.

Σε δέκα μέρες, ένα δειλινό, την ώρα που τ'όλο λουλούδια σκόρπιζαν τις τελευταίες τους ευωδιές, ο Έρνέστος ξεψύχησε... 'Η 'Αλίκη τ'όλο της τ'όλο πρωί. Μά δεν είχε καν τη δύναμη να κλάψει...

Μια νεκροφόρος βγήκε απ' τ'όλο νοσοκομείο. 'Ακολουθούσε έν' αυτοκίνητο, με τη μητέρα του Έρνέστου.

Έν' άλλο ταξί περίμενε στη γωνιά του δρόμου, κι' ακολουθούσε την κηδεία. Μέσα σ' αυτό ήταν μια κοπέλλα με θαλασσί φόρεμα, μ' ένα άσπρο τριαντάφυλλο στο στήθος...

Κρατούσε ένα μεγάλο μπουκέτο, κι' από κάτω ένα βιολί. Μπήκε άσπαρατήρητη στο νεκροταφείο και χάρθηκε ανάμεσα στους τάφους.

Νύχτωσε. Οι φύλακες έκλεισαν τις πόρτες τ'όλο νεκροταφείου. Κι' απλώθηκε σιωπή στην πόλη των νεκρών...

Ξαφνικά, μέσα στην ήσυχη νύχτα, ακούστηκε μια θεία μελωδία: Ένα άορατο βιολί έπαιζε με πάθος τη σερενάτα του Τοζέλι...

Τ'όλο ανδρώνα σταμάτησαν τ'όλο κελαδημά τους. Τό άερακι έπαψε να φυσάει. Και τ'όλο λουλούδια ξανάνοιξαν και σκόρπισαν τ'όλο άρωμά τους...

Οι φύλακες τ'όλο νεκροταφείου βγήκαν απ' τ'όλο σπιτάκι τους κι' άκουγαν, με τρόμο και με θαυμασμό μαζί, τη γοητευτική μουσική πούθγαινε απ' τ'όλο μνήματα...

Τό πρωί, βρήκαν πάνω σ' ένα νεοσκεπμένο τάφο, στολισμένο με λουλούδια, τ'όλο πτώμα μιας κοπέλλας. Φορούσε ένα θαλασσί φόρεμα κι' είχε ένα άσπρο τριαντάφυλλο στο στήθος. Δίπλα της, ήταν πεσμένο ένα βιολί...

Η συγκίνησή της, ο μεγάλος της πόνος είχαν σκοτώσει την άμοιρη νέα!

Έδωσε τ'όλο ζωή της για την αγάπη της, για τ'όλο χλωμό εκείνον νέο που την άναπούσε.

ZAN PAMON

Μιὰ ὀνειρεμένη ἀνάπη

52

Ὁ πειρασμός

τρέμη. Τὸ βλέμμα τῆς γαμπλικῆς νύμφης
λό.

[illegible]

Και να που το καλοκαίρι βρισκόταν στο

Ντούγκλας

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

νίτα» τῆς Ἑκάλης.

Μόλις ή κ. Γκρεβίλ μπήκε στο σαλ
σηκώθηκε και τής φίλησε τὸ χέρι. Κι'
ξαφνα νόμισε πὼς ὀνειρεύεται, καθὼς κα

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Η έκλεκτη καλλιτέχνης του ελαφρού τραγουδιού κ. Λέλα Μαρτίνη, που σημειώνει κάθε βράδυ εξαιρετική επιτυχία στη «Δισκίνα» της Εκάλης.

φωσε τὰ μάτια του πάνω στη μητέρα της αγαπημένης του. Νόμισε πως έβλεπε τη Ρόζα ξαφνικά, μαγικά μεγαλωμένη κατά μερικά χρόνια.

Η μητέρα της Ρόζας!... Δεν πίστευε στα μάτια του...

Τη φαντάζονταν μια σοβαρή, αυστηρή χήρα, περασμένης ηλικίας και τώρα αντίκριζε μια νεαρή κυρία που τὰ βάσανα της ζωής κι' ο θάνατος που της πήρε τον άντρα της δεν την είχαν τσακίσει, όπως γίνεται συχνά.

Η κ. Ελίζα Γκρεβίλ κρατιόταν πραγματικά περίφημα, φαινόταν σαν μεγαλύτερη αδελφή της Ρόζας, κι' όχι σαν μητέρα της.

Το μέστωμα της ηλικίας έδινε περισσότερη γλυκιά στην ωμορφιά της.

Τὰ μάτια της ήταν φωτεινά όπως της Ρόζας, μα είχαν κάτι ασύγκριτο, κάτι που δεν το είχε η αγαπημένη του. Είχαν έναν ίσκιο μελαγχολίας που τὰ έκανε πιο γλυκά, πιο ρευαδόν... Τὸ σώμα της ήταν χυτό όπως της Ρόζας, αλλά πιο μεστό. Κι' οί άσπρες τρίχες, ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ μαλλιά της, τὰ έκαναν να φεγγοβολούν περισσότερο...

Η κ. Γκρεβίλ μάντευε τί συνέβαινε στὸν ἐπισκέπτη της, τὸ διαισθάνθηκε μετὸ ἀλάσαστο γυναικείο ἐνστικτό της κι' ἕνα φευγαλέο χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χείλη της. Μὰ κι' ἡ ἐντύπωση πού εἶχε κάνει στὴν ἴδια ὁ νέος αὐτὸς ποῦχε κλέψει τὴν καρδιά της κόρης της, δὲν ἦταν μικρή.

Ὁ Ἑρρίκος Φλεμάν εἶχε μιὰ γοητευτικὴ ἀρρενωπὴ ὡμορφιά. Ἀν ἡ Ρόζα ἦταν ἕνας ξανθὸς ἄγγελος, ὁ Ἑρρίκος ἀντιπροσώπευε τὸν ἀνδρικό τύπο τοῦ ὠραίου καθαρομελάχρου ἡρόδου. Τὰ μαῦρα τοῦ μαλλιά πλαισίωναν θαυμάσια τὸ ὁδάλ πρόσωπό του. Τὰ μάτια τοῦ ἀστράφταν, γεμάτα ἐξυπνάδα καὶ θέλησι...

Τὰ χείλη τοῦ ἦσαν σαρκώδη, ἀλλὰ κα-
νονικά καὶ προκλητικὰ κόκκινα, χείλη πλα-
σμένα γιὰ νὰ δίνουν μεθυστικὰ φιλλήματα...
Κι' ἡ φωνή του, ὅταν ἀντήχησε, εἶχε
μιὰ γλυκιά πὺ σαγήνευε, συγκινοῦσε, ξε-
τρελλάνει...

Ἡ γοργὴ αὐτὴ ἐξέτασις τοῦ νέου ἔκανε
τὴν κ. Γκρεβίλ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κόρη
της.

Εἶχε δίκιο ἡ Ρόζα νὰ νοιώσῃ ἀγάπη
γι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ νέο, πού ἦταν ὑπάλλη-
λος στὰ γραφεῖα κάποιας βιομηχανικῆς ἐπι-
χειρήσεως.

Τὰ πλοῦτη τοῦ ἦσαν ἡ ὡμορφιά του καὶ
τὰ νεῖδατά του.

Ὁ Ἑρρίκος ψιθύρισε δειλὰ μερικὲς λέ-
ξεις γιὰ νὰ συστηθῇ, νὰ δικαιολογήσῃ τὴν
ἐπίσκεψί του. Ἦταν ἀκόμα πολὺ ταραχ-
μένος.

— Καθόστε κ. Φλεμάν, τοῦ εἶπε ἡ μη-
τέρα της Ρόζας καὶ καθῆσε ἀντίκρου τοῦ.
Βύθισε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια του
καὶ συνέχισε:

— Γνωρίζω τὸ λόγο της ἐπισκέψεώς
σας. Ἡ Ρόζα μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Τὴν ἀγα-
πάτε καὶ σὰς ἀγαπᾷ.

— Ναί, κυρία, τὴν ἀγαπᾶ μ' ὅλη τὴ
δύναμι της ψυχῆς μου!

Ἡ κ. Γκρεβίλ χαμογέλασε μετὲ συγκατά-
βασι.

— Ακούστε με, κύριε Φλεμάν, εἶπε. Ἡ
Ρόζα εἶνε τὸ μόνο πρόσωπο, ἡ μόνη ὑπαρ-
ξίς στὸν κόσμον πού λατρεύω. Ἡ εὐτυχία
της εἶνε κι' ἡ δική μου εὐτυχία. Εἶσατε
βέβαιος γιὰ τὰ αἰσθήματά σας; Ἀγαπᾷτε
τὴ Ρόζα ἢ τὸ αἰσθημὰ σας γι' αὐτὴ εἶνε
μιὰ ἰδιοτροπία, ἕνα καπρίτσιο πού θὰ πε-
ράσῃ αὐριο;

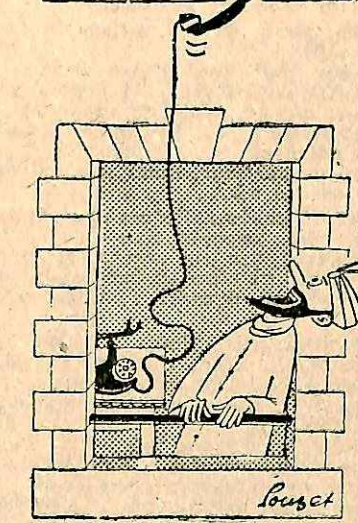
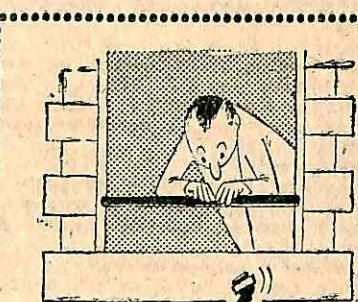
— Τὴ λατρεύω, κυρία!...

— Εἶσατε βέβαιος, κύριε, ὅτι ἡ Ρόζα
θὰ εὐτυχίσῃ κοντὰ σας; Εἶσατε βέβαιος
ὅτι πλασθήκατε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο; Κι'
ἂν σὰς ξεγελᾷ ἡ καρδιά σας; Στὴν ἡλι-
κία σας τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἐρχονται ὅπως
οἱ ἀνοιχτιὰτικες θύελλες. Εἶνε ἰσχυρά, ἀλ-
λὰ περνῶν γρήγορα. Κι' εἶπεται — ἂν
ὑποθέσουμε ὅτι γίνεταί κι' αὐτὸ — νομί-
ζετε πὺς ὁ γάμος εἶνε μιὰ περαστικὴ πε-
ριπέτεια;...

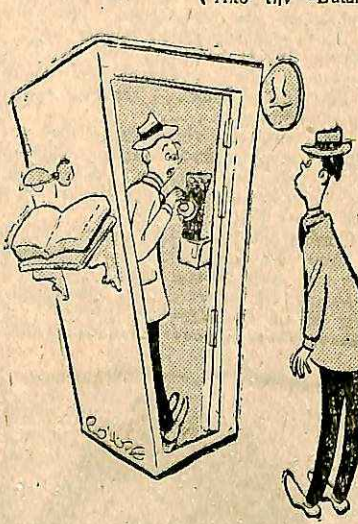
Τὸν κάρφωσε μετὸ βλέμμα της καὶ τὸν
ρώτησε ἀπὸτομα:

— Εἶσατε οικονομικῶς ἀνεξάρτητος,
κ. Φλεμάν, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ παντρευ-
θῆτε καὶ νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια ἢ
βασίζαστε στὴν προίκα της Ρόζας;

Τὰ λόγια της αὐτὰ, τὰ τόσο σκληρὰ καὶ

Ὁ φακίρης — Ἐσὰς ζητοῦν!...
(Ἀπὸ τὴν «Bataille»)

—Τί κάνεις ἐκεῖ, μωρέ... Ἐχει 10
χιλιάδες λίρες προίκα καὶ ρωτᾷς ἂν
εἶνε ὠραία;...

Τὸ σκυλάκι της γεροντοκόρης.

ὡμὰ κάνανε τὸν Ἑρρίκο νὰ κόκκινισῃ ὡς
τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν.

— Κυρία, ἀπάντησε, μετὲ πληγώνετε
σκληρὰ! Ἀγαπᾶω, κυρία, τὴν κόρη σας,
τὴν ἀγαπᾶω χωρὶς ταπεινὸς ὑπολογισμοῦς.
Τὴν ἀγαπᾶω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού
τὴν εἶδα καὶ τὴν ἀγαπᾶω μέχρι τῆς τε-
λευταίας μου πνοῆς!... Ὁχι, κυρία, δὲν
με γελαῖ ἡ καρδιά μου, δὲν ἀποδίδω
στὴν προίκα της Ρόζας, δὲν ζητῶ τίποτε
ἄλλο παρὰ μόνον τὸ χέρι της. Εἶμαι νέος,
εἶμαι αἰσιόδοξος... Ἐργάζομαι... Θὰ
κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ρόζα εὐτυχι-
σμένη κοντὰ μου. Ὁ πόθος μου εἶνε νὰ
κάμω τὴ Ρόζα γυναῖκα μου καὶ νὰ μπορῶ
νὰ σὰς ἀποκαλῶ μητέρα. Εἶνε ἡ πρώτη
φορὰ πού ἀγαπᾶω στὴ ζωὴ μου κι' ἀγαπᾶω
σαν τρελλός. Ἀν χάσω τὴ Ρόζα θὰ πε-
θάνω!

— Αὐτὰ γίνονται στὰ μυθιστορήματα
τοῦ παλιοῦ, καλοῦ καιροῦ, χαμογέλασε ἡ
κ. Γκρεβίλ.

— Κάνετε λάθος, κυρία. Μιὰ φορὰ στὴ
ζωὴ του ἀγαπᾷ κανεῖς, μιὰ καὶ μόνη!...

Μιλοῦσε μετὲ πάθος, μετὲ παραφορά. Τὰ
μαῦρα μάτια τοῦ ἐλαμπαν. Τὸ ὠραῖο πρό-
σωπό του εἶχε φλογιστῇ καί, γιὰ μιὰ στιγ-
μή, δάκρυα δόλωσαν τὸ βλέμμα του.

Ἡ κ. Γκρεβίλ συγκινήθηκε. Τὸν ἀκούσε
καὶ συγχρόνως σκέφτοταν:

«Ἀγαπᾷ τὴ Ρόζα, τὴ λατρεύει... Γι'
αὐτὸ εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιη... Τὴν ἀγα-
πάει... Αὐριο ὅμως;... Στὸ μέλλον;...
Τὰ θυελλώδη αὐτὰ αἰσθήματα, οἱ πυρκαϊές
αὐτῆς τῆς ἀγάπης σδύνουν κάποτε ἀπὸτο-
μα. Τί πρέπει νὰ κάμω, Θεέ μου;...»

Συγχρόνως τὰ λόγια αὐτῆς, ἡ μελωδική
φωνή του τὴν γοήτευαν. Τὸν ἄφνε νὰ μι-
λᾷ γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτὴ τὴ μουσική,
τὴν τόσο ἡδονική, πού νόμιζε πὺς πρώτη
φορὰ ἀκούσε στὴ ζωὴ της.

— Ακούστε με, καλὰ, κ. Φλεμάν, τοῦ
εἶπε τέλος. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω καμ-
μιὰ ἀπάντησι, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τί-
ποτε τὸ ὀριστικό. Θὰ σκεφθῶ... Θὰ ζη-
τήσω πληροφορίες... Δὲν ἐννοῶ νὰ θυ-
σιάσω τὴν κόρη μου... Ἐπειτα, μόλις
πρὸ λίγης ὥρας σὰς γνώρισα...

Σκέφθηκε λίγες στιγμὲς καὶ πρόσθεσε:

— Ἐπειδὴ ὡστόσο δὲν θέλω νὰ σὰς
βλέπῃ ἡ Ρόζα στὸ μεταξὺ ἐξῶ ἀπὸ τὸ
σπίτι, κι' ἐπειδὴ δυστυχῶς δὲν γίνεταί ἄλ-
λως μπορεῖτε νὰ ἐρχεστε νὰ τὴν βλέπετε
ἐδῶ. Τὸ κάνω αὐτὸ χάριν της κόρης μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔφυγε μεθυσμένος ἀπὸ χα-
ρά, βέβαιος πὺς ὅλα θὰ τελειῶναι καλὰ.

Ἡ κ. Γκρεβίλ εἶχε ἀπομείνει στὸ σαλὸ-
νι, μετὰ τὰ μάτια μισόκλειστα, μετὰ τὸ κεφά-
λι ἀνάμεσα στὰ χείρια της.

Ἐξαφνὰ τινάχθηκε ὀρθία.

— Μὰ τί ἔκανα... τί ἔκανα; ψιθύρισε.

Τοῦ ἐπέτρεψα νὰρχεταί στὸ σπῆτι!... Δὲν
ἔπρεπε, ὄχι, δὲν ἔπρεπε... Τί ἀπερίσκε-
πη πού εἶμαι!...

Ἀναστένανε καὶ πρόσθεσε:

— Ναί, ναί, τὸ ἔκανα γιὰ τὴ Ρόζα, γιὰ
τὴν εὐτυχία της. Αὐτὸ εἶνε...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἦταν ἡ Ρόζα. Ὁλη
της ἡ ψυχὴ εἶχε συγκεντρωθῇ στὰ μάτια
της.

— Μαμά!... φώναξε καὶ ρίχτηκε στὴν
ἀγκαλιά της.

Ἡ μητέρα της τὴν χάρωσε τρυφερά.

— Λοιπὸν, μαμά;...

— Ἠσύχασε, παιδί μου. Μίλησα μετὸν
κ. Φλεμάν, Φυσικά... ἡ πρώτη ἐντύπωση
εἶνε καλὴ... Δὲν τοῦ ἔδωσα ἐλπίδες, ἀλ-
λὰ καὶ δὲν τὸν ἀπογοήτευσά...

Ἐπνίξε ἕνα στεναγμὸ καὶ συνέχισε:

— Τοῦ ἐπέτρεψα νὰρχεταί ἐδῶ νὰ σὲ
βλέπῃ.

Ἡ Ρόζα ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ τρελλῆς
χαρᾶς κι' ἀρχισε νὰ τὴν φιλεῖ.

— Ὁ, μαμά μου, μαμάκα μου, πόσο
εἶσαι καλὴ!...

— Τρελλὸ παιδί, ἠσύχασε. Ὁ καιρὸς
θὰ γίνῃ ὀδηγὸς μας. Θὰ δοῦμε, θὰ μά-
θουμε...

— Ναί, μαμά μου, θὰ δῶς πόσο εἶνε
καλός, πόσο μ' ἀγαπᾷ...

«Μακάρι νὰ εἶνε ἔτσι», σκέφθηκε ἡ κ.
Γκρεβίλ καὶ πρόσθεσε μελαγχολικά:

— Ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη, γεμάτη παγί-
δες... Ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος!...

Αὐτὸ ζευγάρι μάτια ἀγρυπνῶντας τὴ
νύχτα αὐτὴ στὸ σπῆτι της κ. Γκρεβίλ.

Ἡ Ρόζα δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἀπ'
τὴ χαρὰ της.

Ἡ μητέρα της εἶχε τὴν αὐπνία τῶν ψυ-
χῶν πού χάνουν ξαφνικά τὴ γαλήνη τους.
Στριφογυρῶσε στὸ κρεβάτι της σαν κο-
λασμένη.

— Μὰ τί ἔχω, τί ἔχω;... ἀναρωτιόταν.
Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσω τὴν κόρη μου;
Ἄλλ' αὐτὸ θὰ γίνονταν μιὰ μέρα. Φάνηκα
πολὺ ὑποχωρητικὴ σ' αὐτὸ τὸ νέο πούρ-
χετὰ νὰ μὲ κλέψῃ τὸ παιδί μου;... Ναί,
αὐτὸ εἶνε, φάνηκα ἀπερίσκεπη!...

Ἐνας τρομερὸς θυμὸς τὴν ἐπίσπε. Γιὰ
νὰ καλμάρῃ τὰ νεῦρα τὴν σηκώθηκε, πλη-
σίασε μισόγυμνη ὅπως ἦταν στὸ παράθυ-
ρο κι' ἀνοίξε σιγὰ τὸ τζάμι.

Ἡ νυχτερινὴ ψυχραδίτσα τὴν ἔκανε ν'
ἀνατριχίσει.

«Εἶμαι γυμνὴ σχεδόν!» συλλογίστηκε.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ βλέμμα της ἔ-
πεσε στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη.

Στὸ ἀδύνατο γαλάζιο φῶς τῆς κρεββα-
τοκάμαρας της ἀντίκρουσε στὸ κρύσταλλο
τοῦ καθρέφτη τὸν αὐτὸ της. Ἦταν ὡ-
ραία!... Τὸ μισόγυμνο σώμα της ἐμοί-
αζε μετὰ τὸ σώμα ἀρχαίας νύμφης τοῦ δά-
σους. Θὰ μπορούσε νὰ μετρηθῇ μετὰ τὶς
ὡμορφες κοπέλλες...

Τὰ χρόνια πού εἶχαν περάσει δὲν τὴν
είχαν μαράνει καθόλου. Ἡ μητρότης δὲν
εἶχε καταστρέψῃ τὴν ὑπέροχης γραμμῆς
της. Ἀπ' ὅλο της τὸ σώμα ἀνδρόνιταν ἕνα
φῶς, μιὰ φρεσκάδα, ἕνα γλυκὸ ἄρωμα με-
θυστικὸ πού θὰ μπορούσε νὰ ξετρελλάνῃ
καὶ ἄνθρωπο!

Ἐμεινε θαμπωμένη, ἐκστάτικὴ μπρὸς
στὴν ὡμορφίαν της, πού ποτὲ ἀπ' τὴν ἡμέ-
ρα τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της δὲν τὴν
εἶχε προσέξει.

Ἐξαφνὰ ὅμως συνήρθε. Ἐκλείσε τὸ
τζάμι καὶ γεμάτη νύφη γιὰ τίς σκέψεις
της πλησίασε στὴν πόρτα τῆς κρεββατο-
κάμαρας τῆς Ρόζας κι' ἀφουγκράστηκε.

Ἡ Ρόζα δὲν κοιμόταν ἐπίσης. Τὴν ἄ-
κούσε νὰ στριφογυρᾷ στὸ κρεβάτι της.

— Ἡ εὐτυχία δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, ὅ-
πως δὲν κοιμάται κι' ὁ πόνος! ψιθύρισε
καὶ γύρισε στὸ κρεβάτι της.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα ὅταν τὸν
πῆρε, ἐπὶ τέλος, ὁ ὕπνος. Πόσο κοιμή-
θηκε; Μισή, μιὰ ὥρα τὸ πολὺ, ἴσως...

Ξαφνικὰ πετάχτηκε ἀναστατωμένη.

— Εἶνε τρομερό!... ψιθύρισε. Θεέ μου,
ἐλέησε μετὲν ἀμαρτωλῇ!... Δὲν πρέ-
πει... δὲν πρέπει... θὰ ἦταν φοβερό,
φοβερό!... Πρέπει νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ αὐ-
τὸν τὸ γλυκὸ, τὸν ἡδονικὸ ἐφιάλτη... Δὲν
ἀναγνωρίζω πιά τὸν αὐτὸ μου!...

Ἐκρυσσε τὸ πρόσωπό της στὸ προσκέ-
φαλο καὶ ἔξασπε σε λυγμούς.

— Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ μέρα πού ἀ-
ποφάσισα νὰ στείλω τὴ Ρόζα στὴ Λυών!...

ψιθύρισε.

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο πινχτά:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ καταραμένη!...

Τὸ πρῶτὸ θὰ στείλω ἀμέσως νὰ φωνάξω
τὸν πνευματικὸ μου... Εἶμαι μιὰ γυναι-
κα, ἕνα ἀδύνατο πλάσμα στὰ νύχια τοῦ
Σατανᾶ!... Πρέπει νὰ νικήσω τὴν ἀδυ-
ναμία μου, νὰ συντριψῶ τὴν καρδιά μου!...

Θαμποχάραξε ἐξῶ ὅταν τὴν πῆρε πάλι
ὁ ὕπνος, βαθύς, προσωρινὸς λυτρωτὴς τῶν
πόνων.

Ξύπνησε ἀργά.

Ἡ Ρόζα βρισκόταν κι' ὅλας στὴν τρα-
πεζαρία. Μόλις εἶδε τὴ μαμά της ξεφώ-
νισε:

— Μαμάκα μου, πόσο εἶσαι καταβεβλη-
μένη!... Τί ἔχεις, μαμά; Εἶσαι τόσο
χλωμή!...

— Δὲν εἶνε τίποτε, κόρη μου. Μετὰ
νῆστε ὅλη νύχτα σχεδόν μιὰ τρομερὴ ἡμι-
κρανία...

— Φταίω ἐγώ, μαμά; Μήπως σὲ λυ-
πήσα;

— Εἰσὺ, Ρόζα μου; Ὁχι, ὄχι.

Καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό της ἄλλου, ὅταν
νὰ ντρεπόταν, ὅταν νὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ
διαδῶσῃ ἡ κόρη της ὅτὰ μάτια της τὸ τρο-
μερὸ μυστικὸ της, τὴν κρυφὴ ἀγωνία της.

Ἐπὶ αὐτὸ τὸ γάλο της, χωρὶς νὰ μιλοῦν.
Ἀργότερα ἡ Ρόζα βγήκε νὰ πάπ σὲ μιὰ
ἐξαδέλφη της.

Ἡ κ. Γκρεβίλ ἔμεινε μόνη της. Συλλογι-
στικὴ τὸν πνευματικὸ της. Εἶχε ἀποφασί-
σει νὰ τὸν καλέσῃ. Κι' ὅμως τὸ ἀπέφυγε...

Ὅλο τὸ πρῶτὸ τριγύρω μὲσα στὸ σπῆ-
τι, χωρὶς νὰ ἔχῃ διαθεσί γιὰ τίποτε.

— Ὅθ' ὅθ' νὰ κάνω ἕναν περὶπατο, σκέ-
φτηκε. Αὐτὸ θὰ με ἀνακουφίσῃ!...

Ντύθηκε βιαστικά. Κι' ὅμως φρόντισε
πολὺ τὸν ἑαυτὸ της.

Γιατί;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ δὲν τολμοῦσε νὰ δώ-
σῃ ἀπάντησι.

Ἐπισκέφθηκε διάφορες φίλες της, ἐπῆγε
στὰ γνωστὰ της καταστήματα, χωρὶς ν' ἀ-
γοράσῃ παρὰ ἕνα φιαλίδιο ἐκλεκτοῦ, ἐξω-
τικοῦ ἀρώματος. Ἦταν ἕνα πανάκριβο, ἄ-
βρο, ἀλλὰ καὶ μεθυστικὸ ἄρωμα πού χορη-
σιμοποιοῦσε ὅταν ἐξοῦσε ἀκόμα ὁ σύζυγός
της.

Ὅταν γύρισε σπῆτι τὸ ἔκρυψε σ' ἕνα
συρτάρι, γρήγορα - γρήγορα, ὅταν νὰ εἶχε
διαπράξει μιὰ κακὴ πράξι. Ἀναστένανε ὅ-
στερα καὶ ψιθύρισε:

— Εἶμαι τρελλή!...

Τὸ ψυχικὸ μαρτύριό της κ. Γκρεβίλ, ἦ-
ταν ἀπερίγραπτο. Μιὰ μοναχὰ λύσις ὑπῆρ-
χε, μιὰ λύσις σκληρὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ μόνη σω-
τήρια: Νὰ πῇ στὴν κόρη της ὅτι ὁ Φλεμάν
δὲν ἦταν ὁ κατάλληλος γαμπρός γι' αὐτὴ
καὶ νὰ κόψῃ κάθε ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν δυο
νέων.

Μπορούσε ὅμως νὰ γίνῃ αὐτό; Ὅθ' ἦταν
σαν νὰ σκοτῆνε τὴν κόρη της μετὰ τὴν ἴδια
της τὰ χείρια!...

— Εἶμαι δυστυχισμένη!... ψιθύριζε
μόνη της τὴ νύχτα κι' ἔκλαιγε ὅταν μικρὸ
παιδί.

Ἦξερε τοὺς κινδύνους καὶ τὰ δυσάρεστα
ἀπρόοπτα τῆς ζωῆς κι' ὡς τὴ στιγμή εἶχε
ζήσει ἄλλα, τίμια.

Ὅλοι τὴν ἔλεγαν ἡ ὡραία, λευκὴ
χάρη!

Καὶ νὰ τώρα πού κινδύνευε ἡ εὐτυχία
της, ἡ γαλήνη της, ἡ εὐτυχία κι' ἡ ζωὴ τοῦ
παιδιοῦ της...

Ὁ Ἑρρίκος ἀρχισε νὰ συζητᾷ στὸ σπῆ-
τι. Ἦταν σενός, ντροπαλός, διακριτικός.

Ἡ Ρόζα ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία κοντὰ του.

Ἡ κ. Γκρεβίλ τοὺς ἔβλεπε καθισμένους
πλαί - πλαί κι' ἐνοιῶνε ἕνα παράξενο σφι-
γίμο στὴν καρδιά της.

— Ἐμπασα τὴ φωτιά στὸ σπῆτι μου!...

Ἡ γοητεία τοῦ νέου ἀπάνω της ἦταν,
θαρρεῖς, μαγικὴ, κεραυνόβολος, ἀκατανίκη-
τη. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς
κόρης της! Ἐξαφνὰ ὅμως συνέχονταν κι'
ἔτρεχε ὅταν τρελλή, γεμάτη ἀπογνώσι, νὰ
κλειστὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐνα δειλινὸ πού ὁ Ἑρρίκος βρισκόταν
στὸ σπῆτι, ἡ κ. Γκρεβίλ, στεκόταν μπρὸς
στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὸν ἥλιο πού
ἐτρεχε ὅταν τρελλή, γεμάτη ἀπογνώσι, νὰ
κλειστὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐμπασα τὴ φωτιά στὸ σπῆτι μου!...

Ἡ γοητεία τοῦ νέου ἀπάνω της ἦταν,
θαρρεῖς, μαγικὴ, κεραυνόβολος, ἀκατανίκη-
τη. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς
κόρης της! Ἐξαφνὰ ὅμως συνέχονταν κι'
ἔτρεχε ὅταν τρελλή, γεμάτη ἀπογνώσι, νὰ
κλειστὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐνα δειλινὸ πού ὁ Ἑρρίκος βρισκόταν
στὸ σπῆτι, ἡ κ. Γκρεβίλ, στεκόταν μπρὸς
στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὸν ἥλιο πού
ἐτρεχε ὅταν τρελλή, γεμάτη ἀπογνώσι, νὰ
κλειστὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐμπασα τὴ φωτιά στὸ σπῆτι μου!...

Ἡ γοητεία τοῦ νέου ἀπάνω της ἦταν,
θαρρεῖς, μαγικὴ, κεραυνόβολος, ἀκατανίκη-
τη. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς
κόρης της! Ἐξαφνὰ ὅμως συνέχονταν κι'
ἔτρεχε ὅταν τρελλή, γεμάτη ἀπογνώσι, νὰ
κλειστὴ στὴν κάμαρά της.

Ἐνα δειλινὸ πού ὁ Ἑρρίκος βρισκόταν
στὸ σπῆτι, ἡ κ. Γκρεβίλ, στεκόταν μπρὸς
στὸ παράθυρο

να... για τη γαλήνη της ψυχής μου... Φύγετε... φύγετε, σας παρακαλώ, σας ικετεύω!

Ο Έρρικος ήταν άπροετοίμαστος. Η τραγική κατάστασή της, τα λόγια της τον συγκίνησαν. Και χωρίς να το συλλογιστή καθόλου, χωρίς να σκεφθί τη Ρόζα, απάντησε:

— Κυρία... αφού το θέλετε θα φύγω. — Θα φύγετε; Το αποφασίζετε; Δεν θα μετανοιώσετε κατόπιν, μόλις βγείτε από δω; Δεν θα ξαναδητή την κόρη μου... δεν θα μ'αξ ξαναδείτε; Μου το υπόσχεσθε;...

Ο νέος δίστασε τώρα. Να μην ξαναδητή τη Ρόζα, να μην ξαναπατήση στο σπίτι αυτό που ήταν ο παράδεισός του;

Η κ. Γκρεβίλ μάντευε το δισταγμό του. — Έπιασε το χέρι του σφιχτά και τον κύταξε στα μάτια. — Η έπαφ' αυτή έκανε τον Έρρικο ν' ανατριχιάσει. Έχασε την ηρεμία του, τον ίπποτισμό του. Ο νους του θάλασε...

Το άρωμα της κ. Γκρεβίλ, το άρωμα που προέκυπτε είχε αγοράσει, τον μέθυσε.

Πάλι αντίηχησε η φωνή της στ' αυτιά του απελπισμένη:

— Πέστε μου ότι θα φύγετε... Δώστε μου το λόγο σας... Ορκισθήτε μου...

Μα τώρα η φωνή εκείνη, η τόσο γλυκειά, δεν τον συγκινούσε, τον μεθούσε περισσότερο... Και σε μία στιγμή, σαν τρελλός, χωρίς να συλλογιστή τί κάνει, ασυγκράτητος, αντί ν' απομακρυνθί από κοντά της την άρπαξε στην αγκαλιά του, την έσφιξε στο στήθος του και κόλλησε παράφορα, διψασμένα, σαν κολασμένος, τα χείλη του στα χείλη της.

Είχε ξυπνήσει μέσα του ο άληθινός έαυτός του, ο όρμητικός, ο φλογερός, ο γεμάτος πάθος και δίψα ήδονης.

Η κ. Γκρεβίλ έκαμε μία απότομη κίνηση να ξεφύγν. Μα το κουράγιο της λύγισε κάτω απ' την πύρινη βροχή των φιλιών του, κι' εγκαταλείφθηκε στην αγκαλιά του, έτοιμη να λιποθυμήσει, ξετρελαμένη, χωρίς δύναμη, ψιθυρίζοντας:

— Όχι... όχι... δεν πρέπει!...

Πόσο κράτησε αυτό; Μία στιγμή; Έναν αιώνα; Ούτε ο Έρρικος, ούτε η μητέρα της Ρόζας θα μπορούσαν να το πούν.

Ξαφνικά αντίηχησε στ' αυτιά τους, σαν κραυγή του αγγέλου της Δευτέρας Παρουσίας η φωνή της Ρόζας:

— Μαμά!... Μαμά, πού είσαι;...

Η κ. Γκρεβίλ έβγαλε απ' την αγκαλιά του ταραγμένη, άνασταμένη.

— Φύγετε!... Φύγετε!... του ψιθύρισε. Τώρα πρέπει να φύγετε για πάντα... για πάντα!...

Και σαν κουνιγμένη βγήκε στο χώλ.

— Μαμά!... Ξαναπήδησε η φωνή της κόρης της.

— Έρχομαι, παιδί μου, της απάντησε. Μην κατέβης, έρχομαι άμέσως.

Τακτοποίησε πρόχειρα τα μαλλιά της κι' ανέβηκε τη σκάλα.

Η Ρόζα έστεκε στο κεφαλόσκαλο. Της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα και της είπε:

— Τί έχεις, μαμά;... Θεέ μου, πόσο είσαι άλλαγμένη!...

Δεν της απάντησε. Είχε χάσει τη φωνή της.

— Καλή μου υστερούλα!... Σε πείραξε η καταιγίδα στα νεύρα;

Τώρα μόλις πρόσεξε η κ. Γκρεβίλ, πώς είχε ξεσπάσει μία άγρια καταιγίδα. Μία άλλη τρομερή καταιγίδα έμαίνονταν στην καρδιά της.

— Ναί, κατόρθωσε να πη. Αυτή η κακοκαιρία μ' άρρώστησε!... Πάμε μέσα, κόρη μου.

— Μαμά, άνησυχώ πολύ. Ο Έρρικος δεν φάνηκε. Άλλοτε ήταν εδώ αυτή την ώρα. Λες να τον έμπιδισε ο καιρός... να μην έρθη; Οά ήταν φοβερό!...

— Δεν πρέπει ν' άνησυχής. Άσφαλώς δεν θάρρη, της είπε κοφτά. Πώς νάρρη μ' αυτό τον καιρό;

— Δεν θάρρη;... Μη μου το λές αυτό, μανούλα. Θάρρη... θάρρη, να το δής.

Την ίδια στιγμή αντίηχσαν βήματα στη σκάλα.

— Νάτος!... Ήρθε!... Ξεφώνισε πρόσχαρη η Ρόζα.

Η μητέρα της πάγωσε. Το βλέμμα της σκοτεινιάσε, έγινε ζοφερό, άπειλητικό.

— Όστε δεν έφυγε ο κ. Φλεμάν;

— Έρρικο... άγάπη μου!... αντίηχησε

η φωνή της παιδούλας, γεμάτη λατρεία.

Η κ. Γκρεβίλ συγκρατήθηκε. Συγκεντρώνοντας όλο το κουράγιο της, όλη της την ψυχραιμία, γύρισε προς το νέο. Το βλέμμα της έκαίγε σαν άναμένο σίδερο.

Έκείνος χαμογέλυσε τρυφερά στη Ρόζα.

Η διαγωγή του αυτή έκανε την κ. Γκρεβίλ να φρενιάσει. Ήταν έτοιμη να ξεσπάσει, άδιαφορώντας για τις συνέπειες. Μα και πάλι συγκρατήθηκε. Την κάρφωσαν στη θέση της, την πάγωσαν και πάλι τα λόγια της Ρόζας:

— Πώς;... Δεν είσαι λοιπόν βρεγμένος; Έλεγε στο νέο. Καθόλου βρεγμένος; Κι' όμως έξω χαλάει ο κόσμος!...

Ο Έρρικος σάστισε. Δεν τό είχε σκεφτή αυτό.

— Δεν βράχθηκε καθόλου, καθόλου, συνεχίσισε η Ρόζα. Κι' ήρθε αυτή τη στιγμή; Δεν μου μίλας, Έρρικο;...

Ο νέος ξαναδρόηκε την ψυχραιμία του.

— Ήρθε μ' άμεί, ξεήγησε.

— Με άμεί; Μα ήμουν στο τζάμι. Καμένα άμεί δεν φάνηκε στο δρόμο. Τί περίργο!... Κύτταξε, μαμά, δεν είχε καθόλου βρεγμένος!...

Η κ. Γκρεβίλ ποθούσε ν' άνοιξη η γη να την καταπιή. Όστόσο αποκρίθηκε:

— Ναί, δεν είχε καθόλου βρεγμένος...

— Ήρθε πριν ξεσπάσει η καταιγίδα, δι-κασιολογήθηκε ο Έρρικος, και είχα σταθή σ' ένα μπαρ εδώ κοντά.

Η Ρόζα δεν τον πίστεψε. Τον κύτταξε παράξενα. Η καρδιά της πονούσε. Δεν ύποπτευε την αλήθεια. Μάντευε όμως πώς κάτι το ύποπτο συνέβαινε, πώς κάποιος κίνδυνος άπειλούσε τον έρωτά τους.

Η κ. Γκρεβίλ τούς άφησε μόνους.

— Αυτός ο άθλιος καιρός, ψιθύρισε, μου έχει φέρει μία φρικτή ήμικρανία!...

Κλείστηκε στην κρεβάτοκάμαρά της, ρίχτηκε στο κρεβάτι και με τα μάτια στεγνά τη φορά αυτή άρχισε να δαγκνιη τα προσκέφαλα για να συγκρατήση τις κραυγές της απελπισίας που τρικούζιζαν την καρδιά της, που φούσκωναν το στήθος της, την έφεραν, όσο δεν ξεσπούσαν, στο χείλος της τρέλλας...

★

Το βράδυ αυτό, για πρώτη φορά, μητέρα και κόρη δειπνήσαν σιωπηλές. Ένα άσχημο βάρος πίεζε τις καρδιές τους. Η Ρόζα ένοιωθε έναν άορατο κίνδυνο να άπειλή την άγάπη της, χωρίς να μαντεύη τί είδους κίνδυνος ήταν.

Η κ. Γκρεβίλ αισθάνονταν τον άβάσταχτο πόνο μίας μεγάλης ντροπής και συ-ζήτησης.

χρόνος έναν άγριο θυμό έναντίον του έαυτού της.

Όταν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, φίλησε τη Ρόζα κι' έτρεξε να κλειστή στην κρεβάτοκάμαρά της.

— Καλή νύχτα, παιδί μου, είπε φεύγοντας, με βαρειά φωνή. Με τυραννεί ένας φρικτός πονοκέφαλος!

Όταν βρέθηκε μόνη της άρχισε να βηματίζει πάνω - κάτω άναστατη. Δεν την χωρούσε ο τόπος, πνιγνόντα...

— Τί έκαμα, Θεέ μου!... ψιθύριζε. Έδιωξα τη γαλήνη και την ευτυχία απ' το σπίτι μου. Η κόρη μου κινδυνεύει έξ αιτίας μου. Στα χέρια του νέου αυτού με τη φλογερή ιδιοσυγκρασία θα γίνη μία δυστυχισμένη. Πρέπει να κόμω το πάλ για να τον βγάλω απ' την καρδιά της...

Σάπασε μία στιγμή, έσφιξε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της και πρόσφερε πολύ κι':

— Η δική μου καρδιά;...

Της ξανάδρε στο νου η σκηνή του άπογεύματος. Είδε με τη φαντασία της τον έαυτό της στην αγκαλιά του Φλεμάν. Ξα-νάνοιωσε όλη την άντριχίλα του φιλιού του, κι' αισθάνθηκε σ' όλο της το σώμα ένα γλυκό μούδιασμα, μία ήδονική φλόγα να καίη την καρδιά της...

— Είμαι καταραμένη... καταραμένη!.. τραύλισε και την έπνιξαν τ' άναφληλάτα.

Δεν κοιμήθηκε καθόλου. Η χαράυνη την βρήκε καθισμένη στο κρεβάτι της, σε μία στάσι άπογνώσεως. Χίλιες αποφάσεις είχε πάρει όλη τη νύχτα και καμμία δεν της φαινόταν σωστή. Όστόσο, ο Φλεμάν έπρεπε να μην ξαναπατήση σπίτι της. Πώς θα το κατόρθωνε; Να μιλήσει στη Ρόζα; Λόγια χαμένα! Να της πη όλη την τρομερή αλήθεια; Στη σκέψη αυτή πάγωσε. Όχι, όχι, ποτέ!...

Έτσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Ετσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Ετσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Ετσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Ετσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Ετσι έφτασε πάλι η μέρα που ο Έρρικος θα πήγαινε σπίτι να έπισκεφθί την άγαπημένη του.

Απ' το πρωί η κ. Γκρεβίλ κάθονταν πάνω βρήκε μία λύση. Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε έξω.

Ήξερε τα γραφεία στα όποια εργάζονταν ο Έρρικος. Ένα αυτοκίνητο την έφερε εκεί σε λίγα λεπτά. Ανέβηκε επάνω και τον ζήτησε.

Όταν ο Φλεμάν την αντίκρουσε σάστισε. Όστόσο της χαμογέλασε τρυφερά.

— Πρέπει να σας μιλήσω, του είπε άπότομα, σκληρά η μητέρα της Ρόζας. Την όδγησε σ' ένα γραφείο όπου δεν βρισκόταν κανείς. Η κ. Γκρεβίλ δεν δίστασε. Μπήκε άμέσως στο θέμα.

— Πρέπει να μην ξαναπατήσετε σπίτι μου, του είπε. Αν συμπάθητε τη Ρόζα, που δεν το πιστεύω, αν είσατε έντιμος άνθρωπος δεν θα ξαναδητή την κόρη μου...

Ο Έρρικος σάπαινε.

— Δεν άπαντάτε, κ. Φλεμάν; του φώναξε. Περιμένω την άπάντησή σας. Είμαι πρόθυμη να υποβληθώ σ' όποιαδήποτε θυσία για την ευτυχία του παιδιού μου. Είμαι πρόθυμη να πληρώσω...

Τόνισε με πείσμα τα τελευταία της λόγια.

Ο νέος κοκκίνισε από ντροπή.

— Φτάνει, κυρία!... είπε. Δεν με συγκινούν τα χρήματα. Άγαπώ τη Ρόζα... Μ' άκούτε;... Την άγαπώ!...

— Λέτε ψέμματα!

— Λέω την αλήθεια: Άγαπώ τη Ρόζα και θα γίνη δική μου.

— Ποτέ όλο ζω εγώ. Λησμονήσατε τη χθεσινή διαγωγή σας; Άπορώ πώς τολμάτε να έπιμένετε...

Ο Φλεμάν χαμήλωσε το βλέμμα του.

— Έχετε δίκιο, ψιθύρισε. Ήμουν τρελός, δεν ήξερα τί έκανα... Σας ικετεύω, κυρία, ξεχάστε ότι συνέδη μεταξύ μας. Ήταν μία στιγμή παραφροσύνης. Άλλ' άγαπώ τη Ρόζα, τη λατρεύω, με θέλετε να μάς κάνετε δυστυχισμένους.

Η κ. Γκρεβίλ τα είχε χαμένα.

Ο Έρρικος της μιλούσε με συγκίνηση, με ελκρινή συντριβή, η φωνή του έτρεμε.

«Η ο νέος αυτός είνε απλώς ένα άπερίσκεπτο παιδί, συλλογίζονταν ή πρόκειται για έναν έπικινδυνο θεατρίνο, ένα έπικινδυνο δόξατο κάθαρμα!...

Βρισκόταν μπροστά σ' ένα αίνιγμα. Οά το έλυνε ποτέ; Κι' όμως έπρεπε να το λύση, να μάθη την αλήθεια χάριν της ευτυχίας της κόρης της...

— Κυρία, συνεχίσε ο νέος, σαν να μάντευε τις σκέψεις της, ότι συνέδη χδές ήταν ένα σφάλμα εκ μέρους μου που πρέπει να το ξεχάσετε. Έκείνο που ξέρω και για το όποιο είμαι βέβαιος, είνε η άπέραντη λατρεία μου για τη Ρόζα, ο πόθος μου να την κάνω ευτυχισμένη...

Η κ. Γκρεβίλ άφοπλίσθηκε.

«Ίσως είνε ελκρινής, συλλογίζονταν, ίσως φταίω κι' εγώ... Ο νέος αυτός είνε παιδί μου... Έγώ φταίω...»

Οι σκέψεις αυτές την μαλάκωσαν.

Χώρισαν ήρεμα, σαν να μην είχε συμβη τίποτε μεταξύ τους. Φεύγοντας όστόσο άπόφυγε να του δώση το χέρι της. Φοδόταν ότι ή απλή αυτή έπαφή μπορούσε να ξανα-νάψη την τρομερή φωτιά της καρδιάς και της σάρκας που τόσο την τρώαζε...

Κατεβαίνοντας τις σκάλες των γραφείων ψιθύριζε:

— Ο άγρυπνος ώστόσο... Πάνω στην ευτυχία του παιδιού μου, πάνω στον άδύναμο έαυτό μου...

★

Το άπόγευμα, στη συνηθισμένη του ώρα, ο Έρρικος έφτασε στο σπίτι.

Η κ. Γκρεβίλ προσποιήθηκε την άδιάθετη κι' έμεινε στο κρεβάτι.

Η Ρόζα δέχτηκε τον άγαπημένο της γεμάτη χαρά. Τα σύννεφα της ύποψιας είχαν διαλυθί. Μα μέσα στο σπίτι παραφύλαγε ή συμφορά...

Το κακό έσπασε μία βδομάδα άργότερα. Ο Έρρικος έφτασε κι' αυτή τη φορά άρκετη ώρα πριν απ' τη συνηθισμένη.

Η Ρόζα βρισκόταν στο δωμάτιό της και τον δέχτηκε η μητέρα της.

Η κ. Γκρεβίλ άνησύχησε μόλις τον είδε. Ύπληξε κάτι που τη φόβισε στο βλέμμα του, στην έκφραση του προσώπου του.

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες.

— Περιμένετε εδώ, θα είδοποιήσω τη Ρόζα, του είπε η κ. Γκρεβίλ.

Ο Έρρικος την κύτταξε χωρίς να μιλή. Ήταν έξαιρετικά ταραγμένος.

Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται.

— Μα τί έχετε λοιπόν; τον ρώτησε.

Τον είδε με κατάπληξη, μ' άνησυχία να γονατίζει μπροστά της.

— Υποφέρω!... της είπε με φωνή υπό-κωφη. Λυπηθήτε με...

Ένοιωσε τα γονάτα της να τρέμουν.

— Σηκώθηκε!... του φώναξε. Σηκώ-θηκε άμέσως επάνω, το άπαιτώ, σας δια-τάζω...

Μιλούσε κι' ένοιωθε μία άλλόκοτη άδυ-ναμία να την καταλαμβάνη.

Ο νέος ύπάκουσε. Σηκώθηκε άπάνω και της έπιασε το χέρι. Τα μάτια του τη μα-γνητίζαν. Κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε ν' αντίσταθί, ότι την κατείχε ο άκατανί-κτος εκείνος πειρασμός που την έστρω-χνε στην αγκαλιά του.

— Τί κάνετε; του φώναξε. Είσατε τρε-λός. Φύγετε... πρέπει να φύγετε... Είναι τρομερό αυτό που ζητάτε!... Λυπηθήτε με!...

Η κ. Γκρεβίλ, σκυμένη κοντά στην κόρη της μάταια προσπαθούσε να την φέρη στις αισθήσεις της. Έκλαιγε άπελπισμένα και τα δάκρυά της στάλαζαν σαν καφή βρο-χή πάνω στο χλωμό πρόσωπο της μικρού-λας.

— Παιδί μου, χρυσό μου παιδί, τί έχεις, άγάπη μου;... Ρόζα μου δεν μ' άκούς; Μίλησε στη μητέρα σου... Φτωχό μου παι-δί, τί κακό σου έκανα!... Σε σκότωσα, Ρόζα μου, εγώ, η μητέρα σου!...

Χάιδευε την κόρη της και τη γέμιζε φι-λία. Μα ή μικρούλα δεν συνερχόταν.

Άπελπισμένη η κ. Γκρεβίλ τη σήκωσε στα χέρια της και την μετέφερε στο κρε-βάτι της.

Άμέσως κατόπιν έστειλε να φωνάξουν έπεινόντας το γιατρό.

Ο γιατρός άργησε λίγο να φτάση.

Στο μεταξύ η Ρόζα συνήρθε κάτω απ' τις τρυφερές περιποιήσεις της μητέρας της. Άνοιξε τα μάτια της, κύτταξε τη μα-μά της κι' άρχισε να κλαίη.

Μέσα σε μία στιγμή τα είχε μαντέψει όλα. Άστράπιαζε είνε φωτιστή το μυαλό της. Κατάλαβε τί συνέβαινε το άπόγευμα εκείνο της καταιγίδας που ο Έρρικος πα-ρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της χωρίς ίχνος βροχής επάνω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Σας άγαπώ!... — Λέτε ψέμματα! Δεν είναι άγάπη αυ-τό. Είναι ένας τρελλός, ένας κολασμένος πόθος. Φαντή γενναίος...

Του μιλούσε. Αυτά τα λόγια της υπαγό-ρευε ή λογική. Μα ή καρδιά της την έ-σπρωχνε στην αγκαλιά του ανθρώπου αυ-τού που μπήκε ξαφνικά στη ζωή της για να την καταστρέψη.

Ο Έρρικος δεν την άκουγε. Φαινόταν σαν μεθυσμένος. Το αντίκρουμά της τον ξετρελάινε.

— Φύγετε λοιπόν... του έπανέλαβε με πνιγμένη φωνή. Φύγετε και μην ξαναπα-τήσετε ποτέ σ' αυτό το σπίτι. Άν είσατε τίμιος άνθρωπος, αν άναπατή τη Ρόζα θα δεχθήτε να πάψετε να ύπάρχετε γι' αυτή...

Ο Έρρικος όμως δεν σάλευε απ' τη θέση του. Της έσφιγγε περισσότερο το χέ-ρι και τα μάτια του τη μαγνητίζαν.

Λίγο ακόμα και θάπαυε ν' αντίστέκε-ται.

Η σκέψις της είχε θολώσει. Έκαμε μία άπότομη κίνηση, σαν ναβελε ν' άρπάξη το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια της και να κλείση τα χείλη της στα δικά του, ρου-φώντας διψαλέα τα φιλία του, τρελαίνον-τας τον με τα δικά της φιλία.

Μα τη στιγμή αυτή ή πόρτα άνοιξε από-τομα.

Ήταν ή Ρόζα!...

Φλογισμένη από ντροπή η κ. Γκρεβίλ, νοιώθοντας το πάτωμα να σαλεύη κάτω από τα πόδια της τραβήχτηκε πίσω.

Ο Έρρικος έμεινε στη θέση του σαστι-σμένος, με το ύφος ανθρώπου που έχει δε-χτή ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι.

Η Ρόζα είχε σταθή στο άνοιγμα της πόρτας με τα μάτια όλανοιχτα, άναστατω-μένη, έμβρόντητη.

«Ολ' αυτά κράτησαν λίγα μόνον δευτε-ρόλεπτα. Και ξαφνικά ή άτυχη νέα σωριά-στηκε στο πάτωμα λιπόθυμη, χωρίς να βγάλη λέξη!...

— Παιδί μου!... Κόρη μου!... Σε σκότωσα!... κραύγαζε η κ. Γκρεβίλ κι' έτρεξε κοντά της έξωλα.

Ο Έρρικος συνήρθε επίσης απ' τη σα-στισμάρα του και πλησίασε άνησυχός.

— Φύγετε!... του φώναξε η κ. Γρε-βίλ. Δεν έχετε καμμία δουλειά πλέον εδώ. Φύγετε... Φέρατε στο τίμιο αυτό σπίτι την καταστροφή!...

Ο Έρρικος δεν δίστασε, δεν έφερε άν-τίρρηση αυτή τη φορά. Έοριξε ένα θλιμ-μένο βλέμμα στη Ρόζα, έσκυψε το κεφάλι του κι' έφυγε άργά - άργά...

Η κ. Γκρεβίλ, σκυμένη κοντά στην κόρη της μάταια προσπαθούσε να την φέρη στις αισθήσεις της. Έκλαιγε άπελπισμένα και τα δάκρυά της στάλαζαν σαν καφή βρο-χή πάνω στο χλωμό πρόσωπο της μικρού-λας.

— Παιδί μου, χρυσό μου παιδί, τί έχεις, άγάπη μου;... Ρόζα μου δεν μ' άκούς; Μίλησε στη μητέρα σου... Φτωχό μου παι-δί, τί κακό σου έκανα!... Σε σκότωσα, Ρόζα μου, εγώ, η μητέρα σου!...

Χάιδευε την κόρη της και τη γέμιζε φι-λία. Μα ή μικρούλα δεν συνερχόταν.

Άπελπισμένη η κ. Γκρεβίλ τη σήκωσε στα χέρια της και την μετέφερε στο κρε-βάτι της.

Άμέσως κατόπιν έστειλε να φωνάξουν έπεινόντας το γιατρό.

Ο γιατρός άργησε λίγο να φτάση.

Στο μεταξύ η Ρόζα συνήρθε κάτω απ' τις τρυφερές περιποιήσεις της μητέρας της. Άνοιξε τα μάτια της, κύτταξε τη μα-μά της κι' άρχισε να κλαίη.

Μέσα σε μία στιγμή τα είχε μαντέψει όλα. Άστράπιαζε είνε φωτιστή το μυαλό της. Κατάλαβε τί συνέβαινε το άπόγευμα εκείνο της καταιγίδας που ο Έρρικος πα-ρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της χωρίς ίχνος βροχής επάνω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έκυκλοφόρησε το γνωστό περιοδικό τραγουδιών «ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑ-ΓΟΥΔΙ» του συγγραφέως Κώστα Μάνεση, με τα πιο γνωστά ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλη πλούσια καλλιτεχνική ύλη.

— Να με συμπάθης κυρ - Στάθη μου, αλλά άνθρωποι είμαστε και παραπατάμε χιμιά βολά!...

(Του Β. Χριστοδουλίου)

(Του Άρχέλαου)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρενωτιέ πεθαίνει. Μετά το θάνατό του η θερμότητα παύει να υπάρχει. Η Ζιζέτα τη συγκινεί και δέχεται να ευλογήσει την ένωση τους. Στο μεταξύ, στη Ρωσία, ο πρίγκιπας Αρμόνικ αποφυλάσσεται. Την ίδια νύχτα τον επισκέπτεται ο δεσμοφύλακας του Δημήτρης Χόφμαν μ' ένα γράμμα του και συνηγορούν για την απόδοσή του τελευταίου.

Και δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο;

Ο δεσμοφύλαξ γέλασε.

Ο μόνος που κινδυνεύει είμαι εγώ, απάντησε. Το κάτω κάτω τι έχουν να χάσουν; Όλοι τους προορίζονται για την κρεμάλα, εκτός αν προτιμήσουν να τους στείλουν στη Σιβηρία, για να πεθάνουν όχι μία αλλά χιλιάδες φορές. Κι αν ανακαλυφθούν, λοιπόν, δεν έχουν να πάνθουν τίποτε χειρότερο από κείνο που τους περιμένει... Ο μόνος που μπορεί να πληρώσει για την απόπειρά τους θα είμαι εγώ.

Ξανάπηρε κατόπιν το σοβαρό ύφος του και πρόσθεσε:

Μην φοβάσαστε! Οι σύντροφοί σας δεν διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο. Θα βγούν ήσυχα - ήσυχα από τη φυλακή, χωρίς κανείς να καταλάβει το παραμικρό. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά.

Και τότε πρέπει να γίνει η απόπειρα;

Το συντομότερο. Έγώ δεν βιάζομαι. Άλλ' οι φίλοι σας πρέπει να βιάζονται. Γιατί δεν ξέρουν τι τους περιμένει από τη μία στιγμή στην άλλη.

Κι αν κατορθώσω να πάρω το ποσόν, ρώτησε, πώς θα μπορέσω να σ' εidoποιήσω;

Το κυριώτερο είναι να βρήτε τα χρήματα, απάντησε ο δεσμοφύλαξ. Όταν τα πάρετε στα χέρια σας, θα πάτε στον αριθμό 66 της οδού Βαρβάκη κι θα χτυπήσετε την πόρτα. Θα σ' ανοίξει μια γυναίκα. Στην ερώτησή της ποιος είσαστε, θα της πείτε ότι σ' στέλνει ο Άνδρέας. Αυτή θα καταλάβει αμέσως. Θα της πείτε κατόπιν να τρέξει στη φυλακή για να με συναντήσει. Στο μεταξύ, θα μείνετε στο σπίτι αυτής της γυναίκας. Όταν θαρθώ στη φυλακή, θα της δώσω τις αναγκαίες οδηγίες.

Και τότε θα γίνει η δραπέτευση;

Απόψε, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Αν πετύχουν, όπως ελπίζω, ως τις τρεις το πρωί οι φίλοι σας κι' εγώ θα βρισκόμαστε στην οδό Βαρβάκη. Θα μου μετρήσετε τότε τις είκοσι χιλιάδες ρούβλια, γιατί εγώ δεν θα έχω να κάμω τίποτε άλλο. Το έργο μου θα έχει τελειώσει. Τα υπόλοιπα δεν μ' αφορούν. Οι φίλοι σας και σεις δεν πρέπει να ξεχνάτε, όμως, ότι, μόνον αφού περάσετε τα σύνορα, θα είσαστε ασφαλισμένοι.

Καλά, είπε ο Βαλεριανός. Πρέπει τώρα να βρώ το Σέργιο Μαλινκόφ.

Ο Θεός ας μάς βοηθήσει όλους, απάντησε ο δεσμοφύλαξ.

Κι έφυγε έπειτα από μερικές διευκρινίσεις που έδωσε στον Αρμόνικ.

Κόντευε να ξημερώσει.

Ο Βαλεριανός σκέφθηκε ότι δεν είχε καιρό να χάσει. Έπειτα από μερικά λεπτά, έφυγε κι' αυτός από το ξενοδοχείο. Όλοι κοιμόνταν και κανείς δεν τον είδε να βγαίνει.

Οι δρόμοι ήταν σχεδόν έρημοι. Ο Αρμόνικ προχωρούσε αφοβα. Το σχέδιό του ήταν να φτάσει στη συνοικία όπου βρισκόταν το μέγαρο του Μαλινκόφ, χωρίς να τον δει κανείς. Γιατί καταλάβαινε πως η απαραίτητη προϋπόθεσις της επιτυχίας του σχεδίου της δραπέτευσής ήταν το να μπορεί να ξεφύγει από την παρακολούθησή των ανθρώπων του στρατηγού Ζουρλώφ.

Το μέγαρο του πρίγκιπα Σεργίου Μαλινκόφ βρισκόταν στη συνοικία Μορσκάια.

Όταν ο Βαλεριανός έφτασε εκεί, οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έφταναν πάνω στους τρούλλους και τα κωνοειδή των εκκλησιών της Πετρούπολης.

Τα παράθυρα του μεγάρου ήταν όλα

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δρχματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

κλειστά. Το επιβλητικό οικοδόμημα φαινόταν σαν να συμπεριελάσσει στον ύπνο των ανθρώπων.

Ο Βαλεριανός σκέφθηκε πως η ώρα δεν ήταν κατάλληλη για να χτυπήσει την πόρτα του μεγάρου. Γιατί η πρωινή αυτή επίσκεψις θα προκαλούσε την προσοχή και τα σχόλια των υπαλλήλων, πράγμα που δεν έπρεπε να γίνει. Το σωστό ήταν, λοιπόν, να περιμένει.

Σε μικρή απόσταση από το μέγαρο βρισκόταν ένα μεγάλο κέντρο. Ο Βαλεριανός διευθύνθηκε εκεί, διάλεξε μια απόμειρη γωνιά και παρήγγειλε στο γκαρσόνι ένα τσάι.

Σ' αυτή τη θέση περίμενε περισσότερο από δυό ώρες.

Πλησίασαν εννιά.

Η κίνηση στους δρόμους είχε αρχίσει να γίνεται αρκετά ζωηρή.

Ο Βαλεριανός έκανε τη σκέψη πως, αυτή την ώρα, οι άνθρωποι του Ζουρλώφ θα τον αναζητούσαν μάταια στο σταθμό, νομίζοντας πως θα έφτανε με το τρένο των εννιά για το Παρίσι.

Απ' αυτή την ώρα, λοιπόν, άρχισε ο μεγάλος κίνδυνος. Γιατί οι αστυνομικοί θα χαλούσαν τον κόσμο για ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του.

Στις εννιάμισι ακριβώς ο Βαλεριανός χτύπησε την πόρτα του μεγάρου Μαλινκόφ. Είχε βάλει μέσα σ' ένα φακέλλο το επισκεπτήριο του — κι το έδωσε στον υπηρέτη που τ' άνοιξε.

Ο πρίγκιπ τον δέχτηκε αμέσως. Είχαν συναντηθεί το περασμένο βράδυ στο μέγαρο της πριγκιπισσής Λατιζίν και είχαν μιλήσει μαζί για διάφορα ζητήματα.

Καλώς ήρθατε, αγαπητέ μου πρίγκιπ, του είπε ο Μαλινκόφ. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σ' έβλεπα. Μπορώ να σ' ας φανώ χρήσιμος σε τίποτε;

Δεν ήρθα για τον εαυτό μου, απάντησε ο Βαλεριανός, αλλά για τον Δημήτρη Όφμαν.

Το πρόσωπο του Μαλινκόφ σκυθρώπιασε.

Εμαθα, είπε, ότι τον έπιασαν χθες το βράδυ μαζί με μερικούς άλλους επαναστάτες σ' ένα μουσικό τυπογραφείο. Ο Όφμαν μου έσωσε άλλοτε τη ζωή και δεν πρόκειται να το ξεχάσω ποτέ. Θα ήμουν πολύ ευτυχής αν μπορούσα να πληρώσω το χρέος μου. Άλλα, δυστυχώς, η συνωμοσία του Όφμαν και των συντρόφων του στρεφόταν εναντίον της ζωής του Τσάρου. Οπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, το ζήτημα είναι εξαιρετικά λεπτό. Εκτός αυτού, η επιρροή μου στην αυλή δεν είναι τόσο μεγάλη...

Σταμάτησε για μια στιγμή κι' έπειτα συνέχισε:

Αν τουλάχιστον, δεχόταν να έκλιπαρη τη χάρη του αυτοκράτορος Άνδρέα τον ξέρω τον Όφμαν. Ποτέ δεν θα καταδεχτή να κάνει ένα τέτοιο πράγμα...

Δεν πρόκειται γι' αυτό, απάντησε ο Βαλεριανός.

Και του έδωσε την επιστολή του Όφμαν.

Ο Μαλινκόφ τη διάβασε με προσοχή και άκουσε κατόπιν τις συμπληρωματικές εξηγήσεις του Βαλεριανού.

Μου ζητάτε δηλαδή, είπε, να γίνω συνέννοχος των εχθρών του Τσάρου. Χρωστάω τη ζωή μου στον Όφμαν και είναι χρέος μου να προσπαθήσω να τον σώσω, καθώς και την αδελφή του. Άλλα δεν μπορώ και δεν θέλω να κάμω τίποτε για τους άλλους... Καταδικάζω την ανατρεπτική κίνησή τους και απέχθανομαι τις μεθόδους των.

Ο Δημήτρης Όφμαν δεν θα δεχθί ποτέ να δραπέτευση μόνος του, απάντησε ο Βαλεριανός. Ο,τι θα γίνει θα γίνει για όλους...

Ο Μαλινκόφ άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Ήταν φανερό ότι μια άλλη γινόταν μέσα στην ψυχή του. Έπρεπε λοιπόν να προδώσει τον Τσάρο; Κι από τ' άλλο μέρος, ήταν σωστό ν' αφήσει τον άνθρωπο που του είχε σώσει τη ζωή να συρθεί στην άγχνη;

Το δίλημμα ήταν τρομερό.

Άλλα, στο τέλος, η εύγνωμοσύνη που αισθανόταν απέναντι του Όφμαν υπερίσχυσε.

Εστω, είπε. Θα σ' δώσω όχι μόνον είκοσι, αλλά τριάντα χιλιάδες ρούβλια. Αυτοί οι δυστυχισμένοι θα έχουν ανάγκη από χρήματα για να μπορέσουν να διαφύγουν στο εξωτερικό... Θα κρατήσετε, λοιπόν, τις δέκα χιλιάδες ρούβλια και θα τους τα μοιράσετε, ανάλογα με τις ανάγκες που έχει ο καθένας. Έχω, όμως, να σ' βάλω έναν όρο. Θα μου υποσχεσθήτε ρητά για λογαριασμό τους ότι δεν θα αποπειραθούν τίποτε στο μέλλον εναντίον της ζωής του Τσάρου. Πέστε στο Δημήτρη Όφμαν ότι, αν αυτός ή οι σύντροφοί του παραβούν αυτό τον όρο, δεν θα επιζηήσω ούτε στιγμή οποιαδήποτε κι' αν είναι η έκβασις της αποπειράς των. Γιατί, σώζοντάς τους τη ζωή, θα είμαι κι' εγώ συνέννοχος στην εγκληματική πράξη τους.

Τα λόγια του Μαλινκόφ συγκίνησαν το Βαλεριανό.

Δέχομαι αυτό τον όρο για λογαριασμό του Δημήτρη Όφμαν και των φίλων του, είπε. Είμαι βέβαιος ότι θα τον σεβάσθουν.

Ο Μαλινκόφ του μετρήσε κατόπιν τα χρήματα και ο Βαλεριανός έφυγε για να πάει στην οδό Βαρβάκη.

Για τη διαδρομή αυτή χρειάστηκε περισσότερο από τρεις ώρες. Γιατί βόδιζε με μεγάλες προσφυλαξίες κι' έπαιρνε τους πιο απόκεντρους δρόμους για να φτάσει στον προορισμό του.

Ο Βαλεριανός δεν ήξερε την Πετρούπολη. Άλλα ρωτούσε ποτέ μια γυναίκα του λαού, ποτέ ένα παιδάκι, ποτέ έναν πλανόδιο πωλητή. Κι' έτσι κατάφερε να προσανατολισθεί.

Έφτασε, τέλος, στον αριθμό 66 της οδού Βαρβάκη και χτύπησε την πόρτα. Μια γυναικεία φωνή ρώτησε από το εσωτερικό:

Ποιος είναι;

Ο Βαλεριανός απάντησε:

Ενας φίλος εκ μέρους του Άνδρέα.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως.

Ο Βαλεριανός βρέθηκε μπροστά σε μια γυναίκα πολύ νέη και αρκετά όμορφη. Η μοιραγνώμια της ήταν μελαγχολική και άισχυρη.

Περσάστε, είπε στον επισκέπτη.

Ο Αρμόνικ πέρασε στο εσωτερικό του υπαίθριου.

Είδα τον Άνδρέα σήμερα το πρωί και μ' επεφόρτισε να έρθω να σ' ας δώ. της είπε.

Τι μέ θέλει;

Ζητάει να πάτε αμέσως στη φυλακή και να με φιλοξενήσετε εδώ ως που να έρθει κι' ο ίδιος.

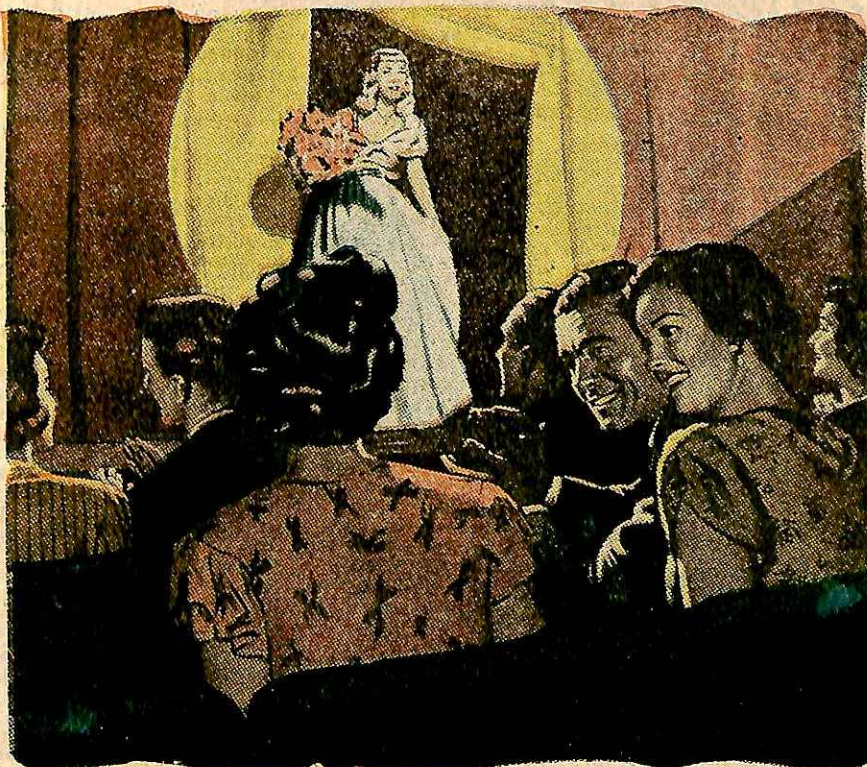
Οι επιθυμίες του Άνδρέα είναι διαταγές για μένα, απάντησε η γυναίκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Οταν η Γκεσταπό έπιασε τη Γαλιόνα Όντετ Σανσόν, πράκτορα των Άγγλων, την υπέβαλε σε ανατριχιαστικά βασανιστήρια. Της έκαψε την πλάτη με κόκκινο σίδερο, της ξεριζώσε τα νύχια ένα - ένα, δεν μπόρεσε όμως να της αποσπάσει καμιά ομολογία. Για τ' άπιστευτο θάρρος και την αλύγιστη αντοχή της η Όντετ παρασημοφορήθηκε με το Σταυρό του Γεωργίου.

Το είδος αυτό της ανακρίσεως θυμίζει Μεσαιώνα και Ίερά Εξέτασι. Ωστόσο, υπάρχει σήμερα ένα αποτελεσματικό όπλο αμύνης εναντίον του: ο αυθυπνωτισμός.

Στο πρόσφατο έθσιο συνέδριο της Βρετανικής Ιατρικής Έταιρείας, ο ψυχίατρος Έρικ Στράους είπε στους συναδέλφους του: «Ανθρωποι εξασκημένοι στον αυθυπνωτισμό μπορούν ν' αντέξουν ακόμη και στα πιο

Ο αυθυπνωτισμός ωφέλησε τη νεαρά ήθοποιό Μάντ Άλλυστερ που όταν έβγαине στη σκηνή έχανε τα λόγια της...

Με τη μέθοδο του αυθυπνωτισμού

ραφινισμένα βασανιστήρια των ανακρίσεων, χωρίς να δώσουν καμιά πληροφορία. Με τον τρόπο αυτό, γίνονται ανίσθητοι στους πόνους και κούφοι σε κάθε ήχο, ακόμη και στη φωνή του ανακριτού, και σβύνουν μάλιστα απ' τη μνήμη τους ό,τι δεν θέλουν ν' αποκαλύψουν. Γενικώς, με τον αυθυπνωτισμό, μπορεί να εξαφανισθεί κάθε πόνος, αφού εξακριβωθεί η προέλευσί του. Μπορεί επίσης να γλυτώσει κανείς απ' την άπνεια ή τους ενοχλητικούς ρυθμούς, να γίνει εργατικώτερος, να νικήσει διάφορες ψυχικές αναπηρίες του...»

Ενας Αμερικανός, ο Α. Α. τοιου Σάλτερ, έχει συστηματοποιήσει τη νέα αυτή μέθοδο του αυθυπνωτισμού. Το σύστημά του στηρίζεται σε τρία βασικά σημεία.

Το πρώτο σημείο είναι ότι όλοι οι άνθρωποι — εκτός απ' τους ηλίθιους και τους τρελλούς — μπορεί να υπνωτισθούν, αλλά ευκολώτερο και βαθύτερα κι' άλλοι δυσκολώτερα και ελαφρότερα.

Δεύτερο σημείο είναι η τεχνική αναισθησία, που προκαλείται με τον υπνωτισμό. Ο υπνωτιστής μπορεί να βυθιστεί με μια μακριά βελόνα στο μπράτσο του υπνωτισμένου, χωρίς να πονέσει, καθόλου ο τελευταίος. Έχει γράψει άλλωστε ότι ο υπνω-

μήθηκαν, εκεί που κουβεντιάζαν και γελοούσαν με τη συντροφιά τους. Μόλις άλλαξε η μουσική, ξύπνησαν. Και ξανακοιμήθηκαν, όταν παίχτηκε πάλι το ίδιο κομμάτι.

Ο Σάλτερ λοιπόν διάλεξε μερικά καλά μέντιουμ — νέους άντρες και γυναίκες μ' εξαιρετική αντίληψη. Τους προκαλούσε αναισθησία στο μπράτσο με τον υπνωτισμό κι' έπειτα τους εξηγούσε λεπτομερώς το πείραμα, για να καταλάβουν καλά την τεχνική του.

Κατόπιν προχώρησε στο δεύτερο στάδιο. Τους υπνώτισε βαθειά και τους είπε:

Όταν θα γυρίστε στο σπίτι σας βέλω να καθίσετε στην πολυθρόνα σας, στις 6 ακριβώς, και να πείτε τρεις φορές στον εαυτό σας: «Το μπράτσο μου έχει αναισθηθεί, δεν πονεί καθόλου». Κατόπιν θα προφέρετε τη λέξη «Τώρα!», και το μπράτσο σας θα γίνει τελείως αναισθητό, ως ότου πείτε, μετά 10 λεπτά της ώρας: «Τώρα θα ξαναγυρίσει η φυσική του αίσθησις».

Πραγματικά, όλα έγιναν όπως είχε διατάξει ο υπνωτιστής. Τα μέντιουμ του εξασκήθηκαν να προκαλούν εύκολα και γρήγορα αναισθησία στο μπράτσο τους, με αυθυπνωτισμό. Κατόπιν, ο Σάλτερ τους είπε:

Στο μέλλον, για ν' αναισθηθείτε το μπράτσο σας, δεν θα χρειάζεται πια να προφέρετε αυτά τα λόγια. Θα τ' ας σκέπτεσθε μόνο.

Τώρα η εξάσκησης χρειάστηκε περισσότερο καιρό. Τελικά όμως τα μέντιουμ έγιναν ικανά να προκαλούν οποτεδήποτε και με τη θέλησή τους αναισθησία στο κομμάτι, στο τρύπημα, σε κάθε πόνος. Άντεχαν σ' όλες τις δοκιμασίες.

Ενα μέντιουμ, μια νέα γυναίκα, υπέφερε από καιρό από δυσμνηστική, με δύναμη πόνους. Με τον αυθυπνωτισμό, λοιπόν, δεν ξαναπόνεσε ποτέ πιά.

Άλλοι έκοψαν τη συνήθεια που είχαν να τρώνε τα νύχια τους, ή θεραπεύτηκαν από επίμονη άπνεια.

Ο αυθυπνωτισμός ωφέλησε ένα - δυό ήθοποιους που πάθαιναν «τράικ», όπως την Μάντ Άλλυστερ που όταν έβγαине στη σκηνή έχανε τα λόγια της και μερικές ντροπικές καλλιτεχνίδες που κοκκινίζουν με το παραμικρό.

Διάφοροι διακεκριμένοι ψυχίατροι μελετούν τώρα τα αποτελέσματα των πειραμάτων του Σάλτερ. Δεν αποκλείουν δε την πιθανότητα να λυτρωθεί η ανθρωπότης απ' τον πόνο, με την καινούργια αυτή μέθοδο, που υπόσχεται ν' αντικαταστήσει τα ναρκωτικά φάρμακα.

Ο Σάλτερ προκαλούσε αναισθησία στο μπράτσο του μέντιουμ με τον υπνωτισμό...

Ο Ξεχθρός Νο 1 της Μηνιαίας ΤΣΕ-ΤΣΕ

24 χρόνια πάλι με το θάνατο

Ποιν από λίγους μήνες, πέθανε στη Ν. Υόρκη ο 'Ιρλανδός Τζων Μάκ Ντέρμοτ, χαρτογράφος, έπισημων και κυνηγός. Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός είχε προσφέρει κυριολεκτικά ολόκληρο τον έαυτό του στον αγώνα κατά της ασθένειας του ύπνου. Η μεγάλη φιλοδοξία του ήταν να λυτρώσει απ' τη φοβερή αυτή μαστίγια μια άπειρη πλειοψηφία με 145.000.000 κατοίκους. Πέρασε λοιπόν 24 χρόνια της ζωής του στην 'Αφρική και χαρτογράφησε 4.500.000 τετραγωνικά μίλια αγρών εκτάσεων, για να εξακριβωθεί που ζούσε ή μύγια τσέ - τσέ, ο φορέας της ασθένειας του ύπνου.

Πριν πεθάνει απ' την καρδιά του, σε ηλικία 52 μόλις ετών, είχε την ευτυχία να δει τους πρώτους καρπούς του έργου του: Στη Νιγηρία, 700 τετραγωνικά μίλια καβαρίσθηκαν, με το D.D.T., και 50.000 άτομα μπόρεσαν να εγκατασταθούν εκεί και

να ζήσουν ασφαλισμένοι. Η Νότιος Ροδεσία απαλλάχθηκε απ' την ασθένεια του ύπνου. Τέλος, ανακαλύφθηκε το «άντρουίντ», ένα φάρμακο που προστατεύει τα κερασφόρα ζώα απ' αυτή την αρρώστια (γράψαμε άλλοτε την τεραστία οικονομική σημασία που θαχί η χρησιμοποίησή του στην 'Αφρική).

Έτσι, η μυστηριώδης και άγνωστη «Μαύρη Ήπειρος» προετοιμάζεται για να πάρει τη θέση που της αξίζει στον πολιτισμένο κόσμο και να προσφέρει ελεύθερα και ακίνδυνα τους ανεξάντητους θησαυρούς της στην ανθρωπότητα.

Για να νικήσει όμως η ασθένεια του ύπνου — που είχε σκοτώσει μέσα σε 4 χρόνια 300.000 άτομα, στην περιφέρεια μόνο της Ουγκάντα — έπρεπε απαραίτητα να βρεθούν τα μέρη όπου πολλαπλασιάζονταν η μύγια τσέ - τσέ. Τα ένιά δεκάτα των περιοχών που μαστίζονταν απ' αυτό το έντομο, ήταν σχεδόν άγνωστα και άχαρτογράφητα.

Στο μεταξύ, η μύγια τσέ - τσέ προχωρούσε σιγά - σιγά και εσπλωνόταν και σ' άλλες περιφέρειες. Τι θα γινόταν, όταν θα κατακτούσε ολόκληρη την 'Αφρική; Δεν θα περνούσε και στίς άλλες ηπείρους, σ' όλο τον κόσμο;...

Το φάντασμα του θανάτου που προχωρούσε άρχα κι' αμείλικτα, έκαμε τις ενδιαφερόμενες χώρες — Μεξ. Βρετανία, Γαλλία, Βέλγιο, Πορτογαλία κι' Αίθιοπία — να συνασπισθούν σ' ένα κοινό μέτωπο εναντίον του. Κι' ο Μάκ Ντέρμοτ ανέλαβε το 1922 τη μεγαλύτερη χαρτογραφική που αναφέρει η ιστορία. Αψήφησε την ασθένεια του ύπνου, τα θηρία και τους άλλους κινδύνους της ζούγκλας. Είδε να πεθαίνουν πολλά απ' τα μέλη της αποστολής του. Διέτρεξε πενήνη περισσότερα από 350.000 χιλιόμετρα. Εισέχωρησε σε μέρη απάτητα από πύλη λευκού, σ' εκτάσεις απηγορευμένες σε κάθε άνθρωπο. Ήταν ο μόνος απ' τους 15 λευκούς και τους 20.000 ιθαγενείς της αποστολής του, που τη συνέχισε ως το 1946 και τη συμπλήρωσε.

Εφόσον δεν ήξερε ποιά ακριβώς βρισκόταν η μύγια τσέ - τσέ ή αποστολή έπρεπε να διατρέξει ολόκληρη την 'Αφρική. Σταματούσε στα μέρη που συγκεντρώναν συνήθως ευνόικες για την ανάπτυξη της μύγας: άφθονο σκιά, υγρασία, κατάλληλο έδαφος και θερμοκρασία και πολλά νερά.

Όπου εύρισκαν μύγες τσέ - τσέ, τις έβλεπαν να τσιμπήσουν πειραματόζωα κι' εξέταζαν κατόπιν το αίμα τους, για να εξακριβώσουν αν τα έντομα ήταν μολυσμένα απ' το μικρόβιο της ασθένειας. Έπιασαν

ζωντανές μύγες και τις μελετούσαν από κοντά.

Κάποτε, ειδοποιήσαν το Μάκ Ντέρμοτ ότι ένας απ' τους συντρόφους του, που βρισκόταν στο Καμερούν, είχε προσβληθεί απ' την ασθένεια του ύπνου. Οι μισοί ιθαγενείς του είχαν αρρωστήσει κι' οι υπόλοιποι είχαν φύγει, τρομακρατημένοι.

Λίγο καιρό αργότερα, ένας γνωστός ανθρωπολόγος, μέλος της αποστολής, αυτοκτόνησε όταν παρατήρησε στον έαυτό του ένα πρήξιμο των αδένων του λαιμού, πρώτο σύμπτωμα της ασθένειας του ύπνου.

Άλλοτε πάλι, ο Μάκ Ντέρμοτ έμεινε ολόμοναχος επί ώρες, στην όχθη ενός ποταμού, παρακολουθώντας τις μικρές φονικές μύγες κι' έκτεθειμένος κάθε στιγμή στο τσιμπημά τους. Έμαθε έτσι ότι η μύγια τσέ - τσέ δεν τσιμπάει ποτέ τα άγρια ζώα.

Δυό περιοχές της 'Αφρικής, στη Νιγηρία και στην Ταγκανίκα, εκτάσεως 250.000 τετραγωνικών μιλίων, μαστίζονταν τόσο πολύ απ' τη μύγια τσέ - τσέ, ώστε είχαν απαγορευθεί να μένουν άνθρωποι σ' αυτές. Εκεί λοιπόν είχαν μαζευτεί ιδίως τα αγρίμια της ζούγκλας, νοιώθοντας μεγαλύτερη ασφάλεια απ' τους κυνηγούς.

Την πρώτη μέρα που ο Μάκ Ντέρμοτ πάτησε το πόδι του στο έδαφος απ' αυτά τα μέρη, μαζί με λίγους έθελοντές ιθαγενείς, σκότωσε 5 λιοντάρια μέσα σε λίγο λεπτά της ώρας. Τη δεύτερη μέρα, αντιμετώπισε μόνο μ' ένα μαχαίρι ένα πελώριο πυθώνα...

Ένα πρωί, ώρμησε ξαφνικά εναντίον του ένας άγριος δούλος. Ο Μάκ Ντέρμοτ, χωρίς να χάσει, σήκωσε το όπλο του για να πυροβολήσει. Καθώς όμως έκανε ένα βήμα προς τα πλάγια, έπεσε μέσα σε μια βαθιά τρύπα, κρυμμένη στα χορτά. Η σφαίρα του άστοχεσε. Το βουβάλι βρέθηκε από πάνω του, χτυπώντας τον με το κεφάλι του και ποδοπατώντας τον. Ής δούτο το σκοτάδι ο Μάκ Ντέρμοτ ανέλαβε το 1922 τη μεγαλύτερη χαρτογραφική που αναφέρει η ιστορία. Αψήφησε την ασθένεια του ύπνου, τα θηρία και τους άλλους κινδύνους της ζούγκλας. Είδε να πεθαίνουν πολλά απ' τα μέλη της αποστολής του. Διέτρεξε πενήνη περισσότερα από 350.000 χιλιόμετρα. Εισέχωρησε σε μέρη απάτητα από πύλη λευκού, σ' εκτάσεις απηγορευμένες σε κάθε άνθρωπο. Ήταν ο μόνος απ' τους 15 λευκούς και τους 20.000 ιθαγενείς της αποστολής του, που τη συνέχισε ως το 1946 και τη συμπλήρωσε.

Εφόσον δεν ήξερε ποιά ακριβώς βρισκόταν η μύγια τσέ - τσέ ή αποστολή έπρεπε να διατρέξει ολόκληρη την 'Αφρική. Σταματούσε στα μέρη που συγκεντρώναν συνήθως ευνόικες για την ανάπτυξη της μύγας: άφθονο σκιά, υγρασία, κατάλληλο έδαφος και θερμοκρασία και πολλά νερά.

Όταν όμως είδε ότι οι παραιτήσεις του κι' οι απειλές του δεν ώφέλησαν σε τίποτε, έκαμε μια ύστατη προσπάθεια: Διέθεσε όλες τις οικονομίες του, που είχε μαζέψει σ' ολόκληρη τη ζωή του, για να αποτελειώσει το έργο του! Κι' έτσι η χαρτογραφική συμπληρώθηκε το 1946.

Ο Μάκ Ντέρμοτ είχε μείνει απέναντος. Τι τον ένδιεφερε όμως, αφού είχε πραγματοποιήσει το όνειρό του για το καλό της ανθρωπότητας;...

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ του ραδιοφώνου

Η διεθνής γλώσσα και τα «άχρηστα» κύματα

Υπάρχουν σήμερα σ' όλο τον κόσμο 100.000 περίπου ερασιτέχνες του ραδιοφώνου, που διαβάζουν μικρούς πομπικούς βραχέων κυμάτων και συνεννοούνται μ' αυτούς μεταξύ τους. Ανήκουν σε κάθε ηλικία, αρχίζοντας απ' τα 16 χρόνια (το ελάχιστο όριο που απαιτείται, για να πάρουν άδεια λειτουργίας ερασιτεχνικού πομπού) και φτάνοντας ως τα 82 (τόσοι ήταν ένας Άγγλος πούδωσε τελευταίως εξέτασεις για τη σχετική άδεια!).

Όταν το επιτρέψει ο καιρός, έπικοινωνούν με τα μακρυνότερα μέρη του κόσμου. Το ερασιτεχνικό ρεκόρ είναι ως σήμερα η έπικοινωνία από απόσταση 1.056 χιλιομέτρων με μήκος κύματος 2 μέτρων. Πολλοί όμως ερασιτέχνες προσπαθούν με ζήλο να το καταρρίψουν.

Χάρης σε μια «διεθνή γλώσσα» που μεταγλωττίζονται οι ερασιτέχνες του ραδιοφώνου, ένας Άγγλος μπορεί να συνεννοηθεί μ' ένα Έλληνα, ή ένας Ινδός μ' ένα Γάλλο. Η γλώσσα αυτή εκφράζεται με σύμβολα του Μόρς, είναι δε ευκολωμένη στην εκμάθησι. Μπορούμε να πούμε ότι αποτελεί το σημαντικότερο βήμα προς την πραγματοποίησι του όνειρου μιας παγκόσμιας γλώσσας.

Για να πάρη λοιπόν άδεια λειτουργίας του πομπού του, κάθε ερασιτέχνης πρέπει πρώτα κατά τους διεθνείς κανονισμούς, να εξετασθή στο αλφάβητο του Μόρς και να νάει ικανός να στέλνι και να παίρνι το λιγώτερο 12 λέξεις στο λεπτό.

Οι Άγγλοι ερασιτέχνες ανήκουν δ'ολοι σε μια Εταιρεία που ιδρύθηκε το 1913 με την ονομασία «Λέσχη Άσυρμάτου του Λονδίνου». Απ' τα πρώτα μέλη της ήταν ο Μαρκόνι, ο Λοτζ κι' ο Φλέμινγκ.

Πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ήταν ελάχιστες οι γνώσεις για τον άσυρματο και το ραδιοφώνον, και το τεχνικό υλικό ακόμη λιγώτερο. Ωστόσο, οι φανατικοί οπαδοί της νέας αυτής μεθόδου έπικοινωνώνας πάλευαν μ' όλες τις δυσκολίες και κατάδρωναν να στέλνουν τα μηνύματά τους σε απόσταση 35 χιλιομέτρων — ρεκόρ καταπληκτικό για την εποχή εκείνη.

Οι έρευνες αυτές προώδευσαν πολύ κατά την περίοδο 1914 — 18. Ίδρύθηκαν επίσημοι σταθμοί άσυρμάτου και ραδιοφώνου. Οι ερασιτέχνες θεωρήθηκαν τότε ένοχλητικοί. Για να τους ξεφορτωθούν λοιπόν οι αρμόδιοι, τους περιώρισαν σε μήκη κύματος μικρότερα από 200 μέτρα.

Διάφοροι διακεκριμένοι μαθηματικοί και φυσικοί είχαν γνωματεύσει τότε ότι αυτά τα βραχεία κύματα ήταν άχρηστα στην πράξι (το ίδιο είχαν πη άλλωστε και για τα μακρά κύματα, που μεταχειρίσθηκε ο Μαρκόνι στα πρώτα του πειράματα). Κι' όμως, σε λίγον καιρό, οι ερασιτέχνες επέτυχαν ν' αυτά αληθινά θαύματα. Κατάφεραν δηλαδή να συνεννοούνται ακόμη και με την Αυστραλία ή τη Νέα Ζηλανδία, χρησιμοποιώντας πομπούς που δεν κατανάλωναν περισσότερο ηλεκτρισμό από μια κοινή ηλεκτρική λάμπα!

Έτσι, τα πειράματα που έκαναν οι ερασιτέχνες με τα «άχρηστα» κύματα, απέτελεσαν τη βάση της σημερινής ραδιοφωνίας. Και, χωρίς στους περιορισμούς που επέβληθησαν στην «ένοχλητική» δράσι τους, μπορούμε σήμερα ν' ακούμε από ραδιοφώνον μας μουσική ή είδησεις απ' τα τέσσερα άκρα της γης.

Μια απ' τις πρόσφατες επιτυχίες των ερασιτεχνών είναι η έπικοινωνία Ευρώπης — Αμερικής με μήκος κύματος 6 μέτρων. Για την πραγματοποίησίν της, χρειάσθηκαν πολλά χρόνια υπομονητικών πειραμάτων.

Το κορίτσι του ωδείου και ο Βιζυήνος

Μια άναγνώστρια του «Θησαυρού», από την Ξάνθη, μου έγραψε προχθές: γιατί δεν ανέφερα, ως τώρα, στα χρονικά της Παλαιάς 'Αθήνας τίποτε σχετικό με τη ζωή και το έργο του περιφήμου Θρακιώτη ποιητή Γεωργίου Βιζυηνού καθώς και για την μεγάλη του περιπέτεια που συνεκλόνησε τους 'Αθηναίους και ίδιως τον κόσμο των γραμμάτων της εποχής του;

Και καταλήγει η νεαρή έπιστολογράφος, πολύ λογικά:

«Νομίζετε πως δ.τ. ξέρετε σείς, είνε γνωστό και σ' όλο τον κόσμο και ιδίως στη νέα γενεά».

Δίκιο έχει η άναγνώστριά μας. Δεν έπρόκειτο, άλλωστε να παραλείψουμε από τη σειρά μας, το Βιζυηνό που πραγματικά όχι μόνο έλαμψε στην Παλαιά 'Αθήνα, με το άθαντο ποιητικό του έργο. 'Αλλά και σ' αλήθεια προκάλεσε την πανελλήνιο συγκίνησι με το δραματικό του θάνατο που ακολουθούσε την άτυχη έρωτική του περιπέτεια και το κλείσιμό του στο Φρενοκομείο, όπου και έσβυσε το φωτεινό πνεύμα του.

Την πρώτη ποιητική του εμφάνισις ο Βιζυηνός την έκαμε στην Πόλη, όπου εξέδωκε την πρώτη του ποιητική συλλογή τα «Πρωτόλεια». Κατόπιν έστειλε στην 'Αθήνα απ' τη Γερμανία, στο Βουτσινάιο ποιητική αντανάγισις την πρώτη ποιητική συλλογή του στην οποία και έβαλε τον εύθυμο αλλά χαρακτηριστικό τίτλο: «Άρες, μάρες, κουκουναρές!»

Έπειτα ήρθε σπουδασμένος φιλόλογος στην Παλαιά 'Αθήνα (1885) κι' εγκατεστάθη, αφού στο Λονδίον είχε γράψι κι' είχε εκδώσει τις περίφημες «Αθήδες αύρες» του.

Απ' εκεί και πέρα έσυνέχισε το υπέροχο ποιητικό έργο του με πολλούς, παραπολλούς στίχους που έδημοσιεύοντο σ' έφημερίδες και σε περιοδικά της εποχής εκείνης.

Μια λεπτομέρεια για τις σπουδές του Βιζυηνού, που δεν είνε γνωστή, την άκουσα απ' τον ίδιο τον Πρόδρομο 'Αλέξανδρο Ζαΐμη, που ήταν συμφοιτητής του, στο Βερολίνο. Τον ποιητή έβοηθούσε, τότε, οικονομικά, για να σπουδάσει ο Ζαΐρης της Κωνσταντινουπόλεως, που διακρίθηκε και σ' άλλες μεγάλες προσφορές του για κοινωνική έργα.

Αφού, λοιπόν, μετά τις σπουδές του εγκαταστάθηκε ο Βιζυηνός

στην Παλαιά 'Αθήνα έγινε και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο και καθηγητής στο δραματικό τμήμα του 'Ωδείου 'Αθηνών. Εκεί είχε το άτύχημα να πληγωθή από το αίσθημά του — μέγας αυτός στην ηλικία — προς μια μικρούλα μαθήτριά του την Μπεττίνα Φραβασίλη, που το κράτησε στην αρχή μυστικό.

Ο καθηγητής έπρόσχε τις σπουδές της με ιδιαίτερη στοργή και η μικρούλα έθριμάμεινε.

Το ταλέντο της ήταν σπουδαίο και συχνά μάλιστα του άρεσε να τις δίδη δικά του ποιήματα ν' απαγγέλλη και ιδίως ένα περί της ταπεινής του καταγωγής που άρχιζε:

«Από πάππου άδαστά και από κώρη καρδουναρή!».

Σιγά - σιγά, όμως, η στοργή του καθηγητού — ποιητού, μετεβλήθη σε αίσθημα βαθύ και τρελλό — πολλές φορές τοποθετούσε στα μαλλιά η στο στήθος της μικρούλας τριαντάφυλλα και την παρακαλούσε να σταθή μπροστά του, για να έμπνευσθ!

Η μικρούλα δεν καταλάβαινε και κάπου - κάπου ξεσπούσε σε άφελεστα γέλια, ενώ ο ποιητής ένειπνεύετο. Αυτός ήταν σαράντα πέντε ετών και η Μπεττίνα μόλις... δώδεκα!

Σε λίγο όμως η μπόμπά έσκαψε. Πήγε στη μάνα της και τη ζήτησε σε γάμο.

— Καλέ τί λέτε, κύριε καθηγητά! Αυτό είνε μορό! Μπορούσε να είνε και έγγονή σας!... έκαμε η μάνα έκπληκτη, για την άπροσδόκητη πρότασι.

Άλλ' ο ποιητής είχε χάσει τα λογικά του. Άφηκε ένα νευρικό γέλιο και φώναξε:

— Τί μάνα είσαι σύ; Έγώ έρχομαι να σου φέρω την ευτυχία της οικογενείας σου και να σου φιλήσω το χέρι σαν νέο παιδί σου και σύ με διαώχνεις!

Έφυγε τότε ο Βιζυηνός και πήγε στο σπίτι του, κι' άρχισε να ετοιμάζει τα του... γάμου. Δεν έπιτρέπει βέβαια ο χώρος για να περιγράψουμε με λεπτομέρειες όλο το δράμα που ακολούθησε εκείνες τις ημέρες. Άλλ' η ώρα που θα έκανε ο ποιητής τως φανταστικούς γάμους του, με την μικρούλα μαθήτριά του, ήταν πραγματικά, έξοχος δραματική...

Παρήγγειλε όλα τα του γάμου. Εγέμισε το σπίτι του με λουλούδια. Έστρώσε πλούσιο τραπέζι και περίμενε τη νύφη με τη μητέρα της.

Αντ' αυτών, πήγαν δυό - τρείς σκυθρωποί στενοί φίλοι του με τον άστυνόμενο και το διευτητή του 'Ωδείου και τώ απαραίτητο γιατρό ο οποίος, τώ έπεί:

— Καλύτερα, Γιώργο, να γίνι ο γάμος, στην έξοχή! Έλα, πάμε!

Ο ποιητής παραληρών, δέχτηκε. Και τούς ακολούθησε στο άμαξι, με το όποιον κι' ώδηγήθηκε και κλείστηκε ο άτυχος στο Φρενοκομείο.

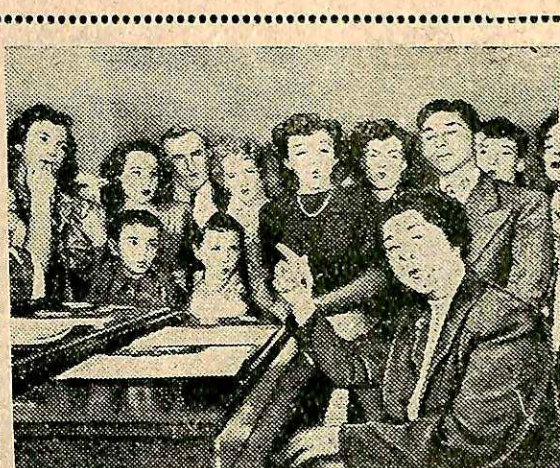
Εκεί έπλανατο άδιάκοπα στα άχρη χείλη του, το όνομα της άγάπης του και δεν έπαυε να γράφει στίχους, μεταξύ των οποίων («Το φάντασμα μου») και οι περίφημοι:

«... Κι' από τότε που βρήκα το ξανθό και γαλανό και ο ρυθμός του κόσμου!... και άφράτο είνε μου μετεβλήθη ένός μου»

Άλλα καταπληκτική ήταν κι' η Μοίρα της μικρούλας αγαπημένης του, που έγινε αργότερα, καθηγήτριά του πιάνου. Όταν, είκοσι χρονών, παντρεύτηκε με τον συνθέτη Κώστα Παπαγεωργίου (1896) πέθανε άμέσως μετά το γάμο της, τεσσάρων ήμερών νύφη!

Όλη η 'Αθήνα τότε και ιδίως ο κόσμος των γραμμάτων συνταράχθη από το δράμα αυτό.

Μπεττίνα Φραβασίλη

ΣΧΟΛΗ ΣΦΥΡΙΓΜΑΤΟΣ

Η κυρία Βέρβα Στόκγουελ ήταν μια καλή νοικοκυρά που συνήριζε να σφουρά ήταν έκανε τις δουλειές του σπιτιού. Πρό καιρού πέθανε ο άντρας της και έπειδή βρέθηκε σε οικονομικές δυσχέρειες, αποφάσισε ν' άνοιξη σχολή σφυρίγματος! Η έμπνευσίς της ήταν σπουδαία. Αυτό τουλάχιστον άποδεικνύει ο μεγάλος αριθμός των μαθητών που σπεύδουν να μάθουν να σφυρίζουν καλλιτεχνικά και με διάφορους τρόπους: (με τα δάχτυλα, τα χείλη, τη γλώσσα, τα δόντια, κτλ.).

ΕΝΑ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΡΟΛΟΙ

Το κρανίο που βλέπετε στη φωτογραφία μας είνε ένα ρολόγι του 1600, άσφαλώς το πιο πρωτότυπο του κόσμου. Κατασκευάστηκε από ένα Γερμανό ώρολογοποιό όνομαζόμενο Μάουρερ. Στο πίσω μέρος του είνε χαραγμένα σε λατινική γλώσσα μερικά γινώμια για το χρόνο και το θάνατο.

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟ ΑΣΤΕΡΙ ΕΣΒΥΣΕ

Ο Τζιζέκ, ο τακτικός έλληνας σύντροφος του Ταρζάν, που τελευταίως αντικαταστάθηκε από την Τσίτα, πέθανε. Όλοι οι ήρωες του Χόλλυγουντ έστειλαν άνθη στην κείνη του τετραπόδου αστέρος που είχε παρακαθήσει σε πολλά γεύματα γιατί, ως γνωστόν, ήξερε όλους τους καλούς τρόπους και χειρίσθηκε θαυμάσια το μαχαίρι και το πύριον. Το πιο περίεργο είνε πως ο Τζιζέκ ήταν το μόνο ζώο που είχε έγγραφη στον κατάλογο του Ταμείου Συνταξείας άστέρων του Χόλλυγουντ.

Εκπέμπει και δέχεται ψυχικά κύματα

Υπάρχει μέσα στο κρανίο μας ένας μικρός αذن, ο «πιτυροειδής», που δεν φαίνεται να χρησιμεύει στον οργανισμό μας, αφού συμπληρωθεί η ανάπτυξη του σώματος.

Σύμφωνα λοιπόν με μία περίεργη θεωρία, ο αذن αυτός είναι λείψανο ενός «τρίτου ματιού».

Το μάτι αυτό διατηρείται στα κατώτερα ζώα και έρπετα. Πιστεύουν μάλιστα μερικοί ότι τα πρώτα ζωντανά πλάσματα της γης ήταν έρμαφρόδιτα και μ ο ν ό φ θ α λ μ α .

Στον άνθρωπο λοιπόν — που βρίσκεται στο ψηλότερο σκαλοπάτι της εξέλιξης — αυτό το τρίτο μάτι, δηλαδή ο πιτυροειδής αذن, έγινε ένα όργανο διαίσθησης, όπως ψυχικής όρασης. Δεν αντιλαμβάνεται τα φωτεινά αντικείμενα, όπως τα δυο κοινά μάτια μας, αλλά δέχεται τις ψυχικές ακτινοβολίες και τα μυστηριώδη ακόμη κύματα του εγκέφαλου.

Στους περισσότερους ανθρώπους ωστόσο, η λειτουργία του αυτή ε-

ναι τόσο ελάχιστη, ώστε δεν γίνεται αντιληπτή. Άλλα σε μερικά άτομα — τα μέντιουμ, και γενικά τα προικισμένα με ψυχικές ιδιότητες — λειτουργεί σαν ραδιοφωνικός δέκτης και μεταβάλλει σε συνειδητές εντυπώσεις τα κύματα που δέχεται. Σ' αυτό οφείλονται τα φαινόμενα της τηλεπαθείας, της διοράσεως, της μεταδιδάσεως της σκέψης, της ραδιοισθσίας, κλπ.

Να τί γράφει γι' αυτό το όργανο ο 'Ινδός Σδάμ Μπάκτα Βισίτα, που έχει ασχοληθεί πολύ με τις ψυχικές επιστήμες:

«Ο πιτυροειδής αذن είναι μία μικρή μάζα νευρικής ουσίας, που βρίσκεται κοντά στο κέντρο του κρανίου, πάνω σχεδόν απ' την κορυφή της σπονδυλικής στήλης. Έχει σχήμα μικρού κώνου και χρώμα γκριζοκόκκινο. Συνδέεται με τον εγκέφαλο, περιέχει δε ένα είδος αίμου, μία ουσία σε μικρούς κόκκους. Η επιστημονική ονομασία του οφείλεται στο σχήμα του, που θυμίζει ένα κώνο πίτους (κουκουναίρι πεύκου). Οί άποκριστές της Ανατολής πιστεύουν ότι το περίεργο αυτό όργανο, με τη χαρακτηριστική διάταξη των νευρικών κυττάρων του και με την «άμμο» που περιέχει, εκπέμπει και δέχεται τα εγκέφαλικά κύματα. Άλλα και οί επιστήμονες της Δύσεως έχουν υποστηρίξει την ομοιότητά του μ' ένα εξάρτημα των παλαιών συσκευών ασυρμάτου τηλεγράφου, που περιείχαν μεταλλικά σωματίδια παρόμοια με την «άμμο» του πιτυροειδούς αδένος».

Το εξάρτημα αυτό, για το οποίο κάνει λόγο στο βιβλίο του ο Σδάμ Μπάκτα Βισίτα, είναι ο «σώλην του Μπράντλεϊ». Περιέχει λεπτά ρινίσματα σιδήρου, που άποκτούν ηλεκτρική αγωγιμότητα μόνον όταν βρεθούν υπό την επίδραση ηλεκτρονικών κυμάτων. Χρησίμευε δε ως «φωρατής» στις πρώτες συσκευές ασυρμάτου, πριν φευνρεθούν οί γνωστές ηλεκτρονικές λυχνίες.

Κατά τη θεωρία λοιπόν αυτή, στα άτομα που έχουν ψυχικές ιδιότητες, το «τρίτο μάτι» κατορθώνει να «βλέπει» πράγματα που ξεφεύγουν απ' τις πέντε αισθήσεις τους.

Άλλα και στα άνωτερα ζώα και τα πουλιά φαίνεται ότι το «τρίτο μάτι» εκπληρώνει ένα σπουδαίο προορισμό. Τους επιτρέπει δηλαδή ν' αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο, καθώς και να προσανατολίζονται κατά τα μεταναστευτικά ταξείδια τους.

Η θέσι του είναι τέτοια, ώστε η άκρη του απέχει ελάχιστα απ' το περίβλημα του κρανίου. Έτσι, μεταδίδονται σ' αυτό ώρισμαμένοι μυστηριώδεις παλμοί, που έπηρεάζουν ένα είδος έκτης αισθήσεως.

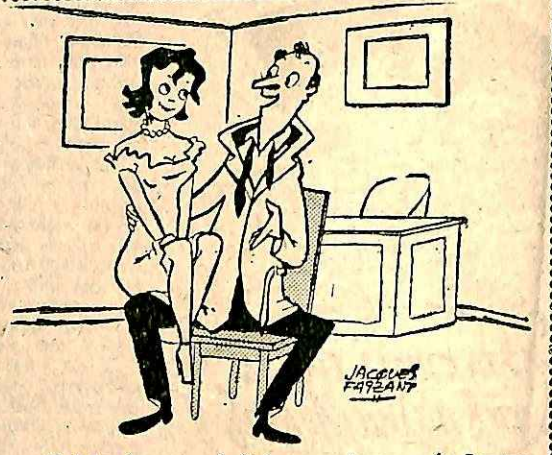
Μ' αυτό τον τρόπο εξηγούν μερικοί την ικανότητα των αποδημητικών πουλιών και των χελιών να βρίσκουν αλάθητα το δρόμο τους, καθώς και των ταξιδιωτικών περιστεριών να γυρίζουν από μακριά στη φωλιά τους.

Είναι το παγκοσμίον οήμης ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ Πλουσιώτατον εις Βιταμίνες. Δροιστικόν — άπολαυστικόν.

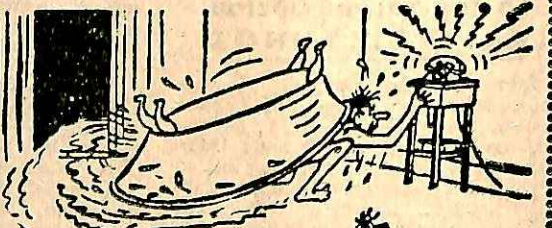
Είναι ή απαραίτητος τροφή για τα παιδιά, τους γέροντας και τους υπό άναρρωσιν.

Γίνεται άναρπαστον από τους άθλητάς. Στην έξοχή, μη λησμονήσετε να προμηθευθήτε.

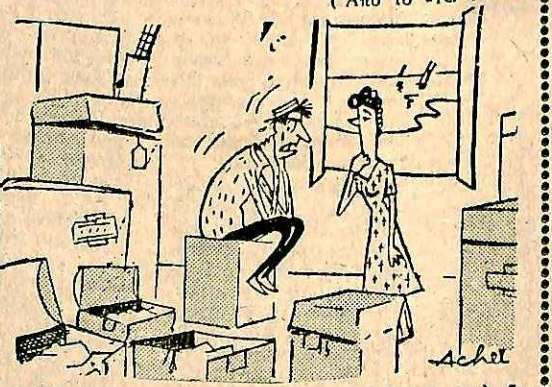
Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα Έδωδιωπωλεία.

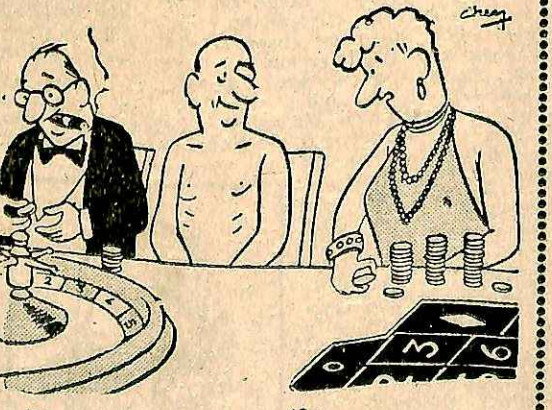
— Καλά κάνετε και ήρθατε στο γιατρό, δεσποινίς. Είμαι βέβαιος πώς τώρα αισθανεστε καλύτερα! (Από την «France - Hebdo»)

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ — Καλά μου φάνηκε πώς χτύπησε το τηλέφωνο!... (Από το «id paris»)

— Πήραμε μαζί μας πενήντα βαλίτσες και ξεχάσαμε τα μαγιώ!... (Από την «France - Hebdo»)

—Θα συνεχίσετε το παιχνίδι; — Βέβαια, έχω και το καπέλλο μου στο βεστιαριο!... (Από την «France - Hebdo»)

Ε να «Χάρβατ» άναγνωριστικό, έρευνα στην περιοχή της Πρέσπας. Βλέπει φάλαγγες συμμοριτικές, μεταγωγικά, καταυλισμούς, και στέλνει σήμα στο αεροδρόμιο της Κοζάνης. Δυό ζευγάρια «Σπιτφάιρ» άπογειώνονται άμέσως για να προλάβουν και να μη χάσουν το «πανηγύρι» Στο μεταξύ το «Χάρβατ» παραφυλάει άγρυπνα, πετώντας αδιάκοπα πάνω απ' τους καταυλισμούς.

Μεσημέρι. Το φώς του ήλιου πέφτει κάθετο στη γή. Δεν υπάρχουν σκιές. Ο στόχος απλώνεται ολοκάθαρος κάτω απ' τα «Σπιτφάιρ». Το «Χάρβατ» δίνει όσες πληροφορίες έχει στους πιλότους των καταδιωκτικών και φεύγει. Παίρνουν εκείνα ύψος, ζυγίζονται, για μία στιγμή, όμοια με γεράκια κι' όρμουν ύστερα το ένα πίσω απ' τ' άλλο πάνω απ' τους καταυλισμούς και τις φάλαγγες...

Ρουκέτες σφυρίζουν δαιμονισμένα, καθώς ξεφεύγουν όρμητικά απ' τα φτερά των «Σπιτφάιρ» κι' άφίνουν πίσω τους λεπτές άσπρες γραμμές καπνού στο γαλάζιο φόντο τ' ουρανού. Στις φλόγες των έκρηξεων, στους καπνούς και στα χμάτα, που τινάζονται ψηλά διαλύονται και χάνονται, καλύβες, ζωα και άνθρωποι. Υστερα, τα πολυδόλα, με πυκνό και ραγδαίο χαλάζι σφαιρών, συμπληρώνουν την καταστροφή και τόν άφανισμό των σλαουσσυμοριτών...

Μία υπέροχη νίκη της 'Αεροπορίας

Ξαφνικά πυκνοί μαύροι καπνοί ξεφεύγουν από τη μηχανή ενός «Σπιτφάιρ». Μία σφαίρα των συμμοριτών το πέτυχε καθώς πετούσε χαμηλά και τοίκοψε το σωλήνα της βενζίνης. Φλόγες άναπνδούν και κυκλώνουν τ' αεροπλάνο!...

Οί άλλοι πιλότοι, λυπημένοι για το άτύχημα, περιμένουν μ' άγωνία να δουν το συναδέλφο τους να πέφτ μ' τ' άλεξιπτωτο. Μα ό γενναίος πιλότος, δεν θέλει να γίνη εύκολη λεία των ληστών. Ζωσμένο με καπνούς και φλόγες, κρατά σταθερά τα ηνία και πιλοτάρει ψύχραιμα, άποφασισμένος να καθί ζωντανός, αν δεν προλάβη να προσγειωθή μακριά από την περιοχή που βρίσκονται τα ύπολείμματα των συμμοριτών που ποιν λίγες στιγμές τους θέρριζε με ρουκέτες και πολυβολισμούς...

Το πείσμα και το θάρρος, νικούν και τη φορά αυτή το θάνατο! Ο «Σπιτφάιρ», μία φλόγα ολοκληρω, χαμηλώνει κι' άνάμεσα από βουνοκορφές και ψηλά δέντρα, βίσκει ένα κομμάτι γης και σέρνεται με την κοιλιά! Άναμμένα κομμάτια απ' τα φτερά του έκσφενδονίζονται εδώ κι εκεί, παίρνουν φωτιά οί ξεροί θάμνοι και πυκνοί, λαύροι καπνοί άνεβαίνουν ψηλά...

— Χάθηκε!... φωνάζει ο γενναίος στρατός μας συμβάλλει και στην άνασυγκρότησι της χώρας. Άνωτέρω ή γέφυρα που έσπασε το Έλληνικό μηχανικό επί του Σαρανταπόρου εις άντικατάστασιν της καταστραφείσης υπό των συμμοριτών.

Ο ήρωϊκός στρατιώτης μας υπερπήδα ένα πέτρινο φράγμα που μέχρι πρό δλίγου χρησίμευε για ταμπόρι στους κομμουνιστοσυμοριτες.

νάζουν οί συναδέλφοί του και πετούν χαμηλά για να διαπιστώσουν το θάνατό του. Τί θαύμα όμως!... Βλέπουν τον ήρωϊκό πιλότο να πηδά απ' το φλεγόμενο αεροπλάνο και να τους κάνει σινιάλα!

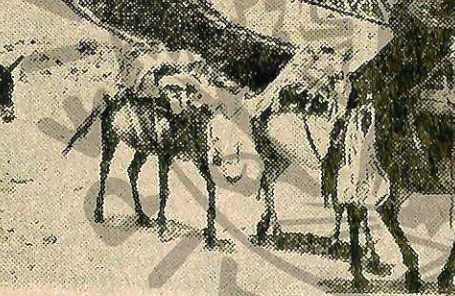
Ο άρχηγός του σμήνους, γράφει βιαστικά στο καρτέ του: «Προχώρησε προς το ύψωμα άνατόλικα. Μη φοβάσαι. Θά μασε συνεχώς π ά ν ω σ ο υ...» Περνά ύστερα ξυστά απ' το έδαφος και ριχνει το πείσμα στον πιλότο. Εκείνος, που ως τη στιγμή αυτή έστεκε και προφύλαγε τον πιλότο, φεύγει. Ένας φάκελλος ρίχνεται από ψηλά. Περιέχει λεπτομερείς οδηγίες κι' ένα χάρτη, όπου σημειώνεται το μέρος που βρίσκεται ο πιλότος και ό δρόμος που πρέπει ν' ακολουθήσει για να συναντήσει τον Έθνικό Στρατό.

Ο πιλότος ξεκινά άμέσως, σχεδόν τρέχει. Δεν υπάρχουν μονοπάτια. Δρασκελαίει κοτράνια, θάμνους και παραμερίζει πυκνά ξερά χαμοκλάδα. Το «Σπιτφάιρ» στριφογυρίζει διαρκώς από πάνω. Σούρουπο. Το «Σπιτφάιρ» χαμηλώνει πάλι κι' άφήνει ένα σημείωμα: «Κ ρ ύ ψ ο υ έ δ ω σ τ ά κ λ α δ ι α . Τ ό π ρ ω τ ό θ ά σ α ν ά ρ θ ο υ μ ε...»

Γύρισαν πραγματικά μόλις έφεξε. Ο πιλότος, ακολουθεί και πάλι το δρόμο που τούχουν χαραίει στο χάρτη οί συναδέλφοί του. Ο πιλότος δεν σταματά. Πότε τρέχει, πότε σερνεται με την κοιλιά στους θάμνους, πότε περιμένει ευκαιρίες. Μία σφαγή άκούεται από μακριά.

— Από δώ κι' άνθρωποσμηναγέ! Προχωρήστε ελεύθερα. Έθνικός Στρατός εδώ!...

Η άεροπορία είχε κερδίσει μία πρωτοφανή στην ιστορία της νίκη...

Ο γενναίος στρατός μας συμβάλλει και στην άνασυγκρότησι της χώρας. Άνωτέρω ή γέφυρα που έσπασε το Έλληνικό μηχανικό επί του Σαρανταπόρου εις άντικατάστασιν της καταστραφείσης υπό των συμμοριτών.

ένα σημείωμα του ρίχνεται πάλι: «Κ ρ ύ ψ ο υ έ δ ω κ α ι ' π ε ρ ι μ ε ν ε...» Δυό «Σπιτφάιρ» φεύγουν άμέσως. Το τρίτο έξακολουθεί να κάνει γύρους και να πολυβολη, όταν ξεμυτίζουν, τους συμμοριτες...

Έτσι περνά περίπου μία ώρα. Τέλος, ένα «Χάρβατ» έρχεται, κάνει δυό βόλτες για ν' άναγνωρίση το έδαφος, περνά ύστερα χαμηλά απ' την κορυφή του λόφου και ρίχνει ένα δέμα. Τρέχει ό πιλότος, το παίρνει, βρίσκει μέσα κονιάκ, ψωμί, βούτυρο, μαρμελάδα, και μία χοντρή ζακέττα για το κρύο. Ένα τρίτο σημείωμα τον πληροφορεί πάλι: «Σ ε λ ί γ ο θ ά σ ο υ π ο υ μ ε τ ι τ θ ά κ ά μ η ς...»

Λίγο άργότερα, φτάνει πραγματικά ένα «Σπιτφάιρ». Εκείνο, που ως τη στιγμή αυτή έστεκε και προφύλαγε τον πιλότο, φεύγει. Ένας φάκελλος ρίχνεται από ψηλά. Περιέχει λεπτομερείς οδηγίες κι' ένα χάρτη, όπου σημειώνεται το μέρος που βρίσκεται ο πιλότος και ό δρόμος που πρέπει ν' ακολουθήσει για να συναντήσει τον Έθνικό Στρατό.

Ο πιλότος ξεκινά άμέσως, σχεδόν τρέχει. Δεν υπάρχουν μονοπάτια. Δρασκελαίει κοτράνια, θάμνους και παραμερίζει πυκνά ξερά χαμοκλάδα. Το «Σπιτφάιρ» στριφογυρίζει διαρκώς από πάνω. Σούρουπο. Το «Σπιτφάιρ» χαμηλώνει πάλι κι' άφήνει ένα σημείωμα: «Κ ρ ύ ψ ο υ έ δ ω σ τ ά κ λ α δ ι α . Τ ό π ρ ω τ ό θ ά σ α ν ά ρ θ ο υ μ ε...»

Γύρισαν πραγματικά μόλις έφεξε. Ο πιλότος, ακολουθεί και πάλι το δρόμο που τούχουν χαραίει στο χάρτη οί συναδέλφοί του. Ο πιλότος δεν σταματά. Πότε τρέχει, πότε σερνεται με την κοιλιά στους θάμνους, πότε περιμένει ευκαιρίες. Μία σφαγή άκούεται από μακριά.

— Από δώ κι' άνθρωποσμηναγέ! Προχωρήστε ελεύθερα. Έθνικός Στρατός εδώ!...

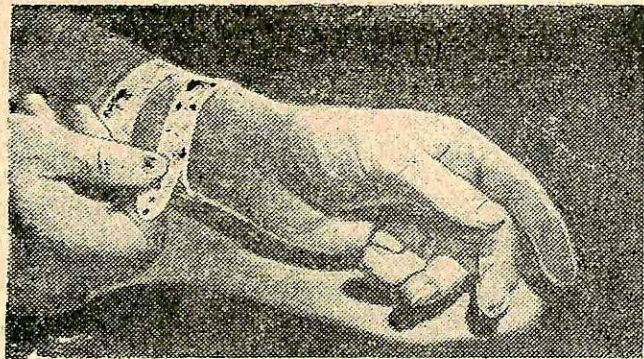
Η άεροπορία είχε κερδίσει μία πρωτοφανή στην ιστορία της νίκη...

Ο γενναίος στρατός μας συμβάλλει και στην άνασυγκρότησι της χώρας. Άνωτέρω ή γέφυρα που έσπασε το Έλληνικό μηχανικό επί του Σαρανταπόρου εις άντικατάστασιν της καταστραφείσης υπό των συμμοριτών.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΕΛΒΕΤΙΚΑ άγνημνα εις πλουσιάν συλλογήν. Χειρός, τσέλης, έγερτήρια, έκκερμή κ.λ.π. ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΟΠΟΥΛΟΣ Μέγαρ. Παυλίδου, 55 άίθου 59 και Βύσσης γυνία

Η ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ Είναι το παγκοσμίον οήμης ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ Πλουσιώτατον εις Βιταμίνες. Δροιστικόν — άπολαυστικόν. Είναι ή απαραίτητος τροφή για τα παιδιά, τους γέροντας και τους υπό άναρρωσιν. Γίνεται άναρπαστον από τους άθλητάς. Στην έξοχή, μη λησμονήσετε να προμηθευθήτε. Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα Έδωδιωπωλεία.

Μιά αξιοθαύμαστη ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

Το «πόλυ» κι' οι εφαρμογές του

Στόν αρκετά μακροσκελή κατάλογο των μεταπολεμικών «θαυμάτων» αξίζει να πάρη μίαν απ' τις πρώτες θέσεις, μία νέα πλαστική ουσία, το «πολυαιθυλένιο» — ή «πόλυ», όπως τόχουν έπωνυμάσει συγκεκομένα. Είναι δε πολύ φυσικό, αυτό, γιατί συγκεντρώνει πολυάριθμα προσόντα: Είναι μία απ' τις ελαφρότερες πλαστικές ύλες, τις γνωστές στον άνθρωπο. Κοστίζει πάμφθυνα (λιγώτερο από 1 δολλάριο το κιλό) και δεν φθείρεται σχεδόν καθόλου. Έχει εξαιρετικές ηλεκτροαπομονωτικές ιδιότητες, είναι ευλύγιστο, δεν αλλοιώνεται στις ψηλές ή στις χαμηλές θερμοκρασίες, έχει μεγάλη άντοχη στα χτυπήματα, είναι απρόσβλητο απ' τα όξέα κι' από άλλες χημικές διαβρω-

τικές ουσίες, περισσότερο κι' απ' το γυαλί, μπορεί να γίνη διαφανές ή όλο και βάφεται ωραιότατα. Όπως και πολλές άλλες επιστημονικές επιτυχίες της εποχής μας, το πολυαιθυλένιο εφευρέθηκε προ μισού αιώνα, κι' όμως είναι πολύ νεότερο, περίπου σαν το ράνταρ. Πράγματι, κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα οι χημικοί παρήγαγαν αυτή την ουσία, αλλά με μορφή ήμιρρευστη και ακατάλληλη για πρακτικές χρήσεις. Αργότερα, βρήκαν τον τρόπο να της δώσουν στερεή κρυσταλλική σύσταση, ανάλογη προς τη σμερνίνη. Και πάλι όμως δεν προχώρησαν άμέσως στη βιομηχανική παραγωγή του, γιατί χρειαζόνταν συσκευές που ν' άντέχουν να πύσει 1.500 ατμοσφαιρών — δηλ. απαιτείτο για τις χημικές αυτές αντιδράσεις.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος συνετέλεσε στην πρώτη πρακτική χρησιμοποίηση του πολυαιθυλενίου. Οι συσκευές ράνταρ χρειαζόνταν τότε τεράστιες ποσότητες συρμάτων, που είχαν ένα εξωτερικό μονωτικό περίβλημα από μολύβι. Το μέταλλο όμως αυτό είχε γίνει σπάνιο. Κι' οι ειδικοί σκεφθηκαν να το αντικαταστήσουν με πολυαιθυλένιο. Έτσι, άρχισε να κατασκευάζεται βιομηχανικά η ουσία αυτή, αποτελώντας στρατιωτικό μυστικό.

Πέρυσι, δύο μεγάλα αμερικανικά εργοστάσια παρήγαγαν 7.000 τόννους πολυαιθυλενίου. Έφ'ετος, προβλέπεται ότι θα φτάσουν τους 25.000 τόννους. Κι' ωστόσο η παραγωγή τους δεν θ' αρκή για να καλύψη τη μεγάλη ζήτηση.

Τα 80% αυτής της ουσίας εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται για μονώσεις ηλεκτρικών συρμάτων. Άμέσως μετά τον πόλεμο, υπολογίσθηκε ότι θα χρειαζόνταν 20 δισεκατομμύρια μέτρα συρμάτων για νέες τηλεφωνικές εγκαταστάσεις και για την επισκευή των παλαιών (όσο δηλαδή σώμα θ' απαιτείτο για 24 διπλές τηλεφωνικές γραμμές απ' τη Γη ως τη Σελήνη). Πού να βρεθ' όμως αρκε-

τό μολύβι για την άπομω- νωσι τώων συρμάτων; Γι' αυτό, αντικαταστάθηκε μ' ένα νέο άπομωνωτικό περίβλημα, το λεγόμενον «άλ- πεθ», που αποτελείται από φύλλα χαρτίου, αλουμινίου και πολυαιθυλενίου. Το σύ- μα αυτό ζυγίζει τρεις φο- ρές λιγώτερο απ' το άπο- μωνώμενο με μολύβι. Είναι φθηνότερο κι' άντέχει στον ήλιο και στις κακοκαιρίες. Χάρης στο μικρότερο βάρος του, οι έναέρρες γραμμές χρειάζονται λιγώτερους εν- διαμέσους στύλους.

Το νέο πλαστικό υλικό άποδείχθηκε εξ' άλλου έρι- στο για την κατασκευή τε- χνητών όστων και χόνδρων, προσωρίμων για χειρουργεί- σεις πλαστικής χειρουργί- κης. Η πρώτη αξιόλογη ε- φαρμογή του ήταν σ' ένα παιδί του Μπρούκλιν, που είχε χάσει το ένα του αυτί. Οι χειρουργοί του το αντι- κατέστησαν με ψεύτικο, που φαίνεται σαν γνήσιο και λειτουργεί περίφημα.

Γενικώς, το πολυαιθυλέ- νιο μπορεί να χρησιμοποιη- ηθ' εξωτερικά ή εσωτερικά στο ανθρώπινο σώμα, γιατί δεν επηρεάζει καθόλου τους ιστούς, ούτε προσβάλλεται απ' τα υγρά του σώματος, ούτε χάνει καθόλου την ευ- λυγισία του στις συνθη- σμένες θερμοκρασίες του οργανισμού μας.

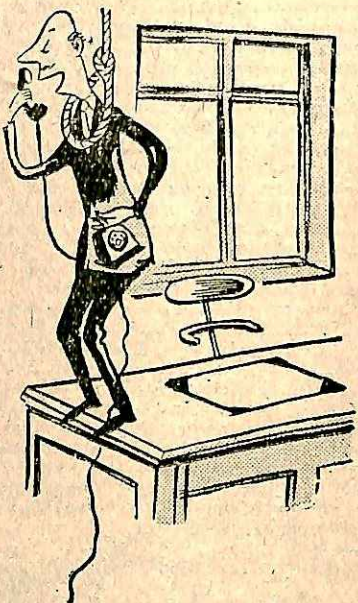
Η εκπληκτικότερη χει- ρουργική εφαρμογή του ή- ταν σε περιπτώσεις δια- ρρήξεως της άρθρης, δηλαδή της κεντρικής άρθρης που μεταφέρει αίμα απ' την καρδιά σ' ολόκληρο το σώ- μα. Όταν τα τοιχώματά της άρθρης αυτής γίνουν λεπτότερα και πιο αδύνατα — εξ' αιτίας μίας αρρώ- στείας — σχηματίζουν το- πικές εξογκώσεις, τα «α- νευρύσματα» που μπορεί να σπάσουν κάθε στιγμή. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, οι χειρουργοί βουλώνουν την τρύπα με πολυαιθυλέ- νιο. Άνθρωποι που υπε- βλήθησαν στη λεπτή αυτή εγχείρησι προ 2 ετών, ζούν ακόμη σήμερα, ενώ άλλους θάχαν πεθάνει.

Το πολυαιθυλένιο παρα- σκευάζεται με την κατάλλη- λη κατεργασία του αϊθυλε- νίου, ενός αερίου που υ- πάρχει σε μεγάλες ποσότη- τες στις πετρελαιοπηγές. Είναι άσπρο, άγευστο, δια- λου τοξικό ή άπορροφητικό, κι' επομένως περίφημο ως υλικό περιτυλίξεως, καλλί- τερο κι' απ' το σελλοφάν.

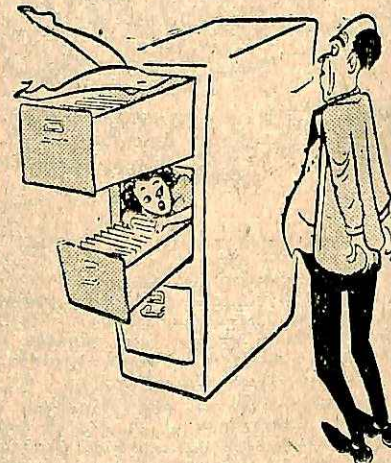
Μπορεί επίσης να κατα- σκευασθ' απ' αυτό δοχεία για την έναποθήκευσι υδρο- φορικού όξους, ενός υγρού που διαλύει ακόμη και το γυαλί.

Αν ένα μαρούλι κλειστή σ' ένα σακούλα από πολυ- αιθυλένιο, μπορεί να δια- τηρηθ' φρέσκο επί μία βδο- μάδα στη θερμοκρασία του δωματίου. Τέλος, κατασκευάζονται απ' τη νέα πλαστική ουσία μπιτόλιες για το θηλασμό των βρεφών, που ζαρώνουν σιγά- σιγά, όσο βγαίνει το γάλα που περιέχουν, κι' έτσι δεν υπάρχει κίνδυνος να καταπιεί αέρα το μωρό που θηλάζει. Οι μπιτόλιες αυτές μπορούν να πετα- χτούν έπειτα, γιατί στοιχί- ζουν μόνον 1 σέντς.

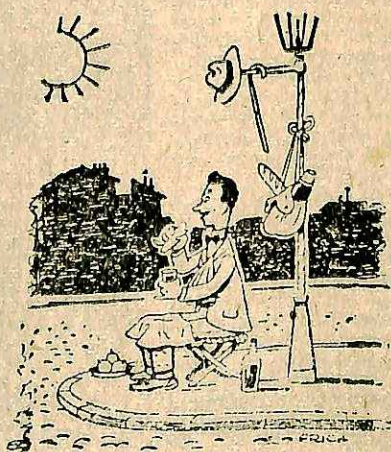
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο διευθυντής: Είπατε πως δεν έχετε σήμερα τίποτε το έντυπσι- ακό για την εφημερίδα μας; Έ, λοι- πόν, θα έχετε σε λίγο!...

— Αδύνατον, κύριε προϊστάμενε... Δεν μπορώ να βρώ την κάρτα που ζη- τάτε!...

PANTEBOY

— Καί τώρα ας αργήση όσο θέλει... (Από την «Presse»)

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ και τὰ μυστήριά του

Υπάρχει ψυχή και θέλησις:

Όσο πιο μεγαλόσωμο είνε ένα θηλαστικό ζώο, τόσο μεγα- λύτερο είνε, βεβαίως, και το μυαλό του. Άλλα διαστάσεις του μυαλού δεν αποτελούν μέ- τρον της αντίληψης, γιατί τό- τε θάπρεπε ο έλέφας ή ή φάλαι- να νάχουν άσυγκρίτως περισσό- τερη εξυπνάδα απ' τον άνθρω- πο! Η αντίληψις λοιπόν εξαρ- τάται κυρίως απ' την αναλογία του μυαλού προς τις σωματικές διαστάσεις. Στη χελώνα π.χ. ή αναλογία αυτή είνε 1 προς 38, ενώ στη φάλαινα είνε 1:25.000. Γι' αυτό, ή χελώνα είνε πολύ πιο έξυπνη απ' τη φάλαινα.

Ο ίδιος νόμος της αναλογίας ίσχύει και μεταξύ των ανθρώ- πων. Όταν λοιπόν ένας μικρο- καμωμένος κι' ένας γίγας έχουν μυαλό ίδιου μεγέθους, ο πρώτος είνε άσυγκρίτως έξυπνότερος απ' το δεύτερο, γιατί το μυαλό του είνε περισσότερο, ανάλογως προς το σώμα του.

Τα νεύρα που ξεκινούν απ' τον έγκεφαλο κι' απ' το νω- τίοιο μυελό των σπονδυλωτών ζώων, κατεβαίνουν κατά μήκος της πλάτης τους. Στα άσπόνδυ- λα όμως, περνούν απ' τη μέση της κοιλίας τους και σχηματί- ζουν γύρω απ' τον οισοφάγο έ- να όγκο νευρικών κυττάρων που παίζει ρόλο έγκεφάλου.

Η κορυφή του νωτιαίου μυ- αλού, με την οποία συνδέονται πολύπλοκα όλα τ' άλλα μέρη του έγκεφάλου, λέγεται «προμη- κής μυελός». Από κει ξεκινούν τα 12 ζεύγη των «κраниακών νευρών», που διακλαδώνονται προς όλα τα μέρη του σώμα- τος και του κεφαλιού. Μέσα απ' αυτόν επίσης περνούν οι νευρικές ίνες που αποτελούν τον νωτιαίο μυελό και που ένώνον- ται με τα νεύρα της σπονδυλι- κής στήλης.

Μ' άλλα λόγια, ο προμηκός μυελός δέχεται τὰ μηνύματα που φέρνουν τὰ αισθητήρια νεύ- ρα απ' όλα τα μέρη του σώμα- τος, και στέλνει με άλλα νεύρα διαταγές για τις απαιτούμενες κινήσεις των μερών αυτών — π.χ. για την άπομάκρυνσι του χεριού μας απ' τη φωτιά.

Τα νευρικά μηνύματα ταξει- δεύουν ταχύτατα, όχι όμως τό- σο γρήγορα όσο ο ηλεκτρισμός. Η ταχύτης τους είνε περίπου 6,5 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπ- το. Χρειάζεται λοιπόν ένα έ- κατοστόν του δευτερολέπτου, για να φτάση στον έγκεφαλο έ- να συναίσθημα πόνου απ' το πόδι ή απ' το χέρι, κι' άλλο τό- σο για να διαταχθ' και να έκ- τελεσθ' ή αντίστοιχη κίνησις.

Ο προμηκός μυελός είνε ή έδρα των πρωτόγωνων συγκινή- σεων, των σεξουαλικών όρμών, της τάσεως προς την πάλη για την αυτοσυντήρησι, κλπ. Αυτές οι συγκινήσεις αποτελούν το σύνολον της πνευματικής ζωής των κατωτέρων ζώων. Στα ά- νωτερα όμως, τις έλέγχουν και τις διευθύνουν — περισσότερο ή

ΓΕΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η Δεσποινίς ΚΟΥΛΑ καθιστά γνωστόν εις την αείδιτον πελα- τείαν της ότι έπαυσε να εργάζεται εις το Κομμωτήριο Διονυσίου. Έργάζεται δε εις το Κομμωτήριο ΠΑΝΤΕΑΗ.

Όδός Έλευθερίου Βενιζέλου 13 (Πανεπιστήμιον). Τηλ. 29.236.

λιγώτερο — τὰ δυο ήμισφαίρια του έγκεφάλου, ή έδρα δηλαδή της λογικής.

Στόν άνθρωπο, ο έλεγχος αυ- τός είνε άπόλυτος. Οι πρωτό- γονες συγκινήσεις και τὰ ένστι- κτά μας υποτάσσονται στη λο- γική.

Τα μηνύματα απ' όλα τὰ μέρη του ανθρώπινου σώματος — τὰ μάτια, τ' αυτιά, το δέρ- μα, τους μύς, κλπ. — σχηματί- ζουν ένα άδιάκοπο ρεύμα, που περνάει απ' τον προμηκή μυελό και καταλήγει στα ήμισφαίρια, ειδικά δε στον εξωτερικό φλοιό τους. Ο φλοιός αυτός των ήμι- σφαιρίων αποτελείται από 8-10 στρώματα νευρικών κυττάρων, που επικοινωνούν μεταξύ τους. Τα μηνύματα απ' τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ μάτια, κλπ., φτάνουν πάντα σε ώριμένα και ειδικά μέρη του φλοιού του έγκεφα- λου. Άλλα μέρη του φλοιού σχετίζονται με τις κινήσεις των διαφόρων μερών του σώματος.

Διάφορα μέρη του φλοιού βρίσκονται σε συσχέτισι μεταξύ τους. Άν λοιπόν κρατήσουμε π.χ. τη γροθιά μας σφιγμένη μπροστά στα μάτια μας, τὰ νεύρα της όράσεως γνωστο- ποιούν στο αντίστοιχο μέρος του φλοιού την ακριβή θέσι του χεριού μας σχετικά με το περιβάλλον. Συγχρόνως όμως, διάφοροι μύς και ιστοί, που έχουν σχέση με το χέρι μας, στέλνουν πληροφορίες σ' άλλα μέρη, του έγκεφάλου — ανα- φέρουν δηλαδή τι κάνει το χέ- ρι μας, αν είνε κλειστό ή άνοι- χτο, κλπ. Χάρης σ' αυτές τις πληροφορίες, εξακολουθούμε νάχουμε αντίληψι της θέσεως και των κινήσεων του χεριού μας, κι' όταν ακόμη κλείσουμε τὰ μάτια μας.

Ο έλεγχος των κινήσεων του σώματος από ώριμένα μέρη του φλοιού του έγκεφα- λου άπεδείχθη με πειράματα πάνω σε πιθήκους, σε κατάστα- σι αναισθησίας. Οι έπιστημο- νες έρέθισαν με ηλεκτρισμό διάφορα μέρη του φλοιού και προκάλεσαν έτσι τις κινήσεις των αντίστοιχων μελών του σώματος — των ίδιων πάντοτε, για κάθε μέρος του φλοιού. Μπορέσαν μάλιστα να φτιά- σουν ένα «χάρτη» του έγκεφα- λου, που δείχνει ποιους μύς και ποιά μέλη κινεί το κάθε μέρος του.

Πρό 2 ετών, έγινε για πρώ- τη φορά στην Αμερική ένα παρόμοιο πείραμα σε άνθρωπο. Ένα δηλαδή οι χειρουργοί έ- καναν εγχείρησι στον έγκεφα- λο ενός άρρώστου, με τοπική αναισθησία, σκεφθηκαν να δο- κимάσουν την επίδρασι ηλεκτρι- κών έρεθισμών σε διάφορα μέ- ρη του γυμνού έγκεφάλου του, κι' επέτυχαν άποτελέσματα ό- μοια όπως στους πιθήκους: Άλλοτε ο άρρώστος κουνούσε το άριστερό του πόδι, άλλοτε σήκωνε το δεξιό του χέρι, κλπ. Όταν κατόπιν τον ρώτησαν γιατί είχε κάνει αυτές τις ά- συνήθιστες κινήσεις, απάντησε ότι τις έκανε γιατί ή θ' έλ' ε. Μ' άλλα λόγια, πίστευε ότι προέρχονταν απ' τον έαυτό του.

Το πείραμα αυτό μπορεί νά- χη μεγάλες συνέπειες, από φυσιολογικής κι' από φιλοσοφι- κής άπόψεως. Δείχνει άραγε ό- τι δεν υπάρχει ψυχή κι' έλευ- θέρα θέλησις, κι' ότι όλες οι πράξεις μας όφείλονται σε έ- πιδράσεις του περιβάλλοντός μας; Αυτό θα το άποδείξουν οι μελλοντικές έρευνες και τὰ πει- ράματα των έπιστημόνων.

Στο Βαριετέ

Το πόσο σιχαίνονταν τὰ θο- ρυβώδη υπαίθρια θεάματα της Αθήνας, ο κ. Θάνος Μελετού- νης, δε λέγεται. Καθηγητής, σοδαρός, νομιμόφων και φι- λήσυχος, αναγνώστης των πλε- ον σεμνών καθημερινών έντυ- πων και φανατικός έχθρος του κιτρινισμού, παρακολουθούσε μόνο τις Συμφωνικές Συναι- λίες, την Όπερα και το Άρ- χαϊόν Δράμα. Το έλαφρό θεά- τρο, το περιφρονούσε. Και ό- ταν άκούσε «Βαριετέ» του ά- νέβαινε το αίμα στο κεφάλι!

Άλλα ο κ. καθηγητής είχε και σύζυγον. Νεαρή, χαριτωμέ- νη και έλαφρώς άνοητη.

—Θαύο, θέλω να πάμε στο Βαριετέ! του έπτε ένα βράδυ. Είναι και κοντά μας. Δυο βή- ματα!

Ο κ. Μελετούνης νόμισε πως άκουσε κάποια ανατριχι- αστική... βωμολοχία!

—Βαριετέ; έπτε. Μήν την ξαναπής αυτή τη λέξι!

Άλλα ή κ. Νίνα την ξανα- είπε! Και έπέμεινε! Τότε ο κ. Μελετούνης άντελήφθη ότι ύ- πηρχε κίνδυνος διαταράξεως της οικογενειακής του γαλή- νης. Και ύπεχώρησε.

Νευρικός, δυσφορών και κά- θιδρος, εύρεθ' καθισμένος σε κάτι στριμωγμένες καρέκλες, μεταξύ άπιθάνων τύπων, ο έ- νας των οποίων βρωμύσε σκόρδο και κρασί κατά τρόπον

αφόρητον και ο άλλος — ό πα- ρά το πλεύρον της κ. Νίνας — έτραγε μίαν μισολωμένην «Ε- βγα». Άεσφνα έστάξε την ύ- γρη σοκολάτα στο φουστάνι της κυρίας Μελετούνης και έπτε την ευγενή γαλλικήν λέξιν «παρντόν»!

Πίσω και μπρός, μασσούσαν πασατέμπο. Ένα μικρό παι- δι έδεχνε την κακή του ανα- τροφή, άσχολούμενο πεισματο- δώς και κατά τον γνωστόν άν- τισαθηκόν τρόπον με τη μύ- τι του και σε λίγο κάποιο μα- ρο — της ιδίας προφανώς οί- κογενείας — έβαλε τὰ κλάμ- ματα και δεν έννοούσε να πά- ψη. Συγχρόνως, το γκαρσόνι σερβιρίζε καφέδες και λεμο- νάδες επάνω από το σσφόν κε- φάλι του κ. καθηγητού.

Στις έντεκα παρά τέταρτο, άνοιξε ή αύλαία. Ένας σα- χλανάλατος νεαρός σμωστήτης και έδήλωσεν ότι είναι ο «κον- φερανσιέ». «Κονφερανς» όπως ήξερε ο κ. Μελετούνης, σημαί- νει διάλεξις. Άλλα εδω, δεν έπρόκειτο περί αυτού. Ο σα- χλανάλατος νεαρός άρχισε να κάνει άπρεπείστατον χιούμορ εις βάρος του κόσμου και είχε μάλιστα ύφος τσόν αναιδούς αυτοπεποιθήσεως. ώστε ο κ. καθηγητής αισθανθήκε την ζω- ραν ανάγκην να τον δειρή!

Φαίνεται ότι ο «κονφερανσιέ» άντελήφθη από τις γκριμάτσες της δυσφορίας, την αντίπαθει- αν του κ. Μελετούνης και τον έ- χαιρετσε δι' ύποκρίσεως:

—Καλήπερα σας! Πώς εί- σθε;

«Κάπου θά με ξέρη» σκέ- φθηκε ο καθηγητής — μπορεί

—Βρέ να πάρη ή όργη... Δεν μπορεί να μείνη κανείς κά- που χωρίς να τον ένοχλήσουν!...